colecția romanul polițist

Dashiell **Hammett**

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

Dashiell Hammett
DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

Traducere: Diana Cristescu
Editura LUCMAN, 2003

Dashiell Hammett
The Thin Man
Redbook, January 8, 1934

Versiune ebook: 1.0

www.lucman.ro

Dashiell Hammett
The Thin Man

© 1934 by Dashiell Hammett, Redbook (ptr. ediţia originală)
© Editura LUCMAN, 2003 (ptr. ediţia în limba română)

Coperta: Flory PREDA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ISBN 973-8465-36-2

Dashiell Hammett - REPERE BIBLIOGRAFICE

Dashiell HAMMETT (1894 -1961)

Date personale

Numele adevărat: Samuel Dashiell Hammett.
Data naşterii: 27 mai 1894.
Locul naşterii: St. Mary's County, Maryland.
Naţionalitatea: americană.
Educaţia: Şcoala Politehnică din Baltimore, până la vârsta de treisprezece ani.
Serviciul militar. Corpul de Ambulanţe Motorizate al armatei americane, în perioada 1918-1919, sergent; de asemenea, a servit în Corpul de Comunicaţii al armatei americane, în Insulele Aleutine, în perioada 1942-1945.
Starea civilă: căsătorit cu Josephine Annas Dolan în 1920; divorţat în 1937.
Copii: două fiice (din prima căsătorie).
Cariera profesională: A lucrat ca funcţionar, ca docher şi ca agent de publicitate; de asemenea, a fost detectiv particular la Agenţia Pinkerton, între anii 1908-1922; scriitor cu normă întreagă începând din 1922; cronicar la *Saturday Review of Literature,* între anii 1927-1929, şi la *Evening Post,* ediţia de New York, în 1930.
Relaţii amoroase: În anul 1930, a început o relaţie de lungă durată cu Lillian Heilman.
Condamnări: În 1951, a fost condamnat pentru sfidarea Congresului şi condamnat la şase luni de închisoare.
Afilieri: Liga Scriitorilor Americani, 1942, preşedinte; Congresul din New York pentru Drepturi Civile, în perioada 1946-1947.
Membru în: Comisia Consultativă a publicaţiei *Soviet Russia Today.*
Data morţii: 13 ianuarie 1961.

SCURTĂ BIOGRAFIE

În cei şaizeci şi şase de ani ai săi, Hammett a trăit cât pentru două vieţi: anii petrecuţi ca detectiv la agenţia Pinkerton, lupta plină de eroism cu tuberculoza, cariera scriitoricească plină de succes şi deschizătoare de drumuri, activitatea mondenă, activitatea politică şi, să nu uităm, femeile, petrecerile şi alcoolul...

Naşterea şi alte date

Samuel Dashiell Hammett s-a născut la 27 mai 1894, într-un orăşel din Maryland; a avut doi fraţi, el fiind mijlociul. Tatăl lui, Richard Hammett, fermier şi politician local, avea reputaţia de mare amator de vinuri şi de femei, trăsături pe care le va moşteni şi fiul lui. La începutul secolului douăzeci, Richard Hammett a făcut o trecere prost inspirată de la partidul democrat la cel republican, încercând să candideze pentru o funcţie publică. Pasul s-a dovedit a fi atât de dezastruos, încât s-a văzut obligat să-şi vândă ferma şi să plece din oraş. După o scurtă şedere în Philadelphia, familia Hammett s-a stabilit în Baltimore, unde Richard Hammett s-a angajat ca agent comercial. Soţia lui, Annie, a încurajat educaţia micului Samuel, care a devenit un cititor vorace; lectura intensă a rămas una dintre activităţile sale favorite pentru tot restul vieţii.

În 1908, Richard Hammett era deja prea bolnav pentru a mai putea munci, iar tânărul Samuel, la vârsta de paisprezece ani, a fost obligat să renunţe la şcoală şi să-şi găsească o slujbă. A urmat un şir de slujbe prost plătite, între care funcţionar în port, muncitor feroviar, curier şi docher. Aceasta a durat până în anul 1915, când s-a angajat funcţionar la biroul din Baltimore al Agenţiei de Detectivi Pinkerton. În mai puţin de zece ani, va începe să transforme această experienţă într-unele dintre cele mai populare romane poliţiste din acea vreme. Spre deosebire

de misterele intelectualizate ale romanelor de acest gen publicate anterior, realismul fără podoabe al lui Hammett a transformat genul poliţist într-o reacţie serioasă la cultura urbană a epocii sale.

Agentul de la Pinkerton

Serviciul de la Pinkerton a avut, probabil cea mai mare influenţă asupra vieţii lui Hammett. Nu se exagerează când se afirmă că aceştia au fost anii care i-au hotărât destinul. Avansând de la funcţionar la agent operativ, Hammett a adunat materialul pe care îl va folosi în cele mai bune scrieri ale sale. I s-au deschis ochii asupra unor nedreptăţi din lume, experienţe care îi vor modela ulterior convingerile politice; tot în această perioadă, şi-a elaborat un cod personal, neoficial, dar rigid, care va sta la baza acţiunilor sale până în ceasul morţii. Şi sănătatea i s-a deteriorat în această perioadă, în asemenea măsură, încât a ajuns extrem de conştient de propria mortalitate, fapt care a dat naştere setei de viaţă supraomeneşti care-l va anima.

Ca agent operativ al agenţiei Pinkerton, Hammett a călătorit prin ţară, urmărind suspecţi, adunând probe şi împiedicând comiterea unor delicte. Avea dosare cu rapoarte despre cazuri de fraudă, de jaf şi, tot mai des, despre rolul propriu de spărgător de grevă. (Hammett chiar a sugerat că se afla în Butte, Montana, în anul 1917, când a fost linşat Frank Little, reprezentantul organizaţiei *International Workers of the World*.)

În anul care a urmat intrării Statelor Unite în primul război mondial, Hammett s-a lăsat vrăjit de publicitatea patriotică făcută pentru a atrage noi recruţi şi s-a înrolat în armată, o decizie cu repercusiuni dezastruoase asupra sănătăţii sale, căci, în urma epidemiei de gripă din anul 1918, Hammett s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Anii care au urmat au fost marcaţi de un şir neîntrerupt de internări în

spital, de ameliorări şi de recidive. Fiind lăsat la vatră, a obţinut o pensie de invaliditate de la Biroul Veteranilor şi, când sănătatea i-a permis, a încercat să-şi reia activitatea la Pinkerton. În timpul unei spitalizări de lungă durată de la sfârşitul anului 1920, a legat o relaţie cu o asistentă, Jose Dolan, relaţie concretizată într-o sarcină. Cei doi s-au căsătorit şi s-au instalat în San Francisco, în iulie 1921; acolo s-a născut fiica lor, Mary, trei luni mai târziu.

San Francisco

La început, Hammett a încercat să-şi continue activitatea de detectiv la biroul local al agenţiei Pinkerton (în această perioadă se crede că a lucrat la cazul de viol al lui Fatty Arbuckle), dar, la începutul anului 1922, lupta lui continuă cu tuberculoza a devenit prea grea şi Hammett a demisionat pentru ultima oară.

Subvenţionat de Biroul Veteranilor, s-a înscris la un curs de arta scrisului. Într-un interval scurt de timp, a început o lungă campanie de trimitere de materiale la diverse reviste. Ţinta lui o constituiau în egală măsură publicaţiile de înaltă ţinută, dar şi cele mai puţin elevate; cu iscusinţă, a studiat fiecare gen, pentru a-şi asigura succesul. Prima sa nuvelă a fost publicată în anul 1922 de către revista selectă *The Smart Set.* Însă stilul lui curajos şi direct se potrivea mai bine cu revistele poliţiste mai scabroase ale vremii. Încetul cu încetul, scrierile lui au început să fie acceptate şi publicate.

Ca urmare a carierei sale de la Pinkerton, revistele cu profil poliţist dedicate cititorului de rând se arătau interesate de el, dar îl iritau: Hammett considera că povestirile din acea perioadă sunt complet lipsite de realism. (Descriind proza poliţistă de dinaintea lui Hammett, Raymond Chandler a avut celebra replică despre crimele „înfăptuite cu pistoale de duel lucrate manual, cu curara şi peşti tropicali”.) în octombrie 1923, revista *Black*

Mask a acceptat *Arson Plus,* prima naraţiune a lui Hammett care îl are ca personaj pe Agentul Continental.Hammett aspira să ajungă un scriitor „serios” şi, ca urmare, a continuat să publice în revistele de ţinută, dar proza pe care o scria pentru cele de rând a început să aibă un public devotat.

La sfârşitul anului 1925, presiunile financiare ajung din ce în ce mai mari; Jose rămâne însărcinată pentru a doua oară, iar Biroul Veteranilor începe să-şi reducă plăţile. Hammett îşi suplimentează veniturile obţinute prin scris, făcând reclame pentru prietenul lui, Albert Samuels, bijutier în San Francisco. În luna mai a anului 1926 i se naşte al doilea copil, Josephine, dar, la scurt timp după aceea, starea sănătăţii lui ajunge atât de proastă, încât se vede obligat să se mute singur, ca să nu pună în pericol viaţa micuţei.

Acest demers i-a dat lui Hammett mai multă libertate de a scrie, însă, fiind plăcut de femei şi amator de băutură. i-a adus şi alte libertăţi. Cu toate că a continuat să-şi viziteze soţia şi copiii şi chiar a trăit cu ei din nou, între 1927 şi 1929, se contura începutul unei separări care avea să devină permanentă.

Scriitorul

În anul 1927, vindecat de tuberculoză şi cu energie reînnoită, Hammett a intrat în perioada în care *Black Mask* a publicat cele mai bune naraţiuni avându-l ca personaj pe Agentul Continental.

În următorii câţiva ani. Hammett şi-a ascuţit talentul de povestitor în paginile revistei *Black Mask.* În nuvelele publicate aici, a introdus un personaj fără nume, cunoscut doar cu titulatura de „Agentul Continental”. Acest agent plin de realism şi de simţ practic, angajat al Agenţiei de Detectivi Continental, era antiteza tuturor detectivilor strălucitori şi atoateştiutori care predominau în genul

poliţist. „Agentul Continental”, cu vorbirea sa dură şi cu atitudinea degajată, a căpătat o popularitate incredibilă.

Cariera sa de romancier a început în februarie 1929, când Knopf a publicat *Red Harvest*, un thriller psihologic narat cu o voce pătrunzătoare şi deopotrivă spontană, apărut iniţial ca serial, în revista *Black Mask.* Romanul, în care a incorporat multe dintre cele văzute de el la Agenţia Pinkerton, a câştigat un public apreciabil şi, în scurt timp, au început să se sene recenzii pozitive. Stilul necizelat, fără înfloriturі, al primului romanul al lui Hammett a ajuns ulterior să fie cunoscut sub numele de „fără sentimentalisme”.

Pentru următorul său roman, Hammett a ales, ca personaj principal, un singuratic. Sam Spade, un bărbat dur şi însingurat, care lucra dincolo de graniţele legii, şi-a făcut prima apariţie în romanul care avea să devină cea mai renumită carte a lui Hammett, *The Malteze Falcon* (Şoimul Maltez) (1930). O poveste despre lăcomie şi trădare. *Şoimul maltez* a fost publicat în şapte tiraje succesive, în primul an de la apariţie. Versiunea cinematografică, realizată în 1941, cu Humphrey Bogart în rolul principal, exemplifică în cel mai fericit mod genul „fără sentimentalisme”. Detectivul „fără sentimentalisme” este erou fără să vrea neapărat, dar o persoană idealistă. El abordează corupţia societăţii căutând neobosit adevărul şi tară să-i pese ce preţ ar putea să aibă găsirea lui.

La un an după apariţia *Şoimului maltez,* Hammett a publicat *The Glass Key* (Cheia de sticlă, 1931), povestea unei intrigi politice, centrate asupra relaţiilor sociale ale celor avuţi şi asupra corupţiei puterii. Cotidianul *New York Times* a descris acest roman ca pe o combinaţie „între tradiţia lui Sherlock Holmes şi stilul lui Ernest Hemingway”. În acelaşi an, Hammett a intrat într-o relaţie furtunoasă cu Lillian Heilman, scriitoare de teatru. Doamna Heilman era o femeie puternică, spirituală, inteligentă şi cu cunoştinţe valoroase în mediul social.

Povestea lor amoroasă l-a introdus pe Hammett în lumea, nouă şi palpitantă pentru el, a înaltei societăţi. Spre dezamăgirea doamnei Helman, Hammett şi-a păstrat obiceiurile de o viaţă legate de excesul de alcool şi de apetitul pentru femei. Deşi relaţia lor, care a durat treizeci de ani, a fost foarte zbuciumată, cei doi au rămas prieteni pe toată durata vieţii lui Hammett.

Pe la jumătatea anilor treizeci, Hammett se afla în culmea gloriei. Nu mai trebuia să se chinuie pentru a-şi plăti chiria; s-a mutat la Hollywood şi trăia în lumea exclusivistă a elitei hollywodiene. În anul 1934, a publicat *The Thin Man,* roman ce înfăţişa un fost detectiv care investiga dispariţia unei persoane. În centrul acţiunii se află doi soţi cu o viaţă sexuală libertină şi îmbibată de alcool. Roman scandalos pentru acea perioadă, *The Thin Man* a fost cenzurat în mod repetat, dar rămâne cel mai mare succes comercial al lui Hammett. După *The Thin Man,* Hammett a început să se îndrepte, treptat, spre ieşirea din lumea literară. La sfârşitul anilor treizeci a lucrat pentru principalele studiouri de film, rescriind scenariile altora.

Deşi a continuat să scrie pentru radio, în anii patruzeci, *The Thin Man* avea să rămână ultimul său roman.

Pentru restul vieţii sale, Hammett s-a devotat politicii de stânga şi apărării drepturilor civile. În timpul celui de-al doilea război mondial, la vârsta de patruzeci de ani, Hammett s-a înrolat ca simplu soldat în armată. Trei ani mai târziu, a fost lăsat la vatră onorabil, cu gradul de sergent. După aceasta a început să predea arta scrisului la un institut marxist din New York. În acest context, integritatea sa politică a fost pusă la încercare. Ca preşedinte al Congresului din New York pentru Drepturi Civile, Hammett garantase cauţiunea pentru un grup de comunişti judecaţi pentru conspiraţie. Aceştia au omis plata cauţiunii şi Hammett a fost condamnat la închisoare, fiindcă a refuzat să divulge numele persoanelor de la care

proveneau banii pentru cauţiune. A fost eliberat după şase luni de închisoare, a fost eliberat, dar la ieşirea din închisoare a constatat că Fiscul îi cere să achite o sută de mii de dolari, taxe restante.

Hammett şi-a petrecut ultimii zece ani din viaţă într-o căsuţă de ţară în Katonah, New York. Izolat, nemaiaflându-se în centrul lumii literare, a continuat să bea foarte mult. În anul 1955, a suferit un infarct şi a murit şase ani mai târziu, în New York City. Deşi contribuţia sa literară s-a rezumat la doar cinci romane, Hammett rămâne unul dintre scriitorii cei mai influenţi ai epocii sale. Genul „fără sentimentalisme" introdus de el a avut un efect profund, atât asupra filmelor de cinematograf, cât şi asupra celor de televiziune, iar proza sa, scrisă fără compromisuri, în limbajul omului de rând, a influenţat mai multe generaţii de scriitori dintre cei mai diferiţi, cum ar fi Raymond Chandler şi William Burroughs.

Succesul

Romanul *Cheia de sticlă* a fost terminat în New York, la sfârşitul anului 1929. Hammett, ajuns un autor foarte la modă, îşi lăsase soţia şi copiii pe Coasta de Vest. Tuberculoza fiind într-o perioadă de remisie, putea să ia măsuri ca să-şi ruineze iarăşi sănătatea. A participat la petreceri, a cunoscut scriitori celebri, ca S. J. Perelman şi Dorothy Parker şi s-a angajat într-o „campanie" de consum alcoolic care va ajunge legendară.

În vara anului 1930, atras de un salariu mare, Hammett s-a mutat la Hollywood, unde a intrat în marea masă a scriitorilor de succes care câştigau bani frumoşi la studiourile cinematografice. Şi-a instalat familia într-o reşedinţă separată din Los Angeles şi a început relaţia cu Lillian Heilman, care, sub tutela lui Hammett, avea să devină o scriitoare de teatru cu mare succes. În relaţiile sale cu femeile, Hammett ignora orice pretenţie la

fidelitate; mai ales în această perioadă, cheltuia multă energie şi mulţi bani cu femei elegante (şi cu unele nu tocmai elegante). Este greu de imaginat de cât de mulţi bani dispunea în această perioadă; spre exemplu, numai drepturile pentru cinematografie la *Cheia de sticlă* au fost vândute pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari. Dar o serie de şederi în hoteluri scumpe şi, mai apoi, cumpărarea unei case în Bel Air, împreună cu jocurile de noroc, petrecerile, prostituatele şi darurile pentru cea mai recentă iubire a sa i-au devorat, în scurt timp, veniturile. Doamna Heilman a găsit multe dintre aceste lucruri greu de suportat, dar între cei doi se crease o legătură autentică, transformată în cele din urmă într-o prietenie plină de iubire, care avea să dureze până la moartea lui Hammett.

Contractul cu MGM s-a concretizat în scenariul filmului *City Streets*, dar numeroasele distracţii din Hollywood au început să-şi spună cuvântul şi Hammett a ajuns să petreacă tot mai puţin timp muncind. Însă, cumva, a reuşit să termine unele nuvele, între care *Woman in the Dark*, iar în anul 1933, ultimul său roman, *The Thin Man* (Dispărut fără urmă), care a fost transformat într-o serie de filme de succes, cu William Powell şi Myma Loy. În ciuda cheltuielilor nesăbuite, acţiunile lui Hammett se menţineau la cote foarte înalte. De asemenea, King Features Syndicate, condus de William Randalph Hearst, l-a angajat (contra unei sume considerabile) să scrie dialogurile pentru o nouă serie de benzi desenate, *Dashiell Hammett's Secret Agent X-9,* contract care a durat mai puţin de un an, căci Hammett şi-a pierdut interesul şi a ajuns să întârzie tot mai mult cu predarea lucrărilor.

Politica şi războiul

Hammett a început să scrie articole şi recenzii, dar fără prea mare tragere de inimă, şi a continuat să manevreze

sume mari de bani. În anul 1927, a vândut drepturile integrale pentru toate personajele din *The Thin Man* cu patruzeci de mii de dolari. Din când în când, o parte din bani ajungeau la soţia şi la copiii săi, sub formă de cadouri, dar, în decursul anilor. Jose avea să primească prea puţin sprijin financiar.

Hammett a urmărit desfăşurarea Războiului Civil din Spania şi evenimentele din Germania nazistă şi a început să scrie articole şi să sprijine grupările antifasciste. Cu câţiva ani mai devreme, fusese implicat în crearea *Screen Writers Guild* („Breasla scenariştilor de film") şi a *League of American Writers* (Liga scriitorilor americani); încă din perioada agenţiei Pinkerton, concepţiile sale politice înclinau spre stânga.

În ciuda numeroaselor promisiuni făcute editorilor săi, Hammett n-a mai scris alt roman, după *The Thin Man.* Recunoscând că stilul său de viaţă nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia, a renunţat la băutură o perioadă destul de lungă, între 1937 şi 1938, dar, în loc să muncească, a căzut în depresie; în cele din urmă, a capitulat şi s-a întors la sticlă. Dezmăţul alcoolic copios care a urmat l-a dus la prăbuşire, la internarea în spital şi apoi la o perioadă de recuperare, pe coasta de est, cu doamna Hellman.

La început, Hammett s-a opus implicării Statelor Unite în al doilea război mondial, dar, după intrarea americanilor în război, în 1941, s-a răzgândit şi a încercat să se înroleze. Lucru deloc surprinzător, armata nu voia în nici un caz să aibă de a face cu un tuberculos alcoolic de patruzeci şi şapte de ani, aşa că a fost refuzat. În septembrie 1942, a treia cerere de înrolare i-a fost acceptată (faptul că medicul de la recrutare era un admirator al scrierilor sale a avut, probabil, un amestec), aşa că a intrat pentru a doua oară, ca soldat, în viaţa de armată. Trimis mai întâi în New York şi apoi în alte baze americane, a tăcut instrucţie şi, după scurt timp, a fost promovat la gradul de caporal. În

cele din urmă, în anul 1943 a lost trimis într-o unitate militară îndepărtat din Alaska, în insulele Aleutine.

Hammett a savurat viaţa de rutină, întreruptă doar de redactarea scrisorilor şi de lecturi. A fost avansat la gradul de sergent şi i s-a cerut să conceapă un ziar pentru soldaţii de la baza din Aleutine (lucru care ar fi îngrozit FBI-ul, care îi urmărise activităţile până la înrolare, după care îi pierduse urma). Ziarul, *The Arkadian,* a avut un succes uriaş; mai târziu, în 1944. Hammett a colaborat la scrierea unei cronici, numită *Bătălia din Aleutine,* care a primit laude oficiale.

Pacea

La scurt tip după război, Hammett şi-a reluat obiceiurile vechi. În anii patruzeci, au apărut mai multe piese de teatru radiofonic poliţiste, avându-i ca personaje pe Thin Man şi pe Sam Spade, ceea ce i-a mai rotunjit veniturile. Fiica sa, Mary, care crescuse şi era cam nebunatică, a venit la el, pe coasta de est. Doamnei Hellman nu i-a plăcut de ea şi acest lucru, împreună cu obiceiul lui de a bea, care ajunsese la extrem, au împins-o să-i spună lui Hammett că s-a săturat şi că nu mai vrea să-l vadă vreodată. Însă nu s-a întâmplat chiar aşa; spre sfârşitul acelui an, Hammett a suferit o prăbuşire fizică; medicii i-au spus că, dacă nu renunţă la băutură, se află la un pas de moarte, aşa că a renunţat, în cele din urmă - de data asta a renunţat de-a binelea.

Relaţia lui cu doamna Hellman s-a îmbunătăţit; şi-a petrecut următorii câţiva ani citind, scriind câte ceva şi îndeplinindu-şi îndatoririle politice. Una dintre acestea a constat în a gira fondul de cauţiune pentru un grup de comunişti, condamnaţi pentru „activităţi ne-americane”, care îşi aşteptau recursul. În iulie 1951, patru comunişti au omis plata cauţiunii, iar garanţii fondului au fost luaţi la întrebări. FBI-ul a percheziţionat casa doamnei Hellman,

iar ulterior, Hammett a fost convocat în faţa unui complet de judecată districtual, pentru a răspunde la întrebări privind rolul său de garant şi identitatea persoanelor care au alimentat fondul. Hammett a invocat Amendamentul Cinci şi a fost trimit fără întârziere la închisoare. Şase luni mai târziu, când a ieşit de acolo, era doar umbra omului de dinainte.

Sfârşitul

Ultimii ani ai vieţii lui Hammett au fost întrucâtva mai calmi. La ieşirea din închisoare, avea sănătatea şubredă şi starea nu i-a fost cu nimic îmbunătăţită de faptul că Fiscul i-a emis o factură în valoare de o sută de mii de dolari şi i-a confiscat toate veniturile. Hammett a acceptat cu eleganţă oferta caritabilă a unui prieten din nordul statului New York şi s-a dus să locuiască la el, în căsuţa portarului. În anul 1953, Hammett a fost convocat în faţa senatorului McCarthy (a fost întrebat dacă romanele sale ar trebui să se găsească în bibliotecile publice!); şi de această dată, a invocat de mai multe ori Amendamentul Cinci. A făcut ultima încercare serioasă de a scrie, concretizată într-o lucrare semi-autobiografică, intitulată „Laleaua”. În 1955, a suferit un infarct, în urma căruia a rămas foarte slăbit. Şi-a petrecut restul timpului pescuind, citind şi discutând cu doamna Hellman. A murit la 13 ianuarie 1961 şi, profitând de dreptul pe care i-l dădea statutul de veteran al armatei americane, a fost înmormântat în Cimitirul Naţional Arlington.

Moartea lui Hammett a impus o reevaluare a carierei sale; după editorialul elogios, publicat în *New York Times*, a devenit un personaj respectabil, iar influenţa sa asupra genului poliţist a început să fie apreciată.

CAPITOLUL I

Aşteptam cu spatele la bar, într-un local de pe Fifty-second Street, venirea Norei de la cumpărăturile pentru Crăciun, când o tânără femeie, care stătea la o masă cu alte trei persoane, se ridică şi se îndreptă spre mine. Era mică de înălţime, blondă, iar mutrişoara şi posteriorul ei, peste care se mula stofa albastră a taiorului, erau plăcute privirii.

— Te numeşti cumva Nick Charles? mă întrebă ea.

— Chiar el, am spus eu.

Îmi întinse mâna.

— Eu sunt Dorothy Wynant. Cred că pe mine m-ai uitat, dar de tatăl meu, Clyde Wynant, trebuie să-ţi aduci aminte...

— Desigur, am întrerupt-o eu, şi-mi amintesc chiar şi de tine; dar erai o puştoaică de unsprezece-doisprezece ani, nu-i aşa?

— Da, de atunci au trecut opt ani. Îţi aminteşti poveştile pe care mi le spuneai de fiecare dată când ne vizitai? Chiar erau adevărate?

— Mă îndoiesc. Ce mai face tatăl tău?

Izbucni în râs.

— Asta voiam să te întreb şi eu! spuse tânăra. Mama a divorţat de el şi mai aflu câte ceva numai din ziare, când se scrie despre experienţele lui. Nu l-ai mai văzut?

Am întrebat-o ce voia să bea.

— Whisky cu apă minerală, spuse ea.

Paharul meu era gol, astfel că am comandat două băuturi şi am răspuns:

— Nu, locuiesc la San Francisco.

— Aş vrea atât de mult să-l văd, spuse ea, tărăgănând silabele. Dacă ar şti, mama s-ar înfuria de-a dreptul, dar

mi-e dor de el. Ce să fac? Nu mai locuieşte în casa de pe Riverside Drive, nu figurează în cartea de telefoane...

— Încearcă să iei legătura cu avocatul lui..., am sfătuit-o eu.

— Cine e avocatul lui? întrebă ea cu privirea sclipind.

— Un anume Mac... Mac şi nu mai ştiu cum. Ah, da - Macaulay. Parcă locuia în Singer Building.

— Împrumută-mi, te rog, cinci cenţi, spuse ea.

Intră în cabina telefonică.

— L-am găsit, spuse ea şi se întoarse zâmbind. Biroul lui este chiar în colţul lui Fifth Avenue.

— Tatăl tău?

— Nu, avocatul. Spune că tatăl meu nu este în New York. Mă duc chiar acum până la el.

Ridică paharul.

— Pentru viaţa de familist, spuse ea. Ascultă, de ce...

În acea clipă, Asta îşi făcu apariţia şi se repezi cu labele din faţă în stomacul meu.

— S-a distrat pe cinste, spuse Nora de la celălalt capăt al lesei. A răsturnat un stand cu jucării de la „Lords and Taylor"; a început să-i lingă gleznele unei grăsane idioate, care s-a speriat, şi a fost mângâiat de trei poliţişti.

Am făcut prezentările.

— Soţia mea - Dorothy Wynant. Tatăl ei mi-a fost client pe vremea când Dorothy era atâtica. Wynant este un individ de treabă, dar cam ţicnit.

— M-a fascinat întotdeauna, spuse tânăra despre mine. Un detectiv din cap până-n picioare. Îl băteam la cap mereu să-mi povestească aventurile pe care le trăia. Îmi spunea numai minciuni gogonate, dar eu îl credeam.

— Pari obosită, i-am spus eu Norei.

— Chiar sunt obosită, răspunse ea. Să mergem la o masă.

Dorothy decretă că trebuia să se ducă la prietenii ei. Îi strânse mâna Norei. Ne invită la ea, mai degrabă la mama ei - care acum se numea doamna Jorgensen - la hotelul

Courtland. Am răspuns amândoi că vom fi încântaţi să răspundem invitaţiei ei. Locuiam la hotelul *Nonnandia* şi aveam de gând să mai rămânem în New York încă o săptămână sau două. Dorothy mângâie câinele pe cap şi plecă. Noi ne-am dus la o masă.

— Frumoasă fată! remarcă Nora.

— Depinde de gust, am spus eu.

— Care este tipul tău de femeie? întrebă Nora, râzând.

— Al tău, scumpo. Brunetă, nu prea slabă, naivă.

— Dar roşcata care te-a agăţat ieri-seară la familia Quinn?

— Prostuţo! am exclamat eu, voia doar să-mi arate nişte timbre japoneze.

CAPITOLUL II

A doua zi, m-a sunat Herbert Macaulay.

— Alo! spuse el, am aflat de la Dorothy Wynant că te-ai întors la New York. Te invit la masă.

— Cât este ceasul? am întrebat.

— Unsprezece şi jumătate. Te-am trezit?

— Da, am spus eu, dar nu face nimic. Poţi să vii să luăm masa la mine. Îmi simt gura ca de iască şi n-am chef să ieşim în oraş... Perfect! Să spunem, peste o oră.

Am băut un pahar împreună cu Nora care se pregătea să se ducă la coafor şi, după ce am făcut duş, am mai băut unul. Începeam să mă simt mai bine, când telefonul a sunat din nou.

— Domnul Macaulay este la dumneavoastră? a întrebat un glas de femeie.

— N-a ajuns încă.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar sunteţi amabil să-l rugaţi să sune la birou imediat ce ajunge? Este extrem de urgent.

I-am promis interlocutoarei mele că aşa voi face.

Macaulay a sosit zece minute mai târziu. Era un tip înalt, cu un păr creţ, cu un ten închis la culoare, un bărbat chipeş, de vârsta mea - patruzeci şi unu de ani, dar care părea mult mai tânăr. Era considerat un avocat excelent. Lucrasem împreună pe când stăteam în New York şi ne înţeleseserăm întotdeauna perfect.

Ne-am strâns mâna, ne-am dat câteva palme pe spate şi m-a întrebat dacă afacerile merg bine.

— Nu prea rău, i-am răspuns eu.

L-am întrebat acelaşi lucru, mi-a răspuns la fel şi i-am spus că fusese căutat de la birou.

După ce-a sunat la serviciu, s-a întors spre mine, încruntat şi îngrijorat.

— Wynant este în oraş, spuse el. Vrea să-mi vorbească.

M-am întors cu un pahar în fiecare mână.

— Masa mai poate aştepta..., am spus eu.

— Ca şi Wynant, mă întrerupse Macaulay, luând paharul pe care i-l întindeam.

— Tot aşa de ţicnit este? am întrebat.

— Nu e de glumit, răspunse el grav. Ştiai că a petrecut aproape un an într-un sanatoriu de boli nervoase, în ’29?

— Poftim?!

Dădu din cap, apoi se aşează, puse paharul pe o masă, la îndemână, şi se aplecă spre mine.

— Ce pune la cale Mimi, Charles? mă întrebă el.

— Mimi? Ah, da! Soţia lui sau fosta lui soţie. N-am idee. De ce ar pune ceva la cale?

— Aşa e firea ei, spuse el cu răceală, apoi adăugă, accentuând silabele: Am crezut că eşti la curent cu întreaga poveste.

Deci, asta era.

— Mac, nu mai sunt detectiv... din 1927, i-am răspuns eu.

Mă privi uimit.

— Nu glumesc, am continuat eu. La un an după ce m-am căsătorit, socrul meu a murit, lăsându-i Norei o mică fabrică de cherestea, o cale ferată şi câteva nimicuri. Am lichidat agenţia ca să conduc afacerile. Oricum, n-aş fi lucrat sub nici o formă pentru Mimi Wynant, Jorgensen sau cum o chema-o. Niciodată nu m-a suferit, şi nici eu pe ea.

— Nu m-am gândit că...

Macaulay nu-şi duse fraza până la capăt. Luă paharul de pe masă, apoi îl puse la loc şi spuse:

— Mimi m-a sunat marţi ca să mă întrebe unde este Wynant. Ieri, Dorothy m-a sunat şi ea, spunându-mi că tu i-ai dat adresa mea, apoi m-a vizitat. Atunci, am crezut că încă mai eşti detectiv şi doream să aflu...

— Doar nu ţi-au spus Mimi şi Dorothy că...

— Ba da. Voiau să-l vadă, în amintirea vremurilor trecute. Vorbe cum nu se poate mai grăitoare…

— Voi, avocaţii, căutaţi întotdeauna sensurile ascunse ale cuvintelor. Poate că este adevărat. Mai este şi problema financiară. Dar ce e cu toată tevatura asta? Wynant nu vrea să fie găsit?

Macaulay ridică din umeri.

— Nu ştiu mai multe decât tine, spuse el. Nu l-am mai văzut din octombrie.

Luă încă o înghiţitură de alcool.

— Cât stai la New York? întrebă el.

— Până la începutul lui ianuarie, am răspuns eu.

Acestea fiind spuse, am comandat prin telefon prânzul.

CAPITOLUL III

În acea seară, am mers împreună cu Nora la „Little Theatre” unde am asistat la premiera spectacolului *Honeymoon*, apoi la dansul unor artişti care se numeau Freeman sau Fielding, nu mai ştiu exact. A doua zi de dimineaţă, când m-a trezit Nora, mă simţeam ca şi cum nu dormisem toată noaptea. Soţia îmi dădu o ceaşcă cu cafea şi ziarul.

— Ia citeşte aici, spuse.

Am citit răbdător două-trei paragrafe, apoi am lăsat ziarul şi am înghiţit o gură de cafea.

— Ridicol, am zis, dar, în locul articolului ăstuia despre alegerile municipale din New York, tare aş bea un whis...

— Nu acolo! exclamă Nora. Aici.

Îmi arătă cu degetul un articol.

SECRETARA UNUI INVENTATOR A FOST ASASINATĂ ÎN PROPRIA CASĂ. TRUPUL JULIEI WOLF A FOST GĂSIT CIURUIT DE GLOANŢE. POLIŢIA ÎL CAUTĂ PE PATRONUL EI, CLYDE WYNANT.

Corpul ciuntit de gloanţe al Juliei Wolf, de treizeci şi doi de ani, secretara particulară a lui Clyde Wynant, cunoscutul inventator, a fost descoperit ieri, după-amiază, în apartamentul victimei din imobilul numărul patru sute unsprezece de pe Fifty-forth Street, chiar de către doamna Christian Jorgensen, fosta soţie a inventatorului. Doamna Jorgensen se dusese acasă la secretara fostului soţ ca s-o întrebe care era adresa actuală a acestuia.

Doamna Jorgensen, care s-a întors luni dimineaţa din Europa, unde a locuit şase ani, a declarat la poliţie că a auzit gemete în clipa în care a sunat la uşa Juliei Wolf l-a chemat apoi pe liftier, Merwin Holly, care l-a anunţat pe

Walter Meany, administratorul blocului. Julia Wolf era întinsă pe jos, în cameră, cu pieptul străpuns de patru gloanţe de calibrul treizeci şi doi. A murit fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa, înainte de sosirea Salvării şi a Poliţiei.

Herbert Macaulay, avocatul lui Wynant, a declarat că nu l-a mai văzut pe clientul lui din octombrie. Inventatorul îl sunase pe Macaulay chiar în ajunul crimei, rugându-l pe avocatul lui să se întâlnească, dar nu şi-a făcut apariţia. Avocatul a declarat că nu ştie unde locuieşte în prezent Wynant. Julia Wolf a fost secretara inventatorului timp de opt ani. Nu ştia absolut nimic despre familia sau cunoştinţele victimei. Nu poate fi decât o sinucidere... Însuşi aspectul rănilor...

Restul articolului era consacrat informaţiilor uzuale furnizate de poliţie.

— Crezi că el a omorât-o? întrebă Nora după ce am lăsat deoparte ziarul.

— Wynant? Nu m-ar mira. Este sărit complet de pe fix.

— Îl cunoşti?

— Da. Ce-ar fi să bem un păhărel?

— Cum era victima?

— Nu arăta rău, era o fată frumuşică, ageră la minte şi tare de nervi. Avea exact ceea ce-i trebuia ca să poată trăi alături de un asemenea om.

— Trăia cu el?

— Da, dar dă-mi ceva de băut, te rog. Vreau să spun că, atunci când i-am cunoscut, trăiau împreună.

— De ce nu mănânci ceva înainte să bei? Îi plăcea de el sau...?

— Nu ştiu. Este prea devreme ca să mănânc.

Când Nora deschise uşa ca să iasă, câinele se năpusti în cameră, se ridică cu labele pe marginea patului şi-şi lipi botul de obrazul meu. L-am scărpinat pe cap, încercând să-mi amintesc ce-mi spusese Wynant despre femei şi câini.

Nu am reuşit să-mi aduc aminte, dar aveam impresia că vorbele lui erau potrivite pentru a descrie acele clipe.

Nora se întoarse cu două pahare şi cu noi întrebări.

— Cum arată?

— Înalt, peste un metru optzeci, foarte slab, cel mai slab om pe care l-am văzut vreodată. Are probabil cincizeci de ani, păr alb, este certat cu frizerul, mustaţa parcă a scăpat dintr-o bătălie şi are ticul să-şi roadă unghiile.

Am dat la o parte câinele şi am luat paharul pe care mi-l întindea soţia mea.

— Interesant personaj, n-am ce zice, spuse Nora. Ce treburi aveai cu el?

— Un individ care lucra pentru Wynant îl acuza că-i furase o idee, o invenţie. Individul se numea Rosewater. L-a ameninţat pe Wynant că-l ucide, că-i aruncă în aer casa, că-i răpeşte copiii, că-i înjunghie soţia şi multe altele, dar Wynant nu l-a luat în seamă. N-am reuşit să-l prindem niciodată, probabil că a şters-o. Oricum, ameninţările lui au luat sfârşit şi totul a revenit la normal.

— Dar Wynant chiar furase invenţia? întrebă Nora, punând paharul pe masă.

— Linişte! am spus eu. Este ajunul Crăciunului, nu se cade să ne bârfim aproapele.

CAPITOLUL IV

După-amiază, am scos-o la plimbare pe Asta. Le-am explicat unor curioşi că era un Schnauzer, şi nu o corcitură dintre un terrier scoţian şi unul irlandez, m-am oprit la Jim, unde am băut două pahare, şi am dat de Larry Crowley pe care l-am invitat acasă. Aici, i-am găsit pe soţii Quinn, pe Margot Innes, pe un tip, al cărui nume nu l-am înţeles, şi pe Dorothy Wynant. Nora tocmai le oferea tuturor cocteiluri.

Dorothy îmi spuse că voia să-mi vorbească, drept pentru care ne-am dus în dormitor, cu paharele în mână.

— Nick, crezi cumva că tatăl meu a ucis-o? mă întrebă ea pe nepusă masă.

— Nu, am răspuns eu, de ce aş crede asta?

— Oricum, poliţia... Să ne gândim logic: era amanta lui, nu-i aşa?

— Da, cel puţin când i-am cunoscut eu.

— Este tatăl meu, spuse ea, privind ţintă paharul. Nu l-am iubit niciodată nici pe el, nici pe mama.

Ridică privirea spre mine.

— Nici pe Gilbert nu-l iubesc, adăugă ea.

Gilbert era fratele ei.

— N-ai ce-i face, am spus. Mulţi nu-şi iubesc părinţii.

— Tu îi iubeşti pe ai tăi? întrebă ea.

— Pe părinţii mei?

— Nu, pe ai mei. Şi nu-mi mai vorbi ca unei fetiţe de doisprezece ani, spuse ea încruntată.

— Nu vorbesc aşa din cauza asta, ci pentru că m-am cam ameţit.

— Se vede, deci?

— Ai avut dreptate, am răspuns, dând din cap, eşti doar un copil răsfăţat. Mă lipsesc de asta, dacă vrei să ştii.

— Ce te-a apucat? întrebă ea, sincer surprinsă.

— Multe.

Harrison Quinn deschise uşa.

— Vino, Nick, hai să facem un ping-pong!

— Imediat!

— Adu-o şi pe păpuşa asta, rânji el şi închise uşa.

— Bănuiesc că nu-l cunoşti pe Jorgensen, continuă Dorothy.

— Cunosc pe cineva pe nume Nels Jorgensen.

— Unii oameni au un noroc chior. Al nostru a fost Christian Jorgensen, o pasăre rară. Tipic pentru mama! A divorţat de un nebun şi s-a lipit de un gigolo!

Tăcu, privindu-mă printre lacrimi.

— Ce să fac, Nick? spuse ea, înăbuşindu-şi suspinele.

Vorbea ca un copil speriat.

Am luat-o de după umeri şi m-am străduit să emit nişte mormăituri reconfortante. Ea începu să-mi ude reverul sacoului. Sună telefonul. La radio, în salon, se auzea *Rise and Shine.* Paharul meu se golise pe nesimţite.

Tânăra începu din nou să hohotească.

— Nu te mai gândi la ei, i-am spus într-un târziu.

— Nu pot să nu mă gândesc la mine, îmi replică ea.

— Cred că n-am înţeles ce vrei să spui! am remarcat.

— Nu încerca să mă păcăleşti, zise ea pe un ton umil.

Nora intră ca să răspundă la telefon. Mă privi cu sprâncenele ridicate a întrebare. I-am făcut cu ochiul peste capul lui Dorothy. Când Nora spuse „Alo!”, micuţa tresări, se depărtă brusc de mine şi roşi.

— Scuzaţi-mă..., bâigui ea... eu... eu... eu nu...

Nora îi zâmbi amical.

— Nu fi proastă, i-am spus eu.

Dorothy îşi scoase batista şi-şi şterse ochii.

— Da, spuse Nora în receptor. Să văd dacă este aici. Cine-l caută, vă rog?

Acoperi receptorul cu mâna.

— Este un tip, Norman. Vrei să vorbeşti cu el?

Am luat telefonul din mâna ei.

— Alo?

Un glas răguşit întrebă:

— Domnul Charles? Domnul Charles, directorul Trans-American Detective Agency, nu-i aşa?

— Cine sunteţi?

— Albert Norman, domnule Charles, dar cred că numele meu nu vă spune mare lucru. Am o propunere pentru dumneavoastră. Sunt convins că...

— Ce propunere?

— Nu vă pot spune la telefon, domnule Charles, dar, dacă sunteţi de acord să vin acasă la dumneavoastră şi să-mi acordaţi o jumătate de oră, vă garantez...

— Îmi pare rău, l-am întrerupt eu, sunt ocupat până peste cap...

— Dar, domnule Charles, este vorba de...

La celălalt capăt al firului, se auzi brusc un zgomot puternic ce părea o detunătură sau bufnetul căderii unui obiect. Am spus „Alo!” de trei-patru ori, fără să obţin un răspuns, şi am închis.

Între timp, Nora o trăsese pe Dorothy în faţa unei oglinzi şi încerca să-i refacă machiajul.

— Încă unul care vrea să mă convingă de ceva! am spus eu şi m-am dus în salon ca să-mi umplu paharul.

Numărul invitaţilor sporise. Vorbeam acum cu mai mulţi deodată. Harrison Quinn, când mă văzu, se ridică de pe canapea, unde stătuse lângă Margot Innes.

— Şi acum, la ping-pong! exclamă el.

Asta sări pe mine. Am oprit radioul şi mi-am turnat un cocteil. Omul căruia nu-i reţinusem numele spuse:

— Când o să înceapă revoluţia, o să ne pună pe toţi la perete... asta pentru început...

Perspectivă care părea să-l încânte.

Quinn îşi umplu şi el paharul. Făcu un semn din cap spre uşa dormitorului.

— Unde-ai găsit-o pe micuţa blondă? întrebă el.

— Am pus-o să-mi stea pe genunchi..., i-am răspuns eu.

— Pe care genunchi? întrebă el. Pot să pun şi eu mâna pe locul cu pricina?

Nora şi Dorothy ieşiră din dormitor. Am zărit jurnalul de seară pe aparatul de radio şi m-am dus să-l iau. Pe manşetă, scria:

JULIA WOLF A FOST AMANTA UNUI GANGSTER. ARTHUR NUNHEIM A IDENTIFICAT CADAVRUL. WYNANT TOT NU A FOST GĂSIT.

Nora murmură în urechea mea:

— I-am spus să rămână la cină, fii amabil cu biata copilă (Nora are douăzeci şi şase de ani), este tulburată.

— Cum doreşti! am răspuns.

M-am întors. Dorothy râdea, ascultându-l pe Quinn.

— Dacă te amesteci unde nu-ţi fierbe oala, să nu vii după aceea la mine ca să plângi pe umărul meu.

— Nici o grijă, îmi răspunse ea. Eşti un bătrânel senil pe care-l ador. Nu citi asta aici!

Îmi luă ziarul din mâini şi-l ascunse în spatele radioului.

CAPITOLUL V

În acea seară, Nora nu reuşea să adoarmă. Citea memoriile lui Şaliapine. Când tocmai reuşisem să aţipesc, mă trezi întrebându-mă:

— Dormi?

I-am răspuns că dormeam.

Atunci, aprinse o ţigară pe care mi-o dădu mie şi îşi aprinse una şi pentru ea.

— Nu ai mai vrut să faci pe copoiul, măcar aşa în timpul liber, nici chiar când ţi s-a prezentat o afacere excepţională, precum cazul Lindb..., spuse ea.

— Ascultă, scumpo, am întrerupt-o eu. Wynant a ucis-o, şi poliţaii or să-l prindă şi fără mine. De altfel, puţin îmi pasă!

— Nu asta voiam să spun, dar..., continuă Nora.

— Şi, în plus, n-am timp, sunt prea ocupat să te supraveghez să nu toci banii pentru care m-am însurat cu tine.

Am tăcut şi am sărutat-o, râzând.

— Ce zici, bem un păhărel ca să dormim mai bine?

— Nu, mulţumesc, spuse ea.

— Pentru mine, este absolut necesar, am insistat eu.

Când m-am întors cu paharul de whisky şi sifon, Nora privea în gol, încruntată.

— Este drăguţă puştoaica, dar complet sărită de pe fix. Aşa tată, aşa fiică. Mă întreb adeseori dacă spune ce gândeşte şi dacă ce gândeşte este şi adevărul. Îmi place mult, dar cred că te...

— Mă întreb dacă mie-mi place, mă întrerupse Nora, dusă pe gânduri. Este o puştoaică, dar, dacă ceea ce spune este numai pe sfert adevărat, atunci este în mare încurcătură.

— N-o pot ajuta, am precizat eu.

— Fata crede exact contrariul.

— Ştiu. Şi tu la fel. Asta demonstrează că, orice ai gândi, se găseşte întotdeauna cineva care să te susţină.

Nora suspină.

— Dacă n-ai fi atât de rău, poate că am reuşi să discutăm.

Se aplecă spre mine şi luă o înghiţitura din paharul meu.

— O să-ţi dau cadoul de Crăciun chiar acum, continuă ea, dacă mi-l dai şi tu pe al tău.

Am clătinat din cap.

— Nu, ţi-l dau la micul-dejun.

— Dar este deja Crăciunul, protestă ea.

— La micul-dejun!

— La naiba! exclamă ea, atunci, sper să-mi dai ceva care să nu-mi placă!

— Tot va trebui să le păstrezi! Tipul de la Acvariu m-a avertizat că nu le va primi înapoi... Mi-a spus că a smuls deja cozile...

— Nu mori dacă încerci măcar s-o ajuţi. Are atâta încredere în tine, Nick!

— Grecii inspiră încredere tuturor!

— Poftim?

— Mereu te amesteci...

— Voiam doar să te întreb dacă Mimi ştia că Julia Wolf era amanta soţului ei?

— Nu ştiu. Nu avea de unde să afle.

— Cum arată soţia lui?

— Nu ştiu. Ca oricare altă femeie.

— Frumoasă?

— A fost în tinereţe.

— Bătrână?

— Patruzeci - patruzeci şi doi de ani. Las-o baltă, Nora. Familia Charles să-şi vadă de treaba ei, iar Wynant, de-a lor.

— Până la urmă, cred că un pahar nu mi-ar strica, spuse ea bosumflată.

M-am dus să-i pregătesc un cocteil. Când m-am întors în cameră, telefonul începu să zbârnâie. Am privit spre ceasul de pe masă: era aproape ora cinci dimineaţa.

Nora răspunse la telefon.

— Alo, da! Eu sunt.

Îmi aruncă o privire crucişă. Am făcut semn din cap că nu.

— Da... bineînţeles... da... sigur...

Închise şi-mi zâmbi.

— Străluceşti, ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Dorothy vine încoace. Pare cu moralul la pământ.

— Nici nu se putea mai bine! am spus eu, apucând halatul. Mă temeam că va trebui să mă străduiesc din răsputeri să adorm.

Pe burtă, în pat, Nora îşi căuta de zor papucii.

— Bătrân cârcotaş ce eşti, poţi dormita în timpul zilei!

Îi găsi în cele din urmă şi se încălţă cu ei.

— Chiar îi este atât de frică de mama ei? întrebă ea.

— Are şi de ce! Mimi este o căţea!

Nora mă privi fix, apoi zise tărăgănat:

— Îmi ascunzi ceva!

— Scumpa mea, voiam să te protejez! De fapt, Dorothy este fiica mea. Nu ştiu ce-a fost în capul meu atunci, Nora. Era primăvară. Veneţia... eram tânăr... sub clar de lună...

— Foarte amuzant! Nu ţi s-a făcut foame?

— Depinde de tine. Tu ce-ai vrea?

— Sandvişuri cu file de vită cu ceapă şi cafea.

Dorothy apăru tocmai când făceam comandă la un magazin deschis non-stop. Am găsit-o pe culoar, abia ţinându-se pe picioare.

— Îmi pare rău, Nick, spuse ea, că vă plictisesc atâta, dar nu mă pot întoarce acasă în halul ăsta. Mi-e frică! Vă rog, lăsaţi-mă să stau la voi!

Era beată criţă. Asta îi mirosi picioarele.

— Şşşt! Eşti binevenită. Ia loc. Am comandat cafea. Unde te-ai îmbătat în halul ăsta?

Se ridică şi scoase un revolver vechi din buzunarul paltonului.

— Ia priveşte! spuse ea.

Agită arma în direcţia mea. Încântată, Asta se agita şi sărea spre obiectul strălucitor. Nora îşi înăbuşi un strigăt, iar eu am simţit trecându-mă fiori pe şira spinării. Am alungat căţeaua şi am luat arma din mâna fetei.

— Asta ce mai e? am întrebat eu. Ia loc odată.

Am pus pistolul în buzunarul halatului şi am împins-o pe Dorothy spre un scaun.

— Nu mă certa, Nick! gemu ea. Poţi să-l păstrezi, nu vreau să intru în bucluc.

— De unde l-ai luat?

— Dintr-un bar de pe Tenth Avenue, în schimbul... brăţării mele cu smaralde şi diamante.

— Şi ai câştigat-o înapoi la zaruri, pentru că încă o ai la mână.

— Ca să vezi! Şi totuşi, credeam..., spuse ea uluită.

Am dat din cap şi am privit-o pe Nora.

— Ia-o uşor! îmi atrase atenţia ea.

— Mă ia uşor, Nora, te asigur, spuse repede Dorothy. Este singurul de pe lumea asta în care am încredere.

M-am gîndit că soţia mea nu se atinsese de paharul ei, aşa că m-am dus în dormitor unde am dat paharul peste cap. Când m-am întors. Nora stătea pe braţul fotoliului lui Dorothy, ţinând-o de după umeri. Tânăra pufnea pe nas.

— Nu, drăguţo, spunea ea, Nick nu este supărat! Te adoră.

Ridică privirea spre mine.

— Nu eşti supărat, nu-i aşa, Nick? întrebă ea.

— Nu, doar puţin vexat, asta-i tot, i-am răspuns, aşezându-mă. De unde ai luat arma, Dorothy?

— Mi-a dat-o un om... Ti-am mai spus.

— Care om?

— Ţi-am spus... într-un bar!

— Şi tu i-ai dat brăţara în schimb?

— Aşa am crezut... dar..., uite, încă o mai am la mână.

— Văd şi eu.

Nora o bătu uşor pe umăr.

— Da, drăguţo, bine că n-ai pierdut-o, spuse ea.

— Când vine chelnerul să ne aducă comanda, o să-l mituiesc să nu plece, doar n-o să rămân singur cu două...

Nora se încruntă.

— Nu-i da atenţie, îi spuse fetei. Toată noaptea a fost aşa.

— Crede că sunt o mică imbecilă beată criţă!

Nora începu din nou s-o bată uşor pe umăr.

— Ce aveai de gând să faci cu revolverul? am întrebat eu.

Dorothy îşi ridică privirea şi mă fixă cu ochii ei ca alunele.

— El... dacă nu-mi dădea pace..., şopti ea. Mi-era frică pentru că eram beată, apoi mi s-a făcut frică să nu fac o prostie... şi am venit aici.

— Care el? Tatăl tău? întrebă Nora, încercând să ascundă curiozitatea care o cuprinsese.

Fata clătină din cap.

— Nu, spuse ea, nu tatăl meu. Celălalt - tatăl vitreg.

Şi se prăbuşi la pieptul Norei.

— Oh! exclamă Nora pe un ton compătimitor, sărmana copilă.

Apoi îmi aruncă o privire grăitoare.

— Nu bem ceva? am întrebat-o eu.

— Mulţumesc, spuse Nora cu răceală, cred că nici lui Dorothy nu-i este sete.

— Ba da, am răspuns eu, o ajută să adoarmă.

I-am turnat o doză uriaşă de whisky şi am pus-o să-l dea peste cap. Efectul a fost radical. Dormea dusă când ni se aduseră cafeaua şi sandvişurile.

— Acum eşti mulţumit? întrebă Nora.

— N-o întindem pe pat, înainte să mâncăm?

Am dus-o în dormitor, unde Nora o dezbracă. Dormea buştean. Ne-am întors în sufragerie să mâncăm. Am scos revolverul din buzunar şi am început să-l examinez. Probabil că se trăsese cu arma de mai multe ori, pentru că aceasta mai avea doar un glonţ pe ţeavă şi unul în încărcător.

— Ce-o să faci cu el? întrebă Nora.

— Nimic, nu înainte să verific dacă este sau nu arma cu care s-a tras asupra Juliei Wolf. Este de calibrul treizeci şi doi.

— Dar fata a spus...

— ... Că a făcut schimb într-un bar contra brăţării ei. Am auzit, am întrerupt-o eu.

Nora se aplecă spre mine. Ochii îi străluceau ca doi tăciuni.

— Crezi că l-a luat de la tatăl ei vitreg?

— Exact, i-am răspuns pe un ton grav, afectat.

— Eşti un grec păduchios şi nemernic, spuse Nora. La urma urmei, este posibil, dar tu nu ştii nimic. Şi nici nu crezi că a spus adevărul, nu-i aşa?

— Ascultă, draga mea, o să-ţi cumpăr mâine un teanc de romane poliţiste, dar, pentru moment, nu te osteni degeaba. Dorothy a vrut doar să spună că se teme că Jorgensen se va da la ea, şi ea, fiind abţiguită bire, nu-i va putea rezista.

— Dar mama ei...!

— Sunt o familie ciudată. Nu poate...

În prag, într-o cămaşă de noapte prea lungă, Dorothy Wynant se clătina şi clipea des.

— Pot să intru? întrebă ea. Mi-e frică să dorm singură... Vă rog...

— Bineînţeles!

Şi se cuibări la pieptul meu, pe canapea, în timp ce Nora se duse să aducă o cuvertură.

CAPITOLUL VI

Pe când luam micul-dejun toţi trei - la amiază -, soţii Jorgensen îşi anunţară intenţia de a ne vizita. Nora răspunse la telefon şi se întoarse, cu o expresie de satisfacţie pe faţă.

— Era mama ta, îi zise ea lui Dorothy. Este jos. I-am spus că poate urca.

— La naiba! exclamă Dorothy. Dacă ştiam, n-o sunam.

— Am putea să ne mutăm pe culoar, am remarcat eu.

— Nu vorbeşte serios, spuse Nora, bătând-o uşor pe umăr pe Dorothy.

Se auzi soneria de la intrare. M-am dus să deschid.

Cei opt ani care trecuseră n-o marcaseră pe Mimi. Arăta mai matură, mai împlinită, dar atât. Era mai înaltă decât fiica ei şi mai blondă.

— Crăciun fericit! exclamă ea, râzând şi întinzând braţele spre mine. Ce fericită sunt că te revăd după atâta timp! Ţi-l prezint pe soţul meu. Chris! Domnul Charles!

— Încântat să te revăd, i-am spus la rândul meu lui Mimi.

I-am strâns mâna lui Jorgensen. Părea mai tânăr decât soţia lui - cu cel puţin cinci ani -, înalt, slab, brunet, la patru ace, păr lung şi mustaţa dată cu pomadă.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Charles, spuse el cu un accent german.

Mâna lui era slabă şi puternică.

După ce fură făcute prezentările, Mimi o rugă pe Nora s-o scuze pentru deranj.

— Dar voiam atât de mult să-l revăd pe soţul tău, continuă ea. Şi, în plus, singurul mijloc ca s-o iau pe descreierata de Dorothy undeva este s-o târăsc de după ceafa ca pe un căţeluş.

Se întoarse şi-i zâmbi fiicei ei.

— Ai face bine să te îmbraci, draga mea, spuse ea.

Fata mormăi cu gura plină că nu vedea de ce ar strica o după-amiază perfectă numai ca s-o viziteze pe mătuşa Alice, chiar în ziua de Crăciun.

— Pun pariu că Gilbert a fugit pe ascuns, spuse ea.

Mimi căzu în extaz la vederea căţeluşei şi mă întrebă dacă avem idee unde l-ar putea găsi pe fostul ei soţ.

— Nu, i-am răspuns.

Ea continuă să se joace cu Asta.

— Este nebun! Complet nebun! exclamă ea. Să dispară tocmai acum! Nu-i de mirare că poliţia l-a bănuit la început pe el ca fiind vinovat de crima asta!

— Şi după aceea?

Femeia ridică privirea spre mine.

— Nu citeşti ziarele?

— Nu.

— Un anume Morelli, un gangster, a ucis-o. Amantul ei.

— A fost arestat?

— Nu încă, dar el este vinovatul. Vreau să dau de Clyde. Macaulay refuză să mă ajute. Spune că nu ştie unde se află, ceea ce este de-a dreptul ridicol! Are o împuternicire scrisă de la soţul meu şi ştiu că ţin legătura. Crezi că Macaulay este demn de încredere?

— Este avocatul lui Wynant. Nu văd de ce nu am avea încredere în el.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Îmi făcu loc lângă ea, pe canapea.

— Ia loc, îmi spuse. Am o grămadă de întrebări.

— Nu bem un whisky mai întâi?

— Orice. În afară de *flip*[1], din cauza ficatului.

Când m-am întors din bucătărie, i-am găsit pe Nora şi pe Jorgensen exersând franceza. Dorothy cu o expresie gravă mânca, iar Mimi se hârjonea cu căţeluşa. Mi-am servit oaspeţii şi m-am aşezat lângă Mimi.

— Soţia ta este fermecătoare! remarcă ea.

---

[1] *Flip* (engl.) - băutură fierbinte din bere şi alcool. (n.tr.)

— Nu mă pot plânge.

— Spune-mi adevărul, Nick: chiar crezi că Clyde este nebun? Adică, destul de nebun ca să trebuiască să luăm măsuri?

— De unde vrei să ştiu?

— Mă nelinişteşte soarta copiilor, spuse ea. Eu am luat ce mi se cuvenea - la divorţ -, dar copiii mai au încă drepturi. Am rămas fără bani şi, dacă este nebun, o să toace toţi banii, şi-i va lăsa pe Dorothy şi pe Gilbert fără un sfanţ. Ce să fac?

— Vrei să-l internezi într-un ospiciu?

— N... nu, spuse ea ezitând, vreau să stau de vorbă cu el.

Îşi puse mâna pe braţul meu.

— T... tu ai putea să-i dai de urmă, şopti ea.

Am clătinat din cap.

— Nu vrei să mă ajuţi, Nick? Am fost prieteni apropiaţi!

Ochii ei albaştri mă priviră rugători.

Dorothy, care stătea în continuare la masă, ne privea bănuitoare.

— Dumnezeule! Mimi, în New York sunt o grămadă de detectivi, i-am răspuns eu. Ai de unde să alegi. Eu m-am lăsat de meserie.

— Ştiu, spuse ea... Dorothy a făcut urât aseară?

— Poate eu, da, dar ea mi s-a părut în toate minţile.

— Nu crezi că o să fie o femeie frumoasă?

— Nu m-am îndoit nici o clipă de asta.

Mimi căzu pe gânduri.

— Este un copil, Nick! reluă ea. Haide, Dorothy, nu te îmbraci?

Fata mormăi din nou că nu vedea de ce s-ar duce la mătuşa Alice să-şi strice după-amiaza.

Jorgensen se întoarse spre soţia lui.

— Doamna Charles a avut deosebita amabilitate să ne întrebe dacă nu...

— Sigur că da, îl întrerupse Nora, de ce să nu rămâneţi la noi? Oricum, ne vor veni cât de curând câţiva prieteni şi s-ar putea să nu fie prea amuzant pentru voi, dar...

Agită băutura în pahar, în loc de concluzie.

— Ar fi nemaipomenit, spuse Mimi, dar mă tem că Alice...

— Poţi să dai un telefon şi să ne scuzi! îi sugeră Jorgensen.

— Îi dau eu telefon, spuse Dorothy.

— Fii amabilă cu ea, o avertiză Mimi, dând din cap.

Dorothy se duse în cameră. Nora mă privi şi-mi făcu cu ochiul. A trebuit să o aprob. Observasem că Mimi ne privea.

— Nu ţineai cu tot dinadinsul să rămânem, nu-i aşa? întrebă Mimi.

— Ba da, cum să nu! am protestat eu.

— Mincinosule! Îţi plăcea mult sărmana Julia, nu-i aşa?

— Într-adevăr... cât de ciudat sună „sărmana Julia” pe buzele tale.

Mimi îşi puse din nou mâna pe braţul meu.

— Ştiu, mi-a distrus căsnicia, murmură ea, fapt pentru care am urât-o, dar asta a fost acum mult timp. Când m-am dus vineri, să vorbesc cu ea, nu mai simţeam nimic faţă de ea. Am văzut-o dându-şi duhul, Nick! Nu merita să moară aşa, a fost groaznic! N-am mai simţit pentru ea decât o milă imensă. Sărmana Julia!

— Nu pricep unde vreţi să ajungeţi, nici unii, nici ceilalţi, am spus eu.

— Cum aşa? Dorothy a...

— Am aranjat! spuse Dorothy venind din dormitor.

O sărută pe mama ei pe gură şi se aşeză lângă ea. Mimi îşi scoase pudriera din poşetă şi se privi în oglindă să verifice dacă nu cumva rujul se întinsese.

— Mătuşa Alice nu s-a împotrivit? întrebă ea.

— Nu, am aranjat. Cum se procedează ca să bei ceva aici? întrebă ea.

— Te scoli, te duci la masa pe care sunt sticlele şi gheaţa şi-ţi torni ceva de băut, i-am răspuns eu.

— Bei cam mult, draga mea! remarcă Mimi.

— Nu cât Nick! replică tânăra, îndreptându-se spre masă.

Mimi dădu din cap.

— Ah, copiii din ziua de astăzi! Deci, îţi plăcea mult Julia, nu-i aşa?

— Ţi-e sete, Nick? strigă Dorothy.

— Da, mulţumesc.

Apoi, către Mimi:

— Da, îmi plăcea destul de mult.

— Nu ţi-ai pierdut obiceiul să răspunzi evaziv! suspină Mimi. O iubeai tot atât ca... pe mire, spre exemplu?

— Te referi la cele două-trei după-amieze pe care le-am petrecut împreună... ca să ne omorâm timpul?

Femeia izbucni în râs.

— Încă un răspuns nostim!

Se întoarse spre Dorothy care aducea paharele.

— Să-ţi cauţi şi tu o cămaşă de noapte de culoare albastră ca asta, îi spuse Mimi Fiicei sale. Îţi stă foarte bine.

Am luat paharul pe care mi-l întindea Dorothy şi am decretat că era timpul să mă îmbrac.

CAPITOLUL VII

Când am ieşit din baie, Nora şi Dorothy se aflau în dormitor. Nora îşi aranja părul. Dorothy stătea pe pat şi privea cu luare aminte un ciorap.

Nora îmi trimise o bezea în oglindă. Părea foarte veselă.

— Îl iubeşti foarte mult pe Nick, Nora, nu-i aşa? întrebă Dorothy.

— Este un bătrân grec păduchios, spuse Nora, dar m-a prins în mreje.

— Charles nu este nume grecesc!

— În realitate, numele meu este Charalambides, îi explic eu. Când părintele meu a ajuns în Statele Unite, funcţionăraşul din Ellis Island a declarat că numele Charalambides este prea lung şi prea greu de scris şi l-a prescurtat cu Charles. Tatăl meu nu a dat atenţie acestui incident. Putea să-i spună şi X dacă trebuia!

Dorothy mă privi fix în ochi.

— Niciodată nu-mi dau seama când minţi sau nu, murmură ea. Ce vrea mama de la tine? adăugă ea, punându-şi ciorapii.

— Nimic. Să mă tragă de limbă am răspuns eu. Voia să afle ce ai făcut sau ai vorbit aseară.

— Exact ce gândeam. Şi ce i-ai spus?

— Ce puteam să-i spun? Doar n-ai făcut sau vorbit nimic.

Se încruntă şi schimbă subiectul.

— Nu ştiam că între tine şi mama a fost ceva, spuse ea. Desigur, eram doar un copil şi n-aş fi înţeles nimic nici dacă observam ceva între voi. Nu ştiam că vă spuneţi pe nume.

Nora se întoarse râzând.

— Aflăm noi totul, spuse ea, agitând pieptenele spre Dorothy. Continuă, draga mea.

— Dar... nu ştiam nimic! spuse serioasă fata.

Am luat o cămaşă curată şi am despăturit-o.

— Şi acum, ştii ceva? am întrebat eu.

— Nimic, spuse ea încet, dar ghicesc.

Roşi şi se lăsă pe un braţ.

— Cum vrei, am mormăit eu. Eşti o prostuţă, nu mai face mutra asta. Nu e vina ta că ai mintea înceată.

Fata se ridică de pe pat, râzând.

— Crezi că ţin la mama?

— Nu m-ar mira.

— Sincer?

— Vrei să spun că nu? Atunci fie, nu!

— Iată omul cu care mi-am unit destinul! remarcă Nora. Nu e nimic de capul lui.

Am terminat primul să mă îmbrac. Când am intrat în sufragerie, Mimi stătea pe genunchii lui Jorgensen.

— Ce dar ai primit de Crăciun? mă întrebă ea ridicându-se.

— Nora mi-a făcut cadou un ceas, am spus eu, arătându-i-l.

— Iar tu, mormăi ea, după ce-l admiră îndeaproape, ce i-ai dăruit?

— Un colier.

— Îmi permiteţi? întrebă Jorgensen, ridicându-se şi îndreptându-se spre masa unde se afla sticla.

Se auzi soneria. M-am dus să le deschid soţilor Quinn şi lui Margot Innes şi am făcut prezentările. Nora şi Dorothy apărură, iar Quinn puse stăpânire imediat pe Dorothy. Larry Crowley veni cu o fată care se numea Denis, iar peste câteva minute, sosiră şi soţii Edge.

I-am umflat treizeci şi doi de dolari lui Margot la zaruri. Denis se duse să se întindă puţin pe patul nostru. Alice Quinn împreună cu Margot îl smulseră pe Quinn de lângă Dorothy la ora şase şi plecară, fiind invitaţi în altă parte. Plecară şi soţii Edge. Mimi îşi luă paltonul şi-i grăbi pe soţul şi pe fiica ei să se îmbrace.

— Ştiu că e cam târziu, se scuză ea, dar vreau să vă invit să luăm cina împreună, mâine seară.

— Vom veni cu plăcere, răspunse Nora.

Ne-am făcut urările de rigoare şi i-am condus până la uşă, schimbând saluturi.

Nora închise uşa în urma lor, se întoarse cu faţa spre mine şi se sprijini de uşă.

— Dumnezeule! exclamă ea. Ce fată frumoasă!

CAPITOLUL VIII

Înainte să ne întoarcem acasă a doua zi - de fapt, a treia zi, la patru dimineaţa -, am trecut pe la Reuben să bem o cafea. Nora deschise ziarul unde citi la fapte diverse:

Nick Charles, fostul detectiv de la Trans-American Detective Agency, a venit din California ca să ancheteze moartea Juliei Wolf.

Cinci sau şase ore mai târziu, am deschis ochii şi m-am ridicat în şezut. Nora mă scutura cu putere. În prag, stătea un bărbat cu revolverul în mână.

Tânăr, bronzat, faţa lui părea mai degrabă un ou cu vârful în sus: ochii apropiaţi, bărbia lată. Purta pălărie pe cap, un pardesiu negru, un costum bine croit, încălţări negre. Totul părea să fi fost cumpărat cu nici un sfert de oră mai devreme. Revolverul negru de treizeci şi opt nu ameninţa pe nimeni.

— M-a obligat să deschid, îmi explică Nora. Spune că a...

— Voiam doar să stăm de vorbă, preciză omul. Asta-i tot.

Avea voce de bas, puţin răguşită.

Atunci m-am trezit complet; şi m-am uitat la Nora. Părea nervoasă, dar nu înspăimântată; părea mai degrabă că supraveghează un cal pe care a pariat, care tocmai trece linia de sosire cu un cap înaintea celorlalţi...

— Dă-i drumul, am spus eu, dar lasă deoparte jucăria. Soţiei mele nu-i pasă, dar eu aştept un copil şi nu vreau să se nască cu...

Omul surâse.

— Ştiu că eşti un dur, spuse el, punând în buzunar revolverul. Am auzit vorbindu-se de tine. Eu sunt Shep Morelli.

— N-am avut onoarea...

Omul făcu un pas în faţă.

— Nu eu am ucis-o pe Julia, spuse el, dând din cap.

— Se poate, dar n-ai nimerit unde trebuia. Nu mă ocup de afacerea asta.

— N-am mai văzut-o de trei luni, insistă el. Totul se terminase între noi.

— Du-te şi spune-le poliţiştilor.

— N-aveam nici un motiv să fiu supărat pe ea. Ne înţelegeam perfect.

— Cu atât mai bine, dar repet: n-ai nimerit unde trebuia.

— Ascultă, spuse el, înaintând încă un pas. Studsy Burke mi-a spus că eşti un tip de treabă. De aceea am venit la tine.

— Ce mai face Studsy? Nu l-am mai văzut din ’23 sau ’24.

— E bine. Ar fi vrut să te vadă. Are un club pe West Forty-nineth Street - *Pigiron Club.* De ce cred poliţaii că eu am ucis-o pe Julia? Ce au cu mine poliţaii de cred că eu am fost sau vor să-mi arunce în cârcă încă o crimă?

Am dat din cap.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune, i-am răspuns. Nu da ascultare zvonurilor. Nu sunt amestecat în povestea asta. Du-te la poliţişti şi întreabă-i.

Zâmbi din nou.

— Bună idee, spuse el, poate chiar cea mai bună. Am băgat un inspector în spital pe trei săptămâni din cauza unei discuţii, drept pentru care curcanii vor fi foarte încântaţi să pună mâna pe mine şi să-mi măsoare spinarea cu bastoanele.

Întinse braţul cu palma, în jos.

— Am venit la tine pentru că Studsy mi-a spus că eşti un tip corect. Eşti sau nu?

— Sunt, l-am asigurat eu, dar nu prea ştiu multe din afacerea asta.

Cineva bătu la uşa de la intrare, scurt, de trei ori. Morelli scoase automat revolverul din buzunar de la prima bătaie. Privi rapid prin cameră.

— Cine să fie? întrebă el cu voce albă.

— N-am idee! i-am răspuns, ridicându-mă. Pe tine te vor, am continuat eu, arătând spre arma care mă ţintea periculos.

Sângele îmi bătea în tâmple şi-mi simţeam buzele uscate.

— Nu există scară de incendiu am spus, întinzând mâna spre Nora, care stătea pe marginea patului.

Se auziră din nou bătăi în uşă.

— Deschideţi! Poliţia! strigă cineva de dincolo de uşă.

Morelli îşi muşcă buzele şi căscă ochii.

— Ticălosule, spuse el încetişor, făcând încă un pas spre mine.

În broască, se auzi o cheie rotindu-se.

Am aruncat-o pe Nora la podea, lovind-o cu stânga. Perna pe care am trimis-o spre arma lui Morelli, cu dreapta, mi s-a părut uşoară ca un fulg şi tot atât de ineficace. Împuşcătura izbucni asurzitoare. Am simţit o lovitură în partea stângă, m-am aruncat la picioarele patului şi l-am apucat pe Morelli de glezne, trăgându-l după mine. Ne-am rostogolit unul peste celălalt. A început să mă lovească cu arma în spate, dar am reuşit la un moment dat să-mi eliberez o mână şi l-am lovit cât de jos am putut.

În cameră îşi făcură apariţia nişte oameni care ne despărţiră.

Nora îşi reveni abia după cinci minute. Se aşeză pe pat, cu obrazul în palmă, privind de jur-împrejur. Îl zări pe Morelli cu cătuşe, în picioare, între doi inspectori de poliţie. Gura îi era numai sânge. Tipii se distraseră şi ei cum putuseră.

— Tâmpitule! exclamă Nora, întorcându-se spre mine, de ce m-ai lovit?! Ştiam că-l vei doborî, dar voiam să fiu de faţă!

Un poliţai izbucni în râs.

— Dumnezeule! spuse el cu admiraţie, iată o femeie cu caracter...

Nora zâmbi, se ridică şi mă privi.

— Nick, strigă ea, eşti...

— Nu-i nimic! am spus eu.

Am desfăcut ceea ce mai rămăsese din bluza de pijama. Glonţul lăsase o dâră de zece centimetri sub omoplatul stâng. Sângeram ca o vită la abator, dar rana nu era adâncă.

— N-am avut baftă! spuse Morelli. Trebuia puţin mai la stânga şi erai terminat.

Poliţaiul care o admirase pe Nora - un uriaş albinos de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un costum gri boţit - îi închise gura lui Morelli cu un pumn.

Kayser, directorul hotelului *Normandia,* spuse că o să cheme un doctor şi ridică receptorul. Nora alergă după şerveţele în baie.

Am pus unul pe rană şi m-am întors pe pat.

— E în ordine, să nu mai vorbim de asta. Vedem noi ce s-a întâmplat când vine medicul. Cum de aţi venit tocmai aici? i-am întrebat pe poliţişti.

Cel care-i închisese gura lui Morelli declară:

— Ştiam că familia Wynant venea deseori să vă viziteze şi de aceea am pus sub supraveghere hotelul. Trebuia să deschidem bine ochii în caz că se arătau. De dimineaţă, Mack, care făcea de gardă, l-a văzut pe tipul ăsta intrând şi ne-a telefonat, l-am luat pe Kayser în trecere şi am dat o fugă până aici. Aţi avut un noroc al naibii.

— Un noroc chior, aşa e. Fără voi, poate că n-aş fi fost împuşcat.

Ochii apoşi, de culoarea nisipului, se fixară asupra mea.

— Este un amic de-al tău? întrebă el.

— Nu l-am mai văzut niciodată, am răspuns.
— Ce voia?
— Să-mi spună că nu el a ucis-o pe Julia Wolf.
— Şi asta te interesa pe tine?
— Nu.
— Şi atunci de ce a venit aici?
— Întreabă-l pe el, eu nu ştiu.
— Eu pe tine te întreb.
— Atunci, continuă.
— O să te rog ceva, zise poliţistul, să faci plângere împotriva lui.
— Asta e altă mâncare de peşte şi mă abţin să răspund. N-a fost decât un mic incident.
— Bine! Avem tot timpul. Cred că va trebui să-ţi pun mai multe întrebări decât credeam.
Se întoarse spre un coleg de breaslă.
— Să percheziţionăm apartamentul, spuse el.
— Nu fără mandat! am replicat.
— Ce vorbeşti! rânji celălalt. Dă-i drurnul, Andy!
Poliţiştii se puseră pe treabă.
Medicul, un omuleţ insipid, intră, mă examină, pufnind fără încetare, opri hemoragia şi mă pansă. Nu se întâmpla nimic grav dacă stăteam la pat o zi sau două. Nu i se spuse nimic, iar poliţiştii îi interziseră să-l îngrijească şi pe Morelli. Plecă şi mai insipid decât la venire.
Colosul albinos în costum gri se întoarse din sufragerie, cu o mână la spate. Aşteptă ca medicul să plece şi mă întrebă:
— Ai permis de portarmă?
— Nu.
— Atunci, ce caută ăsta aici?
Şi-mi arătă revolverul pe care i-l luasem lui Dorothy Wynant.
Nu aveam ce răspuns să-i dau.
— Ai auzit de regimul armelor? continuă el.
— Da.

— Atunci, ştii ce te aşteaptă, nu-i aşa? Este al dumitale?

— Nu.

— Al cui este?

— O să încerc să-mi aduc aminte.

Băgă arma în buzunar şi se aşează pe un scaun, lângă pat.

— Ascultă, domnule Charles, spuse el, cred că amândoi am apucat pe căi greşite. Eu nu vreau să fiu rău cu dumneata şi nu cred că dumneata vrei să mă păcăleşti. Nu cred că te simţi în largul dumitale în prezenţa pungaşului ăstuia, aşa că te las să te odihneşti. O să vorbim mai târziu.

— Mulţumesc, am spus eu sincer. Nu bem un pahar?

— Chiar aşa, întări Nora, ridicându-se.

Albinosul o urmări cu privirea şi dădu din cap.

— Dumnezeule! Ce băftos eşti! exclamă el după ce Nora ieşi din cameră, şi-mi întinse brusc mâna.

— Mă numesc Guild, se prezentă el, John Guild.

— Pe mine ştii cum mă cheamă, i-am răspuns, strângându-i mâna.

Nora se întoarse cu un sifon, o sticlă cu scotch şi cu pahare. Îi întinse un pahar şi lui Morelli, dar Guild o opri.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă Charles, spuse el, dar legea nu permite să-i dăm unui prizonier băutură sau medicamente care nu sunt prescrise de medic. Nu-i aşa? mă întrebă el, întorcându-se spre mine.

Am încuviinţat. Am băut cu toţii în acelaşi timp din paharele noastre. Apoi Guild puse paharul gol pe tavă şi se ridică.

— Trebuie să-l predau pe amicul nostru, spuse el, dar nu-ţi face griji. O să avem timp destul să discutăm după ce te faci bine.

Îi luă mâna Norei şi făcu o plecăciune stângace în faţa ei.

— Sper că nu v-am supărat cu vorbele mele de adineaori. N-am vorbit serios...

Nora avea o rezervă de zâmbete de-a dreptul îngereşti. Îl gratulă pe poliţai cu cel mai fermecător cu putinţă.

— Să fiu supărată? întrebă ea. Dar toată scena a fost pe placul meu.

Le deschise uşa poliţiştilor care-l duceau pe prizonier la secţie. Kayser ieşise de câteva minute.

— Ce băiat simpatic! spuse ea când se întoarse. Te simţi rău?

— Nu.

— E şi vina mea, nu-i aşa?

— Nici vorbă! Mai bem un pahar?

Îmi umplu paharul.

— În locul tău, spuse ea, aş fi mai atentă cu băutura zilele astea.

— Am înţeles, dar tare am chef de un sandviş. Un timp, o să ne lase în pace. Poţi să-l trimiţi înăuntru pe ferocele nostru câine de vânătoare şi să anunţi centralista să nu ne facă nici o legătură cu absolut nimeni. Altfel, o să ne trezim cu o grămadă de reporteri pe cap.

— Ce-o să le spui poliţiştilor despre revolverul lui Dorothy?

— Nu ştiu.

— Ia zi, Nick, m-am purtat chiar prosteşte?

— Doar puţin, i-am răspuns, dând din cap.

Nora izbucni în râs.

— Ticălos de grec păduchios! mă gratulă ea, apoi se duse să facă ce-o rugasem.

CAPITOLUL IX

— Vrei să te dai mare, asta-i tot, spuse Nora. Şi pentru ce? Ştiu prea bine că gloanţele nu te pot atinge. Nu trebuie să-mi demonstrezi încă o dată.

— Nu strică să mă ridic puţin, am protestat eu.

— Nu strică să stai la pat cel puţin o zi întreagă, răspunse ea. Doctorul a spus...

— Doctorul! Dacă nu era un incapabil, s-ar fi vindecat pe el de pufnit pe nas.

M-am ridicat în şezut şi am pus picioarele pe covor. Asta se repezi să-mi lingă degetele mari.

Nora îmi aduse papucii şi halatul.

— Bine, Tarzan, ridică-te şi mânjeşte covorul de sânge. M-am ridicat cu mare atenţie. Totul mergea bine dacă nu-mi mişcăm braţul stâng şi dacă o evitam pe Asta.

— Fii cuminte. Nu voiam să mă amestec în povestea asta, dar, acum, nu mă mai pot eschiva. Trebuie să văd ce se întâmplă.

— Ce-ar fi să plecăm? întrebă ea. Să mergem pentru o săptămână sau două în Havana sau Bermude sau să ne întoarcem în California.

— Trebuie cel puţin să le spun poliţiştilor ce este cu revolverul. Dacă descoperă că este arma crimei? Asta, dacă nu ştiu deja. Nu va mai ţine mult.

— Crezi?!

— Doar bănuiesc... Să mergem să cinăm acolo diseară şi...

— Eşti ţicnit de-a binelea! Dacă vrei să vezi pe cineva, o să-l chem aici!

— Asta-i altceva, am spus, îmbrăţişând-o. Nu-ţi mai face griji pentru rană, nu este decât o zgârietură. Nu mai simt nimic.

— Faci pe viteazul! răspunse ea. Vrei să arăţi oamenilor că eşti genul de erou care-şi râde de gloanţe!

— Nu fi rea!

— Dacă vreau, sunt rea. N-am chef să...

I-am astupat gura cu mâna ca s-o fac să tacă.

— Trebuie să-i văd pe soţii Jorgensen diseară, la ei acasă. Mai vreau să-l văd pe Macaulay şi pe Studsy Burke. Destul am fost hărţuit până acum, vreau să văd despre ce este vorba.

— Eşti încăpăţânat ca un catâr! oftă Nora. Este abia cinci. Măcar întinde-te până la ora cinei.

M-am dus pe canapeaua din salon. Nora ceru la telefon să ne fie aduse ziarele de seară. Acestea scriau că Morelli trăsese în mine două gloanţe, după cum declara unul dintre poliţişti, trei, după altul, în timp ce încercam să-l imobilizez ca să fie arestat pentru uciderea Juliei Wolf. Eu eram pe moarte, invizibil, nedeplasabil. Ziarele publicau o mulţime de fotografii cu Morelli şi una cu mine, veche de treisprezece ani, în care purtam o pălărie ridicolă, din perioada în care cercetam afacerea exploziei de pe Wall Street. Despre moartea Juliei, ziarele nu vorbeau decât prea puţin.

În timp ce eram cufundaţi în lectură, nelipsita Dorothy Wynant îşi făcu apariţia. Am auzit-o vorbind cu Nora pe culoar.

— N-au vrut să mă anunţe telefonic, spunea ea. Atunci, am şters-o. Nu mă da afară, Nora, te rog, te ajut să ai grijă de Nick.

— Intră, zise Nora, de îndată ce putu să spună ceva.

Dorothy intră şi deschise larg ochii:

— Dar... dar..., bâigui ea, ziarele spuneau...

— Par eu pe moarte? Ce-ai păţit?

Buza ei inferioară era umflată şi crăpată, pe un obraz se vedea o vânătaie, iar celălalt era zgâriat cu unghiile. Ochii erau roşii şi umflaţi.

— M-a bătut mama, spuse ea. Priviţi!

Lăsă paltonul să cadă pe covor, îşi descheie rochia, scoase braţul drept din mânecă şi-şi descoperi spatele. Braţul era plin de vânătăi, iar spatele era brăzdat de dâre roşii. Fata începu să plângă.

— Priviţi, gemu ea.

— Sărmana de tine, spuse Nora, luând-o în braţe.

— De ce te-a bătut? am întrebat eu.

Îngenunche lângă canapea. Asta se ghemui lângă ea.

— A crezut că venisem... să vă spun de tata şi de Julia! (Abia vorbea printre suspine.) De aceea a venit şi ea... ca să afle... I-ai dat de înţeles că nu te interesează afacerea şi s-a liniştit. Apoi a văzut ziarele. Atunci, a înţeles... a înţeles că ai minţit. M-a bătut ca să mă facă să mărturisesc ce ţi-am spus.

— Şi ce i-ai povestit?

— Nimic. Nu puteam să spun nimic. Nu puteam să-i spun despre Chris.

— Era şi el de faţă?

— Da.

— Şi-a lăsat-o să te bată fără să intervină?

— Dar el... nu intervine niciodată!

— Dumnezeule! am spus eu, întorcându-mă spre Nora, dă-ne, te rog, de băut.

Nora adună de pe jos paltonul lui Dorothy, îl aruncă pe un scaun şi ieşi.

— Lasă-mă să stau cu voi, Nick. O să fiu foarte cuminte. Chiar tu mi-ai spus să-i las baltă. Nu mă pot duce în altă parte, Nick! Te rog.

— Încet! Trebuie să ne mai gândim! Şi mie mi-e la fel de frică de Mimi, ca şi ţie. Ce crede că mi-ai spus?

— Probabil că ştie ea ceva - în legătură cu crima - şi-şi închipuie că şi eu ştiu. Dar nu ştiu nimic, Nick, jur!

— Asta nu ne ajută cu nimic. Ascultă-mă bine, micuţo, hai să începem cu ceea ce ştii. Nu-mi vinde gogoşi... sau nu mă mai joc!

— Jur să-ţi spun totul! declară ea, făcându-şi semnul crucii.

— Foarte bine, acum să bem un pahar.

Am luat câte un pahar de pe tava pe care o adusese Nora.

— I-ai spus că vei fugi de acasă?

— Nu, n-am suflat un cuvânt, crede că sunt încă în camera mea.

— Foarte bine.

— Nu mă alungi?

— Sărmana micuţă nu se poate întoarce într-o casă în care este bătută! interveni Nora.

— Linişte! Nu ştiu, am răspuns. Mă gândeam că, întrucât mergem la ei acasă să cinăm, ar fi bine ca Mimi să nu afle nimic.

Dorothy mă privi îngrozită.

— Dacă crezi că merg acum acolo..., spuse Nora.

— Dar mama nu vă aşteaptă, interveni repede Dorothy. Nici nu ştiu dacă va fi acasă. Ziarele scriu că eşti pe moarte, nici nu se gândeşte că te vei duce la cină.

— Cu atât mai bine, o să le facem o surpriză.

Îşi apropie faţa palidă de a mea, vărsând o parte din conţinutul paharului ei pe mâneca mea.

— Nu te duce acolo! exclamă ea. Nu se poate! Ascultaţi-mă. Ascultă, Nora. Este imposibil! Nu-i aşa că nu se va duce acolo? întrebă ea, întorcându-se spre soţia mea.

Nora nu-şi desprindea privirea de la mine.

— Aşteaptă, Dorothy, spuse ea. Ştie mai bine decât noi ce trebuie făcut. Ce se întâmplă, Nick?

— Plec în recunoaştere, am replicat eu cu o strâmbătură. Dacă vrei să stea aici, să stea aici. Cred că se poate culca pe canapea, cu Asta. Dar, în ce priveşte restul, dă-mi pace. Nu ştiu ce voi face, pentru că nu ştiu ce au vrut să-mi facă. Trebuie să fac o mică anchetă mai întâi.

— Noi n-o să ne amestecăm în ancheta ta, nu-i aşa. Nora? întrebă Dorothy.

Nora mă privea tăcută.

— De unde ai luat pistolul? am întrebat-o eu pe Dorothy. Fără minciuni.

Fata roşi, îşi umezi cu limba buzele uscate şi-şi drese glasul.

— Ai grijă. Dacă îmi vinzi încă o minciună, o sun pe Mimi să vină să te ia.

— Las-o să-şi tragă răsuflarea, spuse Nora.

Dorothy tuşi din nou.

— Aş putea să vă povestesc ceva ce mi s-a întâmplat când eram mică?

— Are legătură cu pistolul?

— Nu chiar, dar vă va ajuta să înţelegeţi...

— Altă dată. De unde ai luat revolverul?

— Lasă-mă să vă spun...

— De unde l-ai luat? am repetat eu.

— Mi l-a vândut cineva într-un bar, spuse ea cu glas abia auzit.

— Ştiam că vom ajunge aici. Atunci, continuă. Care bar?

Dorothy ridică privirea.

— Nu ştiu, spuse ea, undeva pe Tenth Avenue. Dar prietenul tău, domnul Quinn, îl cunoaşte. El m-a dus acolo.

— Te-ai întâlnit cu el în acea seara, după ce ne-am despărţit?

— Da.

— Din întâmplare, nu?

Mă privi cu reproş.

— Încerc să-ţi spun ce s-a întâmplat cu adevărat, Nick, îi promisesem că ne vom întâlni la *Palma Club.* Îmi scrisese adresa pe o hârtie. După ce am plecat de la voi, ne-am întâlnit acolo şi ne-am plimbat printr-o grămadă de cluburi pentru ca să eşuăm în barul ăsta de unde am făcut rost de revolver: un loc îngrozitor! Îl poţi întreba pe el dacă spun adevărul.

— Quinn ţi-a dat pistolul?

— Nu, se îmbătase criţă. Adormise cu capul pe masă. L-am lăsat acolo. Mi-au spus că-l vor duce ei acasă.

— Şi pistolul?

— Ajung şi acolo, spuse ea, Quinn mi-a spus că acel bar era un adevărat cuib al criminalilor. Atunci, i-am spus: „Să mergem acolo”. După ce a adormit, am intrat în vorbă cu un tip cu mutră de bandit... mă fascinase... şi, între timp, îmi spuneam că nu voiam să mă duc acasă, ci la tine, dar nu ştiam dacă nu mă vei alunga.

Dorothy era stacojie şi, din cauza încurcăturii, se bâlbâia.

— Atunci, continuă ea, mi-am spus că... că, dacă ai crede că am dat de belea... Şi, de altfel, aşa n-aş mai părea ridicolă... Atunci l-am întrebat pe gangster dacă nu putea să-mi vândă un pistol sau să-mi spună de unde aş putea cumpăra unul. La început, a râs de mine, dar i-am spus că nu glumeam, la care s-a ridicat spunând că se duce să vadă. S-a întors şi mi-a spus că totul e în ordine şi m-a întrebat cât puteam să-i dau. N-aveam mulţi bani, dar i-am oferit brăţara. Probabil că a crezut că nu valorează nimic, pentru că mi-a cerut să plătesc în numerar, şi i-am dat ce mai îmi rămăsese - doisprezece dolari am păstrat, doar atât cât să-mi ajungă pentru taxi. Mi-a dat pistolul, apoi am venit şi v-am povestit că mi-era frică de Chris...

Ultima frază o rostise dintr-o suflare şi tăcu suspinând adânc, fericită că terminase povestirea.

— Dacă înţeleg bine, Chris nu ţi-a făcut avansuri, nu?

— Ba da, spuse ea, muşcându-şi buza, dar fără să insiste.

Mă luă de braţ şi-şi apropie faţa de a mea.

— Trebuie să mă crezi, Nick, şopti ea. Nu ţi-aş fi povestit toate lucrurile astea supărătoare dacă nu erau adevărate.

— Prefer să nu-ţi dau crezare încă, i-am răspuns. Doisprezece dolari reprezintă o sumă modică. Mă rog, s-o lăsăm baltă pentru moment. Ştiai că Mimi avea întâlnire cu Julia în acea zi?

— Nu. Nici măcar nu ştiam că mama voia să dea de tata. Nu mi-au spus unde se duceau în acea zi.

— Ei?

— Da. Chris a ieşit şi el cu ea.

— La ce oră?

Fata se încruntă.

— Cam pe la trei. Sigur după două şi jumătate. Îmi aduc aminte că aveam întâlnire cu Elsie Hamilton şi mă grăbeam să mă îmbrac pentru că întârziasem.

— S-au întors împreună?

— Nu ştiu. M-am întors după ei.

— Şi la cât a fost asta?

— Puţin peste şase, Nick, doar nu crezi că au... Oh! Îmi amintesc că mi-a spus ceva pe când se îmbrăca. Chris îi vorbea şi ea mi-a răspuns: „Dacă o întreb, îmi va spune!” pe tonul ei de regină-mamă.

— Ce a spus despre crimă?

— Că a găsit-o uşor, că era răvăşită. A vorbit despre poliţie etc.

— Părea, într-adevăr, tulburată?

— Nu, doar puţin surescitată. O cunoşti doar.

Mă privi un timp în tăcere.

— Doar nu crezi că este amestecată în crimă? întrebă ea.

— Tu ce crezi?

— Nu m-am gândit la posibilitatea asta. M-am gândit mai curând la tatăl meu.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Dacă a ucis-o, a făcut-o pentru că este nebun. Dar nici ea nu s-ar da în lături să omoare pe cineva dacă ar avea chef.

— Nu este neapărat vinovat unul dintre ei. Poliţia pare să-l bănuiască pe Morelli. Ce voia Mimi de la tatăl tău?

— Să-i ceară bani. Am ajuns la fundul sacului. Chris a tocat toţi banii. (Se bosumflă.) Desigur, i-am cheltuit cu toţii, dar el mai mult decât noi. Mamei i-e frică să n-o părăsească dacă nu mai are bani.

— De unde ştii?

— I-am auzit vorbind.

— Crezi c-o va părăsi?

— Da, dacă nu mai are bani.

M-am uitat la ceas.

— Continuăm conversaţia după ce mă întorc, am spus eu. Poţi rămâne aici peste noapte. Instalează-te şi comandă-ţi ceva de mâncare. E mai bine să nu ieşi.

Mă privi tristă şi nu răspunse.

— Nu-i cunosc intenţiile, Dorothy, spuse Nora, mângâindu-i umărul, dar, dacă crede că trebuie să mergem la ai tăi ca să luăm cina... atunci aşa este bine. El nu...

Dorothy zâmbi şi se ridică dintr-o săritură.

— Desigur, spuse ea. Nu vreau să mai fac pe proasta.

Am sunat la recepţie ca să ne trimită în cameră poşta. Veniseră două scrisori pentru Nora, una pentru mine, felicitări de Crăciun, dintre care una, de la Larry Crowley, era însoţită de o superbă broşură intitulată: *Cum să-ţi faci analiza urinei la domiciliu;* o listă de apeluri telefonice şi o telegramă din Philadelphia.

NICK CHARLES
Hotel *Normandia,* New York

TE ROG SĂ IEI LEGĂTURA CU HERBERT MACAULAY CA SĂ DISCUTAŢI DESPRE CONDIŢIILE ANCHETEI ÎN PRIVINŢA ASASINĂRII JULIEI WOLF- STOP - I-AM TRIMIS LUI MACAULAY INSTRUCŢIUNI AMĂNUNŢITE - STOP - CU STIMĂ CLYDE MILLER WYNANT.

Am pus telegrama într-un plic împreună cu câteva rânduri prin care explicam că tocmai o primisem şi am trimis-o la Brigada Omucideri.

CAPITOLUL X

— Te simţi în stare să mergem în vizită? îmi spuse Nora în taxi.

— Mă simt foarte bine.

— Eşti sigur că nu ţi se va face rău?

— Absolut sigur. Ce zici de povestea micuţei?

Ezită o clipă.

— N-o crezi? mă întrebă ea.

— Nu... câtă vreme n-am verificat-o.

— Ştii mai multe decât mine în probleme de genul ăsta. dar eu, personal, cred că a încercat să spună adevărul.

— Cei care încearcă să spună adevărul spun adeseori cele mai mari minciuni, am zis. Nu le este uşor atunci când se dezobişnuiesc.

— Pun pariu că ştii multe despre natura umană, domnule Charles, observă ea. Într-o zi, trebuie să-mi povesteşti aventurile tale ca detectiv.

— Să cumpere un revolver pentru doisprezece dolari, dintr-un bar! Mă rog...

Am mers un timp fără să mai rostim un cuvânt.

— Ce este cu micuţa asta? întrebă în cele din urmă Nora.

— Tatăl ei este ţicnit, aşa că se crede şi ea ţicnită.

— De unde ştii?

— Mă întrebi, eu îţi răspund.

— Adică, asta este doar o presupunere?

— Vreau să spun că bizar la ea este faptul că, deşi nu ştiu dacă, într-adevăr, Wynant este nebun şi ea l-a moştenit, în sinea ei, micuţa răspunde „da” la ambele întrebări şi, de aceea, se poartă ca atare.

După ce ne-am oprit în faţa hotelului *Courtland,* Nora se lamentă:

— E groaznic. Nick!... Ar trebui ca cineva să...

Am răspuns că nu ştiam nimic. Poate că Dorothy avea dreptate.

— Asta este. Probabil că acum îi face hăinuţe de păpuşă căţeluşei...

Am sunat şi ne-am anunţat sosirea şi, după un moment, am fost poftiţi să urcăm. Mimi ne aştepta pe culoar, lângă lift, cu braţele deschise, cu un şuvoi de cuvinte gata să se reverse asupra noastră.

— Ziarele astea ridicole! strigă ea. Înnebunisem de durere la gândul că eşti rănit grav, Nick! Te-am sunat de două ori, dar n-au vrut să-mi facă nici legătura, nici să-mi dea ştiri despre tine.

Îmi luă mâinile într-ale ei.

— Sunt atât de fericită că tot ce am citit în ziare a fost doar o minciună, Nick, acum o să cinăm în linişte... Înţelegi, nu te mai aşteptam în seara asta... dar eşti atât de palid! Chiar ai fost rănit?

— O simplă zgârietură, am precizat eu.

— Şi totuşi, ai venit? Este o onoare pentru mine, dar mă tem să nu fie absurd.

Se întoarse spre Nora.

— Eşti sigură că nu era mai bine să...

— Nu sunt sigură de nimic, dar a ţinut neapărat să vină.

— Bărbaţii sunt complet idioţi! oftă Mimi, luându-mă de după umeri. Fie fac din ţânţar armăsar, fie neglijează anumite lucruri care... În fine, intraţi. Dă-mi voie să te ajut, Nick!

— Dar nu am nevoie! am protestat eu, însă ea insistă să mă sprijine până la un fotoliu în care mă aşeză şi-mi puse vreo şase perne.

Intră şi Jorgensen care-mi strânse mâna şi mă felicită că nu sunt în starea pe care o menţionau ziarele. Se înclină deasupra mâinii Norei.

— Mă duc să pregătesc cocteilurile, spuse el, vă rog să mă scuzaţi o clipă.

— Nu ştiu unde este Dorry, spuse Mimi. Probabil că se ascunde prin vreun colţ. Nu aveţi copii, nu-i aşa?

— Nu, spuse Nora.

— Nici nu ştiţi câte bucurii vă pot aduce copiii..., se fandosi ea, deşi te supun la grele încercări uneori. Nu încape îndoială, nu sunt destul de severă cu ai mei. Când trebuie s-o cert pe Dorothy, mă priveşte ca pe un monstru. Iată-l şi pe celălalt copil, Gilbert! Îţi mai aminteşti de domnul Charles?

Gilbert Wynant era mai mic decât sora lui cu doi ani. Era un tânăr palid, de optsprezece ani, blond, bărbie pronunţată, buze moi. Ochii albaştri foarte mari, cu gene lungi şi întoarse, îi dădeau un aer efeminat. Speram că nu mai este micul monstru gălăgios pe care-l ştiam!

Jorgensen intră, aducând cocteilurile. Mimi insistă să le povestesc scena agresiunii. M-am conformat, reducând importanţa întâmplării.

— Dar de ce venise? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie! Aş vrea să aflu şi eu, ca şi poliţia!

— Am citit undeva, spuse Gilbert, că atunci când un răufăcător este acuzat de o crimă, oricât de neînsemnată, chiar dacă nu a comis-o el, este cu mult mai tulburat decât oricine altcineva. Este adevărat, domnule Charles?

— Este posibil.

— Cu excepţia unei crime importante de care este mândru că a comis-o, continuă Gilbert.

I-am răspuns din nou că este posibil.

— Nu trebuie să te simţi obligat să-i răspunzi lui Gilbert, dacă începe să debiteze prostii, Nick, spuse Mimi. Toată ziua stă şi citeşte. Du-te şi pregăteşte nişte cocteiluri, dragul meu.

Nora şi Jorgensen alegeau discuri într-un colţ.

— Am primit o telegramă de la Wynant, i-am spus lui Mimi.

Aceasta privi neliniştită prin încăpere, apoi se aplecă spre mine.

— Ce spune? murmură ea.

— Vrea să-l găsesc pe asasin. Telegrama a fost trimisă din Philadelphia, în după-amiaza asta.

Femeia respiră zgomotos.

— Şi accepţi propunerea lui?

— Am trimis telegrama la poliţie, am precizat eu, ridicând din umeri.

Gilbert se întoarse cu aparatul pentru amestecat băuturi. Nora şi Chris aleseseră între timp un disc de Bach. Mimi îşi goli repede paharul şi-l rugă pe Gilbert să i-l umple din nou.

— Voiam să vă întreb ceva, spuse el, aşezându-se lângă mine. Drogaţii pot fi recunoscuţi imediat?

Aproape că tremura de nerăbdare.

— Foarte rar, de ce?

— ... Mă întrebam... Nici măcar când iau doze puternice?

— Cu cât sunt mai drogaţi, cu atât observi mai uşor că ceva nu este în regulă, dar nu poţi fi sigur că este vorba de droguri.

— Încă ceva, spuse el. Gross scrie că, atunci când eşti lovit cu un cuţit sau cu un pumnal, simţi la început doar un şoc. Aşa este?

— Da, dacă lovitura este suficient de puternică şi pumnalul ascuţit. La fel se întâmplă şi cu un glonţ. La început, simţi ceva ca un pumn sau, mai degrabă, nu simţi nimic, dacă glonţul este de mic calibru şi are cămaşă de oţel. Durerea survine doar când aerul intră în rană.

Mimi dădu peste cap al treilea pahar.

— Sunteţi îngrozitori amândoi, spuse ea, mai ales după ce-a păţit astăzi Nick. Ia du-te mai bine s-o cauţi pe sora-ta. Îi cunoşti pe unii dintre prietenii ei, sună-i. Cred că se va întoarce până la urmă, dar absenţa ei mă nelinişteşte.

— Este la noi! am spus eu.

— La tine?

Cred că surpriza de pe faţa ei era sinceră.

— A venit după-amiază ca să ne roage să stea un timp la noi.

Mimi zâmbi slab şi dădu din cap.

— Ce ţi-e şi cu copiii ăştia! murmură ea, zâmbind.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Un timp? reluă ea.

Am dat din cap în semn că da.

Gilbert, care aştepta ocazia să-mi mai pună o întrebare, nu lua în seamă conversaţia dintre mine şi mama lui.

Mimi zâmbi din nou.

— Îmi pare rău că fata asta v-a deranjat, dar mă simt mai liniştită s-o ştiu acasă la voi, decât Dumnezeu ştie unde. Până te vei întoarce, îi va trece supărarea. Vrei s-o trimiţi înapoi?

Îmi umplu paharul.

— Aţi fost foarte drăguţi cu ea.

Nu i-am răspuns.

— Domnule Charles, începu Gilbert, criminalii, adică cei profesionişti...

— Linişte, Gilbert! spuse Mimi. O trimiţi acasă pe Dorothy, Nick, nu-i aşa?

Era amabilă, dar din glasul ei începuse să răzbată tonul reginei-mamă.

— Poate să stea la noi, dacă vrea. Nora o adoră.

Mimi mă ameninţă cu degetul ridicat.

— O să mi-o răsfeţi, zise ea. Cred că ţi-a spus tot felul de prostii pe seama mea, nu-i aşa?

— A vorbit despre... o corecţie.

— Poftim! spuse liniştită Mimi, ca şi cum îi furnizasem dovada pe care o aştepta. Nu, trebuie s-o trimiţi imediat acasă, Nick!... adăugă ea.

Am golit paharul cu înghiţituri mici.

— Deci? întrebă Mimi.

— Poate rămâne cu noi, dacă-i place, Mimi. O iubim şi eu, şi soţia mea.

— Este ridicol. Locul ei este aici. Vreau să se întoarcă acasă. (Glasul i se înăsprea tot mai mult.) Este încă un copilaş. N-ar trebui s-o încurajezi!

— Nu încurajez nimic. Dacă vrea să rămână, va rămâne la noi.

Mânia aprinsese luminiţe în ochii albaştri. Ai lui Mimi.

— Este fiica mea, spuse ea, şi este minoră; ai fost extrem de drăguţ cu ea, dar nu şi cu mine. Dacă n-o trimiţi acasă, o să iau măsuri. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar - şi se aplecă spre mine - va re-ve-ni.

— Cauţi ceartă, Mimi? am întrebat eu.

Mă privi cu ochi de îndrăgostită şi şopti:

— Este o ameninţare?

— Prea bine. Pune să fiu arestat pentru răpire, sechestrare şi corupere de minori.

— Şi spune-i nevesti-tii să nu se mai strângă atât lângă soţul meu! şuieră ea cu mânie reţinută în glas.

Nora, care căuta un disc împreună cu Jorgensen, îi pusese o mână pe braţ. Se întoarseră amândoi miraţi.

— Nora, doamna Jorgensen te roagă să nu-l atingi pe soţul ei.

— Îmi pare rău, spuse Nora.

Îi zâmbi lui Mimi, mă privi, arboră o expresie de falsă îngrijorare şi, cu un glas cântător, ca o elevă care recită o fabulă, spuse:

— Oh! Nick, cât de palid eşti! Ai avut prea mare încredere în forţele tale! Ai ajuns la capătul puterilor! Scuzaţi-ne, doamnă Jorgensen, cred că e mai bine să-l duc acasă. Ne scuzaţi, nu-i aşa?

Mimi răspunse că ne va scuza. Toţi se purtau acum extrem de amabil.

— Acum ce facem? întrebă Nora în taxi. Ne întoarcem şi cinăm împreună cu Dorothy?

— Nu, m-am săturat de familia Wynant. Să mergem la Max. Am poftă de nişte melci.

— De acord. Ai aflat ceva măcar?

— Nimic.

— Ce păcat că tipul este atât de arătos! spuse Nora.

— Ce părere ai despre el?

— Este un papă-lapte.

Am luat cina la Max şi ne-am întors la hotel. Dorothy dispăruse, fapt la care mă aşteptam.

Nora sună la recepţie. Fata nu lăsase nici un bilet, nici un mesaj.

— Şi atunci? întrebă ea.

Nu era încă zece.

— Poate că nu este nimic, sau, cine ştie? Doar n-o să apară la trei dimineaţa beată cu o mitralieră cumpărată de la reduceri!

— Ducă-se naibii! spuse Nora. Pune-ţi pijamaua şi culcă-te.

CAPITOLUL XI

Rana nu mă mai durea atât de tare când Nora mă trezi a doua zi dimineaţă.

— Amicul meu, poliţistul, vrea să te vadă, spuse ea. Cum te simţi?

— Rău. A trebuit să mă culc fără să beau.

Am trimis-o pe Asta la plimbare şi m-am dat jos din pat.

Guild mă întâmpină în salon, cu un pahar în mână, numai zâmbet.

— Ia te uită! Domnule Charles, păreţi în plină formă în dimineaţa asta.

Ne-am strâns mâna, declarând că mă simt bine, şi ne-am aşezat.

— Oricum, spuse el, încruntându-se, n-ar fi trebuit să-mi jucaţi o asemenea festă...

— O festă?...

— Şi încă ce festă!... Plecaţi în vizită când eu am amânat pe mai târziu discuţia ca să nu vă obosesc. Am crezut că-mi veţi acorda întâietate, ca să spun aşa.

— Nu m-am gândit la asta, m-am scuzat eu. Ai citit telegrama lui Wynant?

— Cum să nu! Se fac cercetări în Philly[1].

— Cât despre revolver, am început eu...

Mă opri.

— Care revolver? De mult nu se mai poate numi revolver: percutorul este distrus, ţeava este ruginită. Dacă cineva l-a mai folosit în ultimele şase luni, eu sunt popă! Să nu mai vorbim despre bucata asta de fier vechi.

Am izbucnit în râs.

---

[1] Philadelphia (n.tr.).

— Asta explică multe, am exclamat eu. Am luat arma de la un beţiv, care pretindea că a cumpărat-o dintr-un bar, pentru doisprezece dolari. Acum înţeleg.

— Într-o bună zi, îţi vor vinde şi primăria! Ia spune-mi, domnule Charles, între noi fie vorba, lucrezi sau nu în afacerea Wolf?

— Ai citit telegrama de la Wynant?

— Da, deci nu eşti amestecat în anchetă?

— Nu mai sunt detectiv particular. De mult.

— Ştiu, dar răspunde-mi, totuşi, la întrebare.

— Nu.

Se gândi o clipă.

— Reformulez: te interesează sau nu povestea asta?

— Da, pentru că e vorba despre nişte cunoscuţi de-ai mei.

— Asta-i tot?

— Da.

— Şi nu vrei să te implici în anchetă?

Se auzi telefonul. Nora se duse să răspundă.

— Sincer, nu ştiu absolut nimic, m-am scuzat. Dacă voi mai fi provocat mult, nu ştiu unde se va ajunge.

— Înţeleg, spuse Guild, dând din cap. Nu mai trebuie să-ţi spun că m-aş bucura foarte mult să te văd implicându-te în afacere, de partea noastră, desigur.

— Adică, împotriva lui Wynant? Este vinovat?

— Nu ştiu, domnule Charles, dar se pare că nu vrea să ne ajute.

— La telefon, Nick! mă anunţă Nora.

La celălalt capăt al firului, am recunoscut glasul lui Herbert Macaulay.

— Alo, Charles! Ce-ţi mai face rana?

— Nu prea rău, mulţumesc.

— Mai ai vreo veste de la Wynant?

— Da.

— Am primit o scrisoare de la el. Spune că ţi-a trimis şi ţie o telegramă. Te simţi în stare să...

— Da, mă pot ţine pe picioare. Dacă eşti la birou, pot trece pe la tine după-amiază.

— Ne-am înţeles atunci... Mă găseşti la birou până la ora şase.

M-am întors în salon. Nora îl invita pe Guild să rămână la masă cu noi. Acceptă cu entuziasm. Am cerut încă un whisky. Nora se duse să comande prânzul şi să umple din nou paharele.

— O femeie superbă, domnule Charles, spuse Guild, dând din cap.

L-am aprobat.

— Să presupunem că, prin forţa împrejurărilor, te implici în afacerea Wolf, continuă Guild. Aş vrea să ni te alături nouă.

— Şi eu.

— Deci, ne-am înţeles, spuse el, trăgându-şi scaunul mai aproape de mine. Nu cred că-ţi mai aminteşti de mine, domnule Charles, dar, când locuiaţi în New York, eu eram agent de circulaţie pe Fortythird Street.

— Deci, asta era, am spus eu, minţind amabil, ştiam eu că te cunosc de undeva! M-a indus în eroare faptul că nu mai purtai uniformă.

— Aşa e. Uite ce este, aş vrea să fiu sigur că nu-mi ascunzi ceva din povestea asta.

— Chiar dacă ar fi aşa, ar fi fără intenţie. Nu ştiu prea multe şi nici până unde aţi ajuns cu ancheta. Nu l-am mai văzut pe Macaulay din ziua crimei şi n-am citit articolele referitoare la crimă.

Se auzi din nou telefonul. Nora ne aduse paharele şi se duse să răspundă.

— Ce am aflat noi nu este mare lucru, spuse Guild, şi, dacă-mi permiţi, îţi pot povesti totul. (Sorbi o înghiţitură din pahar şi dădu admirativ din cap.) Dar, mai întâi, vreau să te întreb ceva. Când v-aţi dus la doamna Jorgensen, aseară, i-ai spus despre telegrama de la fostul soţ?

— Da, şi am adăugat că încă mai este la mine.

— Şi ce a spus?

— Nimic. Mi-a pus întrebări. Încearcă să pună mâna pe ea.

Guild închise un ochi şi-şi lăsă capul într-o parte.

— Crezi cumva că sunt amândoi complici?

Ridică o mână.

— Nu mă înţelege greşit, spuse el, nu văd de ce ar fi. Ţi-am pus doar o simplă întrebare.

— Totul este posibil, am răspus eu, dar sunt aproape sigur că nu sunt complici.

— Cred că ai dreptate, spuse Guild, după care adăugă pe un ton neutru: Dar mai sunt câteva aspecte delicate... (Oftă.) Ca întotdeauna... Pe scurt, domnule Charles, iată ce ştim noi. Dacă-mi poţi oferi câte o informaţie din când în când, ţi-aş fi extrem de recunoscător... Aşa... Pe 3 octombrie anul trecut, Wynant îl anunţă pe Macaulay că trebuie să plece din New York pentru un timp. Nu-i spune nici unde se duce, nici de ce, dar Macaulay bănuieşte că s-a dus să lucreze la o invenţie sau ceva asemănător şi că vrea să aibă linişte. Mai târziu, Julia Wolf îi confirmă bănuiala şi crede că s-a dus undeva în Adirondacks, dar, când o întreabă, Julia îi spune că nu ştie mai multe decât el.

— Ştia despre ce invenţie era vorba?

Guild clătină din cap în semn că nu.

— Nu, spuse el. Aşa crede Macaulay, dar probabil că era ceva ce necesita loc şi maşinării costisitoare, pentru că Wynant i-a cerut lui Macaulay să-i lichideze titlurile de valoare şi să depună banii într-un cont.

— Macaulay are o împuternicire generală, nu-i aşa?

— Exact. Dar Wynant avea nevoie de bani lichizi.

— Întotdeauna a fost cam ciudat.

— Aşa se spune, dar eu cred că, mai degrabă, nu voia să i se dea de urmă sau să fie recunoscut. De aceea nici nu a luat-o pe fată cu el şi nici nu i-a dat adresa lui, asta dacă fata nu a minţit şi şi-a lăsat barbişon.

Şi poliţistul mângâie o barbă imaginară.

— Deci, este în Adirondacks? am întrebat eu.

Guild dădu din umeri.

— Spun asta pentru că acest loc şi Philadelphia sunt singurele piste pe care le putem urmări. Dar, poate, la fel de bine, să fie în Australia.

— Şi de ce sumă avea nevoie?

— Îţi pot spune suma cu exactitate.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii murdare, şifonate, alese un plic mai murdar decât restul şi puse la loc celelalte hârtii.

— În ziua ce a urmat discuţiei sale cu Macaulay, continuă Guild, a scos el însuşi cinci mii de dolari din bancă. Pe 28 octombrie, mai retrage cinci mii, pe 6 noiembrie, două mii cinci sute, o mie pe 15, şapte mii cinci sute pe 30, o mie cinci sute pe 6 decembrie, o mie pe 18 şi cinci mii pe 22, chiar în ajunul zilei când a fost ucisă Julia Wolf.

— Aproape treizeci de mii dolari, o mulţime de bani!

— Douăzeci şi opt de mii cinci sute în cap, răspunse Guild, punând plicul în buzunar. Dar sumele respective nu erau în cont. Macaulay a vândut titluri de valoare de fiecare dată, ca să alimenteze contul. Am văzut lista cu titlurile respective, dacă te interesează.

— Nu, mulţumesc, am spus eu. Şi cum îi trimitea banii lui Wynant?

— Wynant îi scria Juliei. Ea îi cerea banii lui Macaulay. Are chitanţe semnate de ea.

— Şi cum îi trimitea fata banii lui Wynant?

Guild dădu din cap.

— I-a spus lui Macaulay că Wynant îi fixa întâlnire, dar crede că ea ştia foarte bine unde se afla inventatorul, deşi fata a pretins mereu contrariul.

— Poate mai avea asupra ei ultima tranşă, cei cinci mii de dolari, când a fost ucisă, nu-i aşa?

— În acest caz, mobilul crimei ar fi jaful, spuse Guild, închizând ochii. Asta dacă nu cumva Wynant a ucis-o când a venit după bani.

— Poate a fost ucisă de altcineva care a găsit banii şi care s-a gândit că nu-i stăteau rău în buzunar, i-am sugerat eu.

— Da, se poate, spuse poliţistul. Ba, chiar cel care descoperă cadavrul scotoceşte el însuşi prin apartament, înainte să anunţe poliţia...

Ridică o mână.

— Desigur! exclamă el. Cu o persoană ca doamna Jorgensen, doar n-o să spui că...

— Nici măcar nu era singură! l-am întrerupt eu.

— Ba da, o clipă a fost singură. Telefonul din apartament era deranjat şi liftierul s-a dus împreună cu administratorul blocului la parter ca să sune din biroul lui. Dar, nu mă înţelege greşit, nu vreau să spun că doamna Jorgensen a scotocit prin încăpere... O doamnă ca ea...

— Ce s-a întâmplat cu telefonul?

Se auzi soneria de la intrare.

— Ei bine! spuse Guild. Nu pricep cum s-a întâmplat. Aparatul fusese...

Tăcu. Intră un angajat al hotelului care începu să pună masa.

— În legătură cu aparatul, receptorul acestuia fusese distrus de un glonţ, continuă Guild după ce băiatul ieşi.

— Un accident?

— Mister! Era tot un glonţ de treizeci şi doi ca acela care a ucis-o pe fată. Oare tipul a tras şi n-a nimerit-o pe fată sau a făcut asta intenţionat? Oricum, a fost o modalitate zgomotoasă să scape de telefon.

— Şi nimeni n-a auzit împuşcăturile? am întrebat.

— Ba cum să nu! spuse el dezgustat. Toţi locatarii pretind acum că au auzit ceva. Dar, în acele clipe, nici unul nu s-a deranjat până acolo şi toate declaraţiile se bat cap în cap.

— Aşa se întâmplă mereu, am replicat eu.

— Mie-mi spui? continuă Guild cu gura plină. Unde rămăsesem? Ah, da, vorbeam de Wynant. Şi-a vândut apartamentul şi şi-a dus toată mobila într-un depozit. Am examinat totul cu mare atenţie, dar fără rezultat. N-am găsit nimic care să ne indice unde s-a dus şi de ce. Acelaşi lucru şi în ce priveşte laboratorul de pe First Avenue. După plecarea lui, laboratorul a fost închis, doar Julia se mai ducea o dată - de două ori pe săptămână ca să ridice poşta. Scrisorile care au venit pe adresa laboratorului, după moartea Juliei, nu ne-au adus nici un indiciu.

Zâmbi spre Nora.

— Probabil că toate astea vi se par extrem de plictisitoare, doamnă Charles.

— Plictisitor! protestă Nora. Nu vedeţi că mă foiesc pe scaun de nerăbdare?!

— De obicei, doamnele preferă poveştile mai interesante, oricum, cu mai multă sare şi piper. Aşa, deci, nu l-am găsit pe Wynant. L-a sunat pe Macaulay vinerea trecută şi i-a dat întâlnire la ora două, în holul hotelului *Plaza.* Cum Macaulay nu era la birou, i-a lăsat mesaj.

— Macaulay era la mine, am spus eu, luam prânzul împreună.

— Mi-a spus asta. Pe scurt, Macaulay s-a dus la *Plaza*, pe la trei. Nici urmă de Wynant nici în hol, nici în registrul celor care se cazaseră. A încercat să-l descrie recepţionerului atât cu barbă, cât şi fără barbă, dar nimeni nu-l văzuse. Macaulay a sunat atunci la birou, dar Wynant nu dăduse nici un semn de viaţă. A sunat-o apoi pe Julia Wolf, care pretindea că nu ştia ca Wynant să fie în New York. Macaulay crede că a minţit. I-a dat în ajun cinci mii de dolari pentru patronul ei şi de aceea crede că Wynant a venit după bani. Nemaiavând ce face, şi-a văzut de treburile sale.

— Adică?

Guild se opri din mestecat.

— Nu e rău dacă am afla ce a făcut după aceea, spuse el, o să mă ocup de asta. Nu există nici un indiciu care să-l compromită, dar e bine să cercetezi alibiurile celor implicaţi în povestea asta.

— Nu văd nimic care să-l facă suspect pe el mai mult decât pe oricine altcineva, dar este avocatul lui Wynant şi, ca atare, ştie mai multe decât vrea să spună.

— Sigur, spuse Guild, pricep, este meseria lui. Să revenim la tânăra persoană. Poate că Julia Wolf nici nu era numele ei adevărat. N-am reuşit să lămurim acest aspect, dar am descoperit că nu era tocmai genul de persoană căreia să-i poţi da pe mână atâţia bani. Dar, desigur, poate că Wynant nu ştia asta.

— Avea cazier?

— A fost închisă şase luni la Cleveland, sub numele de Rhoda Stewart, pentru abuz de încredere, cu doi ani înainte să fie angajată de Wynant.

— Crezi că Wynant era la curent?

— N-am idee. Dar m-ar mira, având în vedere bănetul pe care a lăsat-o să-l manipuleze, însă nu se ştie niciodată. Se pare că se îndrăgostise lulea de ea! Cu toate astea, se vedea deseori cu Morelli şi cu banda lui.

— Ai dovezi împotriva lui Morelli?

— Nu în privinţa uciderii Juliei, spuse el cu regret, dar este căutat pentru alte două-trei infracţiuni.

Se încruntă.

— Ştiu că toxicomanii ăştia sunt în stare de orice, dar vreau să aflu de ce a venit la tine.

— Ţi-am spus tot ce ştiam, am răspuns eu.

— Nu mă îndoiesc.

Se întoarse spre Nora.

— Sper că nu v-aţi închipuit o clipă că l-am tăbăcit, dar, ştiţi, uneori trebuie să...

Nora îl întrerupse spunând că înţelegea foarte bine şi-i turnă cafea.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Guild.

— Ce este un toxicoman? întrebă ea.

— Un drogat.

Nora se uită la mine.

— Morelli era...?

— Era făcut praştie.

— De ce nu mi-ai spus? protestă ea. Eu îţi spun întotdeauna tot.

Se duse să răspundă la telefon.

— O să depui plângere împotriva lui?

— Nu, decât dacă vă este de folos.

Clătină din cap şi mă privi curios.

— Nu ştim de-ajuns despre el pentru moment.

— Vorbeai despre fată, i-am amintit.

— Da. Am descoperit că nu dormea acasă, uneori şi două-trei nopţi la rând. Poate că atunci se întâlnea cu Wynant. Nu ştiu, dar n-am găsit nimic ca să-i demontăm povestea lui Morelli care susţine că n-a mai văzut-o de trei luni. Ce spui de asta?

— Şi eu cred la fel. Cam de trei luni a dispărut Wynant.

Total pare să se lege sau dimpotrivă...

Nora se întoarse şi-mi spuse că Harrisson Quinn voia să-mi vorbească.

Mă anunţă că vânduse câteva titluri de valoare în numele meu.

— Ai văzut-o pe Dorothy Wynant? am întrebat eu.

— De când am văzut-o la tine, nu, dar am întâlnire cu ea la *Palma* după-amiază. De fapt, m-a rugat să nu-ţi spun. Şi afacerea cu aurul pe care ţi-am propus-o, Nick? Este o ocazie frumoasă. Inflaţia creşte, fapt ce va fi confirmat la întrunirea Congresului. Aşa cum ţi-am explicat săptămâna trecută...

— Am înţeles. Cumpără pentru mine acţiuni „Domes Mines” la doisprezece şi jumătate.

Îşi aminti atunci că citise în ziare despre rana mea. Spuse câteva banalităţi despre acest subiect şi nu luă în seamă răspunsul meu.

— Atunci, nu mai putem juca ping-pong câteva zile, spuse el cu regret. Ar trebui să mergeţi diseară la un spectacol, dar, dacă nu aveţi ce face cu biletele...

— Ba da, o să ne ducem, i-am răspuns eu, dar îţi mulţumesc, oricum.

Începu să râdă, îmi spuse la revedere şi închise.

Un chelner tocmai strângea masa când m-am întors în sufragerie. Guild se instalase confortabil pe canapea şi o asculta pe Nora.

— ... Obligaţi să plecăm în fiecare an de Crăciun, pentru că rudele mele ţin neapărat să facă şi să le facem vizite de curtoazie, fapt care-l enervează la culme pe Nick! spuse soţia mea.

Asta îşi lingea labele într-un colţ.

Guild se uită la ceas.

— Am cam întrecut măsura, spuse el, nu intenţionam să...

— Rămăsesem la crimă, nu? l-am întrerupt eu, aşezându-mă lângă el, pe canapea.

— Exact - se tolăni pe perne - era 23, o vineri, cu puţin înainte de trei după-amiază, pentru că atunci a găsit-o doamna Jorgensen pe Julia. Greu de spus de câtă vreme se afla Julia în halul ăla. Ştim doar că fata a răspuns la telefon când a sunat-o doamna Jorgensen la ora două şi că era încă teafără la trei, când a sunat-o şi Macaulay.

— Nu ştiam că doamna Jorgensen a sunat-o.

— Aşa s-a întâmplat, spuse Guild, dregându-şi glasul. N-am ştiut nici noi, dar am făcut o investigaţie de formă şi astfel am descoperit că centralista de la *Courtland* a notat convorbirea doamnei Jorgensen la două şi jumătate.

— Mimi ce a spus?

— A declarat că a întrebat-o pe Julia unde se află Wynant. Julia a răspuns că nu ştie. Nu a crezut şi de aceea a întrebat-o dacă pot sta de vorbă, iar Julia a fost de acord. Drept pentru care s-a dus la ea. (Se uită cu severitate la genunchiul meu.) Personalul din bloc nu-şi aminteşte să fi

văzut pe cineva intrând sau ieşind din apartamentul Juliei Wolf. Desigur, asta nu înseamnă nimic. Arma nu a fost găsită. Nu se vede nici un semn de efracţie. În încăpere, nici un obiect nu a fost mutat de la locul lui. Julia purta un inel cu diamante care valora fiecare câteva sute de dolari. În poşetă, avea vreo treizeci de dolari. Personalul îi cunoştea pe Wynant şi pe Morelli, dar au declarat că nu-i mai văzuseră de mult. Fereastra care dădea spre scara de incendiu era închisă, iar scara părea nefolosită de multă vreme.

Întinse mâinile în faţă, cu palma în sus.

— Cam asta e tot, conchise el.

— Nu s-au găsit amprente?

— Ba da, ale lor şi ale personalului. Nimic interesant.

— N-aţi aflat nici o informaţie de la amicii Juliei?

— Se pare că nu avea prieteni, în nici un caz, prieteni intimi.

— Cum aşa? Şi acel Nunheim, cel care a identificat-o ca fiind prietena lui Morelli?

— O cunoştea doar din vedere, i-a recunoscut poza în ziare.

— Cine este acest Nunheim?

— Este foarte popular; este un tip de treabă.

— Sper că nu-mi ascunzi ceva, după ce m-ai pus să-ţi promit că-ţi spun totul.

— Dacă nu spui nimănui, află că Nunheim mai lucrează pentru noi, din când în când.

— Ah!

Se ridică.

— Nu-mi place să recunosc, dar asta este tot ce ştim. Dumneata ai ceva interesant să ne spui?

— Nu.

Mă privi nemişcat un moment, după care întrebă:

— Atunci, ce părere ai?

— Inelul de pe mâna fetei era un inel de logodnă?

— Îl purta pe inelar, răspunse el - şi, după o clipă: - de ce?

— Ar fi interesant de aflat cine i l-a dat. Mă întâlnesc cu Macaulay după-amiază. Dacă aflu noutăţi, te sun. Se pare că totul îl indică pe Wynant ca... dar...

— Aşa este, mormăi Guild, dar...

Dădu mâna cu mine şi cu Nora, ne mulţumi pentru trataţie, pentru ospitalitate şi pentru amabilitate.

Apoi plecă.

— Nu că m-aş îndoi că farmecul tău poate suci minţile oricărui bărbat, i-am spus Norei, dar am impresia că tipul ăsta nu ne ia în serios.

— Aşa va să zică, spuse ea, ai ajuns să fii gelos pe un poliţist!

CAPITOLUL XII

Scrisoarea lui Clyde Wynant către Macaulay era sub orice critică. Era dactilografiată cu multe greşeli, pe hârtie fără antet şi datată Philadelphia, 26 decembrie 1932.

Dragă Herbert,

I-am telegrafiat lui Nick Charles care, după cum îţi aminteşti, a lucrat pentru mine, acum câţiva ani. În prezent, se află la New York şi i-am cerut să ia legătura cu tine în ce priveşte groaznica moarte a Juliei. Te rog să faci tot posibilul (aici, un rând fusese şters cu x-uri şi m-uri, fiind imposibil de descifrat) *ca să-l convingi să caute criminalul. Acceptă-i condiţiile oricare ar fi ele.*

Iată câteva detalii care-i pot fii utile lui Charles. Nu cred că le va dezvălui poliţiei, dar este liber să le folosească aşa cum crede de cuviinţă: îi dau mână liberă, pentru că am cea mai mare încredere în el. Poate că este bine să-i arăţi scrisoarea de faţă pe care apoi, te rog, s-o arzi.

Iată cum stau lucrurile:

Când am întâlnit-o pe Julia aseară, ca să-mi dea cei o mie de dolari pe care i-am cerut, mi-a spus că vrea să mă părăsească. A spus că o nelinişteşte starea ei de sănătate şi că medicul i-a recomandat să se odihnească, fapt care devenise posibil acum, când succesiunea unchiului ei fusese lichidată. Până acum, nu mi-a vorbit niciodată de sănătatea ei, lucru pentru care am considerat că, de fapt, îmi ascundea motivul real al plecării ei. Degeaba am încercat s-o trag de limbă, a continuat să susţină această variantă. Nu ştiam că unchiul ei murise - unchiul John din Chicago. Dar se poate verifica. A trebuit să renunţ la orice speranţă că voi reuşi s-o fac să rămână şi ne-am înţeles că va pleca la sfârşitul lunii. Mi s-a părut neliniştită şi

speriată de ceva anume, cu toate protestele ei. La început, am fost nedumerit de această veste, dar, apoi, mi-am spus că nu mai prezenta încredere pentru că mă minţea.

Aş vrea să-i spui lui Charles că, orice s-ar crede, între mine şi Julia (nu mai existau era tăiat uşor*) nu mai existau decât relaţii strict profesionale în ultimul an, relaţii la care am convenit amândoi.*

Pe de altă parte, aş vrea să fie făcută o investigaţie discretă în vederea descoperirii locuinţei, a faptelor şi a acţiunilor lui Victor Rosewater cu care am avut, după cum se ştie, probleme acum câţiva ani. Cu atât mai mult, cu cât experienţele pe care le fac în prezent au legătură cu invenţia despre care a pretins că ar fi a lui. Cred că acest om era destul de nebun ca s-o ucidă pe Julia dacă a refuzat să-i spună unde mă aflam.

În al patrulea rând, şi cel mai important, vreau să ştiu dacă soţia mea a luat legătura cu Rosewater. Cum a aflat ea că am continuat experienţele pe care le făcusem cândva împreună cu Rosewater?

Apoi, te rog să informezi poliţia fără întârziere că nu-i pot ajuta cu nimic în ce priveşte crima şi prin urmare să nu încerce să-mi dea de urmă - pentru că m-ar stânjeni foarte mult în munca mea. Modalitatea cea mai simplă ca să evităm anchetarea mea este elucidarea misterului crimei cât mai curând posibil.

Vom ţine legătura şi, dacă, între timp, eşti forţat de împrejurări să iei legătura cu mine, publică în Times *un mesaj format din trei cuvinte:* Abner: da: Bunny.

O să fac tot posibilul ca să iau legătura imediat cu tine. Sper că înţelegi că este absolut necesar ca Charles să se ocupe de această afacere, pentru că el îl cunoaşte pe Rosewater şi pe aproape toţi cei care sunt implicaţi.

Cu stimă,
Clyde Miller Wynant

— Asta răspunde la multe întrebări, am spus eu, punând scrisoarea pe biroul lui Macaulay. Îţi aminteşti de problema cu Rosewater?

— Era vorba de o divergenţă de opinii în privinţa studiului cristalizării. Pot să verific, mai am dosarul, răspunse Macaulay, examinând încruntat prima pagină a scrisorii.

— Wynant spune că fata i-a dat o mie de dolari în acea seară, iar eu îi dădusem ei cinci mii, atât mi-a cerut Julia pentru el.

— Patru mii de dolari - moştenirea de la unchiul ei, am sugerat eu.

— Aşa se pare. Ciudat. N-aş fi crezut că era în stare să-l înşele în halul ăsta. Voi verifica şi ce s-a întâmplat cu celelalte sume pe care i le-am vărsat ei.

— Ştiai că a fost închisă la Cleveland pentru escrocherie?

— Nu se poate! Chiar aşa?

— Aşa afirmă poliţia. Sub numele de Rhoda Stewart. Cum a cunoscut-o Wynant?

— N-am idee, spuse el, clătinând din cap.

— Nici măcar despre originea ei, părinţii ei?

Acelaşi gest negativ.

— Cu cine era logodită?

— Nu ştiu să fi fost logodită, răspunse avocatul.

— Purta un inel cu diamante pe degetul inelar.

— N-am ştiut, spuse el.

Închise ochii şi reflectă asupra celor auzite.

— Nu, reluă el, nu-mi amintesc să fi remarcat vreun inel.

Se sprijini cu mâinile pe birou.

— La urma urmei, am o şansă cât de mică să te fac să te implici în povestea asta?

— Slabe şanse! am răspuns.

— Mă gândeam eu. (Atinse uşor scrisoarea.) Înţelegi în ce situaţie se află. Nu te pot face să te răzgândeşti? Eu

nu... Dar dacă reuşesc să-l conving să-ţi vorbească în persoană...

— Vreau să ne întâlnim, dar va trebui să-mi răspundă cu sinceritate la întrebări.

— Vrei să spui că el poate fi criminalul? întrebă Macaulay, accentuând silabele.

— Nu ştiu. Ştiu mai puţin decât poliţia care n-are destule dovezi ca să-l aresteze, nu încape îndoială.

— Să fii avocatul unui ţicnit nu este amuzant, oftă Macaulay, o să încerc să-l conving, dar ştiu că mă va trimite la plimbare...

— De fapt, cum stă cu banii? La fel de bine ca altădată?

— Aproape. A fost afectat şi el de criză ca noi, dar nu grav. Drepturile pe care i le aduce brevetarea procedeului de obţinere a metalului nu mai sunt ca la început, dar noile sale invenţii, printre care şi procedeul de sonorizare, îi aduc încă cincizeci-şaizeci de mii de dolari anual, ca să nu mai vorbim de...

Se opri şi întrebă pe neaşteptate:

— Ţi-e teamă că nu este de ajuns de bogat ca să-ţi plătească onorariul?

— Nu, mă întrebam şi eu aşa...

De fapt, mă gândeam la ceva anume.

— Are rude, în afara soţiei şi a copiilor?

— O soră, Alice Wynant, cu care n-a mai vorbit de patru-cinci ani.

Am bănuit că era vorba despre mătuşa Alice pe care soţii Jorgensen n-au ajuns s-o viziteze în ziua de Crăciun.

— De ce s-au certat? am întrebat.

— Wynant declarase într-un interviu că planul cincinal sovietic nu era neapărat sortit eşecului. Doar atât.

Am izbucnit în râs.

— Ce neam de...

— Oh, ea îl întrece cu mult! Nu poate ţine minte absolut nimic. Când fratele ei a fost operat de apendicită, Alice şi Mimi s-au dus să-l viziteze la spital. Au zărit din taxi o

maşină a pompelor funebre ieşind din curtea spitalului. Alice a devenit livid㠠a prins-o pe Mimi de braţ şi a strigat: „Oh, Dumnezeule! Doar nu este... Cum se numeşte...?”

— Unde locuieşte ţicnita asta?

— Pe Madison Avenue. Îi găseşti adresa în cartea de telefon. (Ezită.) Dar nu cred...

— Nu intenţionez s-o bat la cap...

Se auzi telefonul.

Macaulay luase deja receptorul.

— Alo! Da... chiar el... Oh, perfect!

Trăsăturile sale se lungiră brusc şi ochii se rotunjiră, gata să-i sară din orbite.

— Unde?... Da. Sigur. Crezi că am timp?

Se uită la ceas.

— Bine, ne vedem la gară. Închise.

— Era locotenentul Guild, spuse el. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown, în Pennsylvania.

CAPITOLUL XIII

Dorothy şi Quinn se aflau la bar când am intrat în *Palma Club.* Nu mă văzură până când n-am ajuns în spatele lor.

— Bună ziua, oameni buni am exclamat eu.

Dorothy era îmbrăcată cu costumul albastru pe care i-l cunoşteam de ceva timp.

Mă privi, se întoarse spre Quinn şi roşi.

— I-ai spus, prin urmare! exclamă ea pe un ton de reproş.

— Uite-o cum se supără, spuse Quinn. Am cumpărat acţiunile aşa cum mi-ai spus. Ar trebui să mai cumperi. Ce bei?

Fata mă privi drept în ochi şi am observat că zgârieturile de unghii păliseră, buzele i se dezumflaseră, iar vânătaia aproape că dispăruse.

— Am avut încredere în tine, spuse ea.

Părea pe punctul să izbucnească în plâns.

— Adică?

— Ştii tu, spuse ea. Chiar şi când ai plecat spre ei, tot am avut încredere în tine.

— Ai grijă. Toată ziua a fost morocănoasă, interveni Quinn. N-o stârni.

Îşi puse mâna peste a lui Dorothy.

— Gata, scumpo..., linişteşte-te.

— Ah, taci! îl întrerupse ea, trăgându-şi mâna ca arsă.

Apoi se întoarse spre mine:

— Ştii tu despre ce vorbesc, spuse ea. Tu şi Nora aţi vorbit cu mama despre mine.

Începeam să înţeleg.

— Ea ţi-a spus asta şi tu ai crezut-o? am întrebat-o, râzând. Ai douăzeci de ani, dar tot naivă eşti. Bănuiesc că te- a sunat imediat după ce am plecat de la ei. Ne-am cam certat şi am plecat aproape imediat ce ajunsesem.

— Ce proastă sunt! munnură ea, lăsându-şi capul în piept.

Îmi luă mâinile într-ale ei.

— Atunci, să mergem la Nora, exclamă ea. Trebuie să-mi cer scuze, sunt o prostuţă, nu meritam să se poarte aşa de frumos cu mine...

— Se înţelege de la sine că aşa vom face! i-am tăiat eu elanul, dar avem destul timp. Să bem ceva mai întâi.

— Bătrâne, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse Quinn. Ai readus soarele în existenţa agitată a sărmanei vrăbioare...

Dădu paharul peste cap.

— Să mergem la Nora, continuă el, putem foarte bine să bem şi la tine acasă, ba chiar pe gratis.

— De ce nu rămâneţi aici? întrebă Dorothy.

— Pe mine nu mă poţi determina să rămân, spuse el, râzând. Poate vei reuşi să-l convingi pe Nick, dar eu nu te las. Am suportat proasta ta dispoziţie, iar acum, când eşti veselă, n-o să te las singură.

Când am ajuns la hotel, am găsit-o pe Nora în compania lui Gilbert Wynant. Acesta îşi sărută sora, îmi strânse mâna, apoi pe a lui Quinn, după ce am făcut prezentările.

Wynant se pierdu în scuze faţă de Nora.

— Gata! Gata! spuse Nora. Nu ai greşit cu nimic. Dacă Nick ţi-a spus că sunt supărată sau că m-ai jignit, nu este decât un nemernic! Dă-mi paltonul!

Quinn deschise radioul. Era ora cinci şi treizeci şi unu de minute şi cincisprezece secunde.

— Fii drăguţ şi serveşte-ne tu, îi spuse Nora lui Quinn, ştii unde este băutura.

Veni după mine în baie.

— Unde-ai găsit-o? întrebă ea.

— Într-un bar. Dar Gilbert ce caută aici?

— A spus că a venit s-o vadă pe sora lui, care nu s-a întors acasă noaptea trecută. Credea că încă mai este aici, dar n-a fost mirat aflând că a plecat. Spune că obişnuieşte să se plimbe fără ţintă, din cauza unei obsesii pentru

mama ei. Absolut pasionant! Afirmă că Steckel susţine că asemenea oameni au tendinţe să fie cleptomani. Gilbert spune că a lăsat diverse obiecte la vedere, dar că fata n-a luat nimic.

— Ce poveste! A vorbit despre tatăl lui?

— Nu.

— N-are de unde să ştie. Wynant a încercat să se sinucidă în Allentown. Guild şi Macaulay s-au dus acolo. Nu ştiu dacă trebuie să le spunem copiilor. Oare Mimi ni l-a trimis pe Gilbert?

— Nu cred, spuse Nora, dar, dacă tu...

— Şi eu mă întreb. A venit de mult?

— Cam de o oră. E un băiat ciudat. Învaţă chineza şi scrie o carte cu titlul *Ştiinţă şi credinţă...* nu în chineză... şi-i place Jack Oakie.

— Şi mie. Nu te superi, nu?

— Puţin.

Ne-am întors în sufragerie unde Quinn şi Dorothy dansau pe ritmurile melodiei *Eadie was a lady.*

Gilbert lăsă revista pe care o răsfoia şi spuse politicos că spera că-mi revenisem de pe urma rănii. L-am asigurat că aşa era.

— N-am fost niciodată rănit, continuă el. Am încercat de câteva ori să mă rănesc, dar nu este acelaşi lucru. Din cauza asta, eram foarte nervos şi transpiram. Nu înţeleg, sunt prea tânăr, domnule Charles. Aş vrea foarte mult să vorbim, să vă pun întrebări, fără să fim deranjaţi de nimeni, dacă nu vă supăraţi...

— Aş fi încântat. Oricând doreşti.

— Într-adevăr? N-o spuneţi doar din politeţe?

— Nu, vorbesc serios. Dar ce vrei să afli?

— Multe. Spre exemplu, antropofagia - nu în Africa sau în Noua Guinee, ci în Statele Unite. Sunt multe cazuri?

— După cât ştiu eu, nu în zilele noastre!

— Dar au existat cazuri?

— Din când în când, înainte să fi fost întemeiat statul. Aşteaptă. O să-ţi dau un exemplu.

M-am dus la biblioteca din colţul sufrageriei, de unde am luat un volum de *Crime celebre* de Duke, pe care-l descoperise din întâmplare Nora într-un anticariat.

— Uite, am spus eu, deschizând cartea, subiectul nu este dezbătut decât în patru pagini:

CUM A UCIS ALFRED G. PARKER, „MÂNCĂTORUL DE OAMENI”, CINCI TOVARĂŞI ÎN MUNŢII DIN COLORADO, I-A JEFUIT ŞI A MÂNCAT CARNEA DE PE OASE...

În timp ce Gilbert citea, mi-am turnat nişte whisky, iar Dorothy se opri din dans şi veni lângă mine.

— Îţi place? spuse ea, arătând cu capul spre Quinn.

— Este un tip de treabă, am răspuns eu.

— Cum vrei, dar este foarte rău uneori. Nu m-ai întrebat unde mi-am petrecut noaptea trecută. Nu te interesează, nu-i aşa?

— Nu mă priveşte.

— Am descoperit, totuşi, ceva care te-ar putea interesa.

— Ascult.

— Am dormit la mătuşa Alice. Este cam sărită de pe fix, dar este foarte drăguţă. Mi-a spus că tata i-a scris chiar astăzi, spunându-i să n-aibă încredere în mama.

— Să n-aibă încredere? De ce?

— Nu ştiu, n-am văzut scrisoarea. Mătuşa Alice a rupt-o. Ea şi tata erau certaţi de ani de zile. Spune că tata este comunist, comuniştii au ucis-o pe Julia şi îl vor ucide şi pe tata. Crede că tata a divulgat un secret de-al comuniştilor.

— Ca să vezi! am exclamat eu.

— Nu te supăra, spuse ea. N-am făcut decât să repet ce a zis ea. Ţi-am spus doar, este cam sărită de pe fix.

— A afirmat ea că toate minciunile astea erau în scrisoare?

— Nu, spuse Dorothy. A menţionat doar că tata a avertizat-o, dacă-mi amintesc bine, să nu aibă încredere în mama şi în cei care-o înconjoară, ceea ce ne include pe toţi...

— Îţi aminteşti şi altceva?

— Asta e tot ce mi-a spus.

— De unde fusese trimisă scrisoarea?

— Mătuşa Alice nu ştie, era o scrisoare *par avion.*

— Şi a luat în serios avertizarea?

— A început să strige că tata era un extremist periculos şi că n-o interesa ce avea el de spus.

— Dar tu?

Dorothy mă privi fix câteva secunde, apoi îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate.

— Eu cred..., spuse ea, ezitând.

Gilbert se îndrepta spre noi cu cartea în mână. Părea dezamăgit.

— Da, este foarte interesant, spuse el, dar nu este un caz patologic, vedeţi dumneavoastră (o luă de după mijloc pe sora lui), totul s-a întâmplat din cauza foamei.

— Dacă iei totul *ad litteram...*

— Despre ce vorbiţi? întrebă Dorothy.

— Nimic, spuse repede Gilbert, despre cartea asta.

— Spune-i şi lui povestea cu scrisoarea, am rugat-o eu pe Dorothy.

Repetă ceea ce-mi spusese şi mie. După ce termină, tânărul se strâmbă nerăbdător.

— Este o prostie, spuse el, mama nu este periculoasă. Este doar o adolescentă întârziată. Mulţi dintre noi au un ideal sau o morală care-i depăşeşte. Mama a rămas în urmă.

Se încruntă şi se răzgândi.

— Da, la urma urmei, se poate să fie periculoasă, asemenea unui copil care se joacă cu focul.

Nora şi Quinn dansau.

— Ce crezi despre tatăl tău, Gilbert? l-am întrebat eu.

Dădu din umeri.

— Nu l-am văzut de când eram mic. Am o teorie în ce-l priveşte, dar nu deţin dovezi care s-o susţină. Aş vrea să aflu mai ales dacă...

— A încercat să se sinucidă astăzi, l-am întrerupt, la Allentown.

— Nu-i adevărat! strigă Dorothy cu un glas atât de strident, încât Nora şi Quinn se opriră din dans.

Fata privi spre fratele ei.

— Unde este Chris? întrebă ea.

Gilbert ne privi când pe unul, când pe altul, repede.

— Proasto, ştii bine că este cu micuţa Fenton.

Dorothy nu părea însă convinsă.

— Este geloasă pe el, explică Gilbert. Tot din cauza obsesiei pentru mama.

— L-a văzut unul dintre voi pe un anume Victor Rosewater, cel care a vrut să-i facă probleme tatălui vostru?

Dorothy clătină din cap.

Gilbert spuse:

— Nu. De ce?

— Aşa. Nici eu nu l-am văzut, dar semnalmentele sale corespund uimitor de mult cu cele ale lui Chris Jorgensen.

CAPITOLUL XIV

În acea seară, m-am dus împreună cu Nora la premiera de la „Radio City Music Hall”. După o oră, ne-am plictisit, aşa că am plecat.

— Şi acum unde mergem? mă întrebă Nora.

— Oriunde. Vrei să vezi *Pigiron Club* despre care ne-a vorbit Morelli? Cred că Studsy Burke o să ţi se pară amuzant. A fost un spărgător de bănci de prima clasă. Se laudă că a spart până şi seiful închisorii Hagerstown unde fusese închis treizeci de zile pentru vătămare corporală.

— Să mergem! spuse ea.

Am ajuns pe Forty-nineth Street şi, după ce am întrebat doi şoferi de taxi, un vânzător de ziare şi un poliţist, am ajuns în cele din urmă la club. Portarul mi-a spus că nu cunoştea nici un Burke, dar că se duce să verifice. Peste o clipă, Studsy apăru în uşă.

— Ce mai faci, Nick? întrebă el. Intră.

Era un tip cu constituţie atletică, de talie medie, destul de solid. Trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani, dar arăta cu treizeci mai tânăr. Avea faţă lată, ciupită de vărsat, de o urâţenie care-l facea simpatic, părul era rar şi incolor şi fruntea, strâmtă, calviţia nereuşind s-o lărgească. Avea un glas grav, puţin dogit.

I-am strâns mâna şi i-am prezentat-o pe Nora.

— Nevastă-ta! exclamă el, ca să vezi! Atunci, nu vă las până nu-mi gustaţi şampania.

L-am asigurat că nu trebuie să ne roage de două ori şi am intrat. Clubul avea o înfăţişare luxoasă şi, în acelaşi timp, neîngrijită. Era pustiu. Doar doi-trei clienţi. Ne-am aşezat la o masă, într-un colţ, şi Studsy îi dădu chelnerului instrucţiuni precise în privinţa şampaniei. Apoi mă fixă lung fără un cuvânt.

— Ţi-a priit căsătoria, spuse el în cele din urmă, scărpinându-şi bărbia. A trecut cam mult de când nu te-am văzut.

— Cam mult, am aprobat eu.

— Mi-a venit de hac, îi spuse el Norei, m-a trimis la răcoare.

— Era un detectiv bun? întrebă ea, surâzând.

Studsy se încruntă.

— Aşa se spune, dar eu nu ştiu. Când mi-a venit de hac, a avut doar noroc.

— Tu l-ai trimis la mine pe bruta aia de Morelli? l-am întrebat eu.

— Îi ştii doar pe străinii ăştia, sunt nişte isterici, mormăi el. Nu ştiam că-şi va pierde cumpătul chiar aşa. M-a bătut la cap că poliţia voia să-l acuze de uciderea puicuţei ăleia... Julia Wolf. Am citit în ziar că tu te ocupai de cazul ăsta şi i-am spus lui Morelli: „Du-te la Nick dacă ai chef să vorbeşti cu cineva, este un tip de treabă, nu te va dezamăgi”. Atunci, a plecat. Ai avut probleme cu el?

— Nu, a fost văzut de poliţie şi a crezut că eu l-am turnat. Cum a dat de mine?

— Oh! Are cunoştinţe şi doar nu te ascundeai, nu-i aşa?

— Nu, dar am venit aici doar de câteva zile şi adresa mea nu a fost menţionată de nici un ziar.

— Ia te uită! exclamă Studsy interesat, şi unde locuieşti acum?

— În San Francisco. Cum m-a descoperit?

— Ce oraş drăgălaş! De mult n-am mai călcat pe acolo... întreabă-l pe el, Nick, e treaba lui.

— Da, dar tu l-ai trimis la mine.

— Aşa este, dar voiam să-ţi fac publicitate.

— Cam multă publicitate, am spus eu.

— Dacă aş fi ştiut... Nu te-a rănit prea rău, cel puţin, nu-i aşa?

— Nu, dar m-aş fi lipsit bucuros...

Am tăcut. Chelnerul se întorcea cu comanda. Am gustat şampania şi am declarat că era delicioasă. De fapt, era ordinară.

— Crezi că el a ucis-o pe fată? l-am întrebat pe Studsy.

— Deloc, afirmă el, clătinând energic din cap.

— Şi totuşi, îi sare cam uşor muştarul!

— Ştiu, imbecilii ăştia sunt cu toţii isterici, dar a petrecut toată ziua aici.

— Tot timpul?

— Tot timpul. La primul etaj, era o petrecere şi sunt sigur că nu s-a clintit de acolo. Poate chiar să demonstreze asta... fără glumă...

— Şi atunci ce-l supăra?

— Habar n-am! Îi ştii pe imbecilii ăştia!

— Da, da, am murmurat eu, nişte isterici. Dar nu-l putea trimite pe unul dintre colegii lui să-i facă o vizită Juliei?

— Cred că te înşeli în ce-l priveşte, spuse Studsy. O cunosc pe puicuţă, a venit de câteva ori aici împreună cu el, dar nu părea ceva serios între ei. Nu se îndrăgostise de ea doar ca să-i vină de hac. Garantat.

— Nu se droga şi ea cumva?

— Nu ştiu. Parcă am văzut-o o dată sau de două ori drogându-se, dar cred că mai mult din amuzament.

— Cu cine se mai întâlnea aici, în afară de Morelli?

— Cu nimeni, răspunse Studsy indiferent. Unui anume Nunheim părea să-i placă de ea, dar cred că a încercat degeaba.

— Deci, aşa a făcut Morelli rost de adresa mea?

— Eşti nebun! Nu, Morelli nu-l putea înghiţi şi a profitat de prima ocazie care i s-a ivit ca să-l bată. De ce ar fi vorbit Nunheim cu poliţiştii, este un coleg de-al tău?

— Nu-l cunosc, am răspuns după ce am meditat o clipă asupra celor auzite, dar am înţeles că mai făcea din când în când pe informatorul.

— Ca să vezi! Mulţumesc.

— Mulţumesc pentru ce? N-am spus nimic!

— Pentru mine este de-ajuns, mulţumesc. Şi acum, ia spune, cum s-a întâmplat? Wynant a ucis-o pe fată sau nu? mă întrebă el.

— Aşa se spune, dar pariez doi contra unu că este nevinovat.

Dădu din cap.

— Nu pun pariu cu tine pentru ceva ce tu ştii cel mai bine. Dar să-ţi spun pentru ce aş risca câţiva dolari. Îţi aduci aminte de partida noastră de box în urma căreia m-ai băgat la închisoare? Mă întreb dacă m-ai mai învinge la fel de uşor şi acum. Într-una din zile, când te simţi în formă...

— Nu, l-am întrerupt eu râzând, nu mai sunt în formă...

— Şi eu, bătrâne, am început să fac burtică, insistă el.

— De altfel, am adăugat eu, a fost doar un bluf... Nu erai pe terenul propriu...

— Acum încerci s-o dregi, murmură el. Mă rog, dacă dai înapoi, cel puţin lasă-mă să umplu paharele.

Nora declară că voia să se întoarcă acasă devreme şi că nu voia să se îmbete. L-am părăsit pe Studsy şi clubul acestuia pe la unsprezece. Studsy ne-a însoţit până la taxi şi ne-a strâns mâinile cu putere.

— Mă bucur al naibii că ne-am întâlnit, spuse el.

I-am înapoiat politeţurile şi am plecat.

Studsy îi făcuse Norei o impresie foarte bună.

— N-am înţeles nici jumătate din ce-a spus, remarcă ea.

— Este un tip cumsecade, am spus eu.

— Nu i-ai spus că te-ai lăsat de meserie.

— Ar fi crezut că încerc să-l duc de nas. Un tip ca el crede că, atunci când eşti detectiv, eşti pentru totdeauna, şi mai degrabă mint, decât să-i dau impresia că mint. Oricum, are încredere în mine. Dă-mi o ţigară!

— Ai spus adevărul când ai afirmat că Wynant n-a ucis-o pe Julia?

— Nu ştiu, dar aşa cred.

O telegramă de la Macaulay mă aştepta la întoarcerea în hotel:

INDIVIDUL NU ESTE WYNANT ŞI N-A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ.

CAPITOLUL XV

A doua zi, de dimineaţă, am chemat o dactilografă şi am pus în ordine corespondenţa care se strânsese teanc. Am vorbit la telefon cu avocatul nostru din San Francisco, ca să evităm ca unul dintre cei mai importanţi clienţi ai noştri să dea faliment. Apoi am petrecut o oră lucrând la un plan pentru reducerea impozitului şi, pe la ora două, m-am simţit cu conştiinţa împăcată, ca un om de afaceri care şi-a făcut treaba. Ziua era, practic, încheiată şi am plecat s-o iau pe Nora la prânz.

Soţia mea avea programat un joc de bridge pentru acea după-amiază.

M-am dus la Guild cu care vorbisem de dimineaţă la telefon.

Ne-am strâns mâinile.

— Aşa deci, este o alarmă falsă? am întrebat eu, după ce m-am aşezat în fotoliu.

— Absolut. Tipul n-avea nici o legătură cu Wynant. Ştii cum se întâmplă de obicei: am anunţat poliţia din Philadelphia că omul nostru a trimis de la ei o telegramă şi am transmis semnalmentele sale. O săptămână întreagă, toţi tipii înalţi şi slabi cu mustaţă din Pennsylvania au fost confundaţi cu Wynant. Tipul în discuţie este un anume Barlow, de meserie tâmplar. A fost atacat de un negru care voia să-l jefuiască.

— Se poate să fi fost rănit de cineva care a făcut aceeaşi greşeală ca şi poliţia.

— Adică, a fost luat drept Wynant? Posibil, dar nu ne ajută cu nimic.

— Ţi-a spus Macaulay despre scrisoarea pe care a primit-o? am întrebat.

— Da, dar nu mi-a spus nimic referitor la subiectul ei.

I-am povestit ce ştiam despre Rosewater.

— Poftim! exclamă el, interesant.

I-am vorbit apoi despre scrisoarea pe care a primit-o sora lui Wynant.

— Scrie cam mult, remarcă Guild.

— M-am gândit şi eu la asta.

I-am explicat că semnalmentele lui Victor Rosewater, cu câteva mici diferenţe, corespund cu cele ale lui Chris Jorgensen. Guild se lăsă în fotoliu.

— E o plăcere să te ascult, spuse el, continuă.

— Cam asta este tot ce ştiam...

Îşi ridică privirea spre tavan.

— Aşadar, avem de lucru, murmură el.

— Tipul din Allentown a fost rănit cu un treizeci şi doi? am întrebat.

Guild mă privi curios câteva clipe, apoi înălţă din cap.

— Nu, un patruzeci şi patru. De ce?

— Încerc doar să-mi formez o imagine de ansamblu.

— Înţeleg, spuse el.

Şi se cufundă din nou în contemplarea tavanului.

— Alibiul lui Macaulay este verificat, spuse el după un moment, schimbând brusc subiectul. Întârziase la o întâlnire şi ştim sigur că se afla în biroul unui anume Hermann, de pe Fifty-seventh Street, între orele trei şi cinci minute şi trei şi douăzeci de minute, adică în intervalul de timp care ne interesează.

— De ce ora trei şi cinci minute?

— Aşa este, n-ai de unde să ştii... Pentru că l-am găsit pe un anume Caress, coafor de pe First Avenue, care a sunat-o pe Julia la trei şi cinci, ca s-o întrebe dacă avea treabă pentru el. Fata i-a spus că pleacă în călătorie. Aşadar, perioada interesantă trebuie situată între trei şi cinci şi trei şi douăzeci. Doar nu-l bănuieşti pe Macaulay?

— Îi bănuiesc pe toţi, am răspuns eu. Unde erai între trei şi cinci şi trei şi douăzeci?

Izbucni în râs.

— De fapt, spuse el, sunt singurul care nu are un alibi ce poate fi verificat uşor. Eram la cinema.

— Toţi ceilalţi au alibi?

Făcu semn că da.

— Jorgensen a ieşit din *Courtland* împreună cu soţia sa, la trei fără cinci. A dat fuga apoi să se întâlnească într-un apartament de pe Sixty-thirteenth Street cu o fată, Olga Fenton, cu care a stat până la ora cinci - i-am promis că nu-i vom spune nimic doamnei Jorgensen. De asemenea, ştim cum şi-a petrecut timpul şi aceasta. Dorothy, care se îmbrăca atunci când a plecat mama ei, a luat un taxi la trei şi un sfert şi s-a întâlnit cu o prietenă la Bergdorf-Goodman. Fiul se afla la biblioteca publică.

— Dumnezeule! Ce cărţi ciudate poate citi!

— Morelli era într-un bistro de pe Forty Street.

Începu să râdă.

— Iar tu unde erai?

— Îmi păstrez alibiul pentru cine trebuie, am răspuns. Nici unul dintre aceste alibiuri nu pare inatacabil, dar este normal: niciodată, alibiurile adevărate nu sunt. Iar Nunheim?

Guild tresări.

— De ce Nunheim? spuse el.

— Am auzit că avea o slăbiciune pentru fată.

— Cine ţi-a spus?

— Cineva.

Se încruntă.

— Ştii din sursă sigură?

— Da.

— În ce-l priveşte pe acesta, spuse tărăgănat Guild, putem verifica uşor modul cum şi-a petrecut timpul. Dar de ce-ţi faci griji pentru toţi ăştia? Nu crezi că Wynant este vinovat?

I-am propus şi lui târgul pe care i-l propusesem lui Studsy.

— Doi contra unu!

Se lăsă tăcerea.

— Ar fi o idee, la urma urmei, mormăi el. Şi pe cine bănuieşti?

— N-am ajuns până acolo am răspuns eu. Să fim înţeleşi: nu spun că Wynant este inocent, pretind doar că circumstanţele nu-l desemnează pe el ca fiind vinovatul în mod sigur.

— Şi pariezi pe asta doi contra unu!

— Spune-i intuiţie dacă vrei... Dar...

— Nu vreau nimic. Consider că eşti un maestru şi sunt gata să te ascult.

— Am nişte întrebări să-ţi spun, i-am zis, spre exemplu: cât timp ştim că s-a scurs între momentul în care liftul a lăsat-o pe doamna Jorgensen în faţa uşii Juliei şi clipa în care Mimi a telefonat ca să anunţe că se auzeau gemete din camera fetei?

Guild îşi muşcă buzele şi spuse:

— Crezi că ea...

Dar nu l-am lăsat să termine.

— De ce nu? Vreau, de asemenea, să ştiu unde se afla Nunheim. Aş vrea să aflu răspunsurile la întrebările puse în scrisoarea lui Wynant. Să ştiu unde sunt patru mii de dolari, diferenţa între suma plătită Juliei de către Macaulay şi cea înmânată lui Wynant. Mai vreau să ştiu de unde vine inelul de logodnă.

— O să facem tot ce ne stă în puteri! răspunse Guild. În ce mă priveşte, aş vrea să ştiu de ce, dacă nu este vinovat, Wynant nu vine să ne răspundă în persoană la întrebări.

— Poate crede că doamna Jorgensen îl va închide într-un ospiciu am remarcat eu. Macaulay este avocatul lui Wynant. Sper că nu l-ai crezut pe cuvânt, când a declarat că atât clientul lui, cât şi tipul din Allentown n-au nimic în comun.

— Nu. Respectivul era mai tânăr decât Wynant, avea părul grizonat, nevopsit, nu semăna deloc cu chipul din

fotografiile pe care le-am luat la noi. Ai vreo treabă în după-amiaza asta?

— Nu.

— Perfect, spuse el, ridicându-se. Atunci, o să trimit oamenii să urmărească pistele despre care am vorbit şi apoi putem să mergem să facem câteva vizite.

— Înţeles! am aprobat eu.

Şi Guild ieşi din birou.

Un număr din *Times* era aruncat în coşul de hârtii. Îl deschid la pagina micilor anunţuri. Găsesc anunţul convenit cu Macaulay:

Abner - da - Bunny.

Când Guild se întoarse, îl întreb:

— Personalul de la laboratorul lui Wynant a fost anchetat?

— Nu ştiu nimic, răspunse el. În ziua plecării lui, au fost concediaţi. Sunt doi, şi nu l-au mai văzut de atunci.

— La ce proiect lucrau?

— La un fel de vopsea de neşters. Nu ştiu mai multe. Dacă vrei, putem ancheta din nou această pistă.

— Nu. Nu contează. Era ceva important?

— După părerea mea, destul de important. De ce?

— Întrebam şi eu. Trebuie să nu scăpăm nici cel mai mic detaliu.

— Foarte bine, spuse Guild. Să mergem!

CAPITOLUL XVI

— Pentru început, spuse Guild, după ce am ieşit din birou, să mergem la Nunheim. Trebuie să fie acasă: l-am anunţat să nu se clintească până când nu-i dau telefon.

Nunheim locuia la etajul al patrulea al unei clădiri umede, întunecate, urât mirositoare şi care se clătina la trecerea metroului aerian de pe Sixth Avenue.

Guild ciocăni la uşă.

Dinăuntru, se auziră paşi grăbiţi, apoi un glas întrebă:

— Cine este?

Proprietarul vorbea pe nas şi se simţea din glasul lui că era iritat.

— John! spuse Guild.

Ne deschise uşa un omuleţ slab şi palid de treizeci şi cinci-treizeci şi şase de ani, îmbrăcat cu pantaloni albaştri, un maieu şi şosete din mătase neagră.

— Nu te aşteptam, locotenente, gemu el, ai spus că suni.

Părea să-i fie frică. Ochii întunecaţi erau mici şi foarte apropiaţi, gura, mare cu buze subţiri, fără personalitate, iar nasul, foarte lung şi coroiat.

Guild îmi dădu un cot şi intrarăm. Printr-o uşă deschisă, din stânga, am zărit un pat desfăcut. Ne aflam într-o sufragerie murdară şi dezordonată. Peste tot, numai haine, ziare şi farfurii murdare. În dreapta, într-un fel de alcov-bu- cătărie, între o chiuvetă şi o sobă, se afla o femeie care ţinea în mână o tigaie în care sfărâia nişte unt încins. Era înaltă, solidă, opulentă, roşcată, şi nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani; era frumoasă, de o frumuseţe brutală, neîngrijită. Era îmbrăcată cu un chimonou roz, fără nici o formă, şi purta nişte papuci scâlciaţi, ale căror pampoane atârnau jalnic. Ne privi suspicioasă.

Guild mă prezentă lui Nunheim şi se prefăcu că nu bagă în seamă prezenţa femeii.

— Stai jos, îmi spuse el, dând la o parte un teanc de haine ca să-şi facă loc pe un colţ al canapelei.

Am înlăturat câteva ziare de pe un fotoliu şi m-am aşezat, imitându-l pe Guild care nu-şi scosese pălăria.

Nunheim se duse la masă şi luă o sticlă pe fundul căreia se mai afla nişte whisky. Împinse două pahare spre noi.

— Beţi ceva? întrebă el.

Guild se strâmbă.

— Mizeria asta! Nu, mulţumesc! mormăi el. De ce mi-ai spus că n-o cunoşteai pe fată decât din vedere?

— Aşa este, locotenente, jur!

Omuleţul aruncase de vreo două ori o privire pe furiş spre mine.

— Poate că am vorbit cu ea de două-trei ori, dar asta e tot, jur!

Se auzi rânjetul femeii din bucătărie, care se întoarse spre noi, privindu-ne fără amabilitate.

Nunheim se ridică.

— Haide, haide! spuse el cu voce albă, bagă-ţi nasul în afacerile mele, că rămâi tu fără doi sau trei dinţi.

Femeia îi aruncă tigaia în cap. Proiectilul îl rată în ultima clipă şi se ciocni de perete. Untul încins şi gălbenuşurile sparte se împrăştiară pe parchet, mobilă şi tapet.

Nunheim se repezi asupra ei. Nu trebui decât să întind piciorul şi Nunheim fu jos. Femeia apucă un cuţit.

— Gata cu cearta! strigă Guild care nu se clintise. Am venit să stăm de vorbă, nu la spectacol! Ridică-te şi linişteşte-te!

Omuleţul îşi scutură mâna dreaptă.

— Cred că mi-am scrântit încheietura! spuse el.

Femeia străbătu încăperea fără să ne arunce o privire şi intră în cameră, trântind uşa.

— Dacă n-ai mai alerga după toate femeile, spuse Guild, n-ai mai avea probleme cu asta.

— Ce vrei să spui, locotenente? protestă omuleţul pe un ton inocent.

— Julia Wolf!

De data asta, Nunheim păru indignat.

— Este o minciună! Locotenente, exclamă el, cine a spus una ca asta...

Guild îl opri, întorcându-se spre mine.

— Dacă vrei să-l mângâi puţin, dă-i drumul, spuse el. În locul tău, nu m-aş lăsa impresionat de povestea asta cu încheietura scrântită. Oricum, nu s-ar spune că este un bătăuş.

Nunheim se întoarse spre mine, cu braţele deschise:

— N-am vrut să vă fac mincinos, spuse el, dar este o neînţelegere...

Guild îl întrerupse din nou.

— Care va să zică te-ai fi culcat cu ea dacă ai fi putut, nu-i aşa? rânji el.

Omuleţul îşi umezi buzele cu limba şi privi spre uşa camerei.

— Pentru asta, spuse el cu voce joasă, era numai bună, n-aş fi zis nu!

— Şi n-ai încercat niciodată?

Nunheim ezită, apoi ridică din umeri.

— Ştiţi cum este, murmură el, încerci mereu, măcar de formă.

Guild îl privi cu asprime.

— Ai fi făcut mai bine să fi mărturisit asta mai devreme. Unde erai în după-amiaza crimei?

Omuleţul sări ca ars.

— Dumnezeule! Locotenente, exclamă el, doar nu crezi că... De ce i-aş fi făcut rău?

— Unde erai?

Buzele lui Nunheim se agitară spasmodic.

— În ce zi era...

Tăcu. Uşa camerei se deschise.

Apăru femeia cu o valiză. Se îmbrăcase.

— Miriam! strigă omuleţul.

Ea îl privi cu răceală.

— Nu-mi plac ticăloşii, spuse ea, şi, chiar dacă-mi plăceau, nu aveam nevoie de un informator, şi, chiar dacă suportam informatorii, nu te suportam pe tine.

Se îndreptă spre uşă.

Guild îl apucă pe Nunheim de braţ ca să-l împiedice s-o urmeze pe femeie.

— Unde erai? repetă el.

— Miriam! strigă Nunheim. Miriam! Nu pleca! Rămâi! Fac ce vrei...! Miriam!

Dar femeia ieşi fără să se întoarcă şi trânti uşa.

— Lasă-mă, imploră omuleţul, nu pot trăi fără ea, lasă-mă s-o conving să se întoarcă şi vă spun totul. Trebuie s-o ajung din urmă.

— Nu! spuse Guild. Stai jos!

Îl împinse pe Nunheim care se prăbuşi pe un scaun.

— N-am venit aici ca să vă vedem jucându-vă de-a v-aţi-ascunselea, spuse el. Unde erai în ziua în care a fost ucisă Julia?

Nunheim îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

— Mai plângi tu mult, îl ameninţă Guild, şi-ţi trag o mamă de bătaie...

Am turnat puţin whisky într-un păhărel pe care l-am împins spre Nunheim.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc! bâigui el.

Bău, tuşi, apoi scoase o batistă murdară din buzunar ca să-şi şteargă faţa.

— Nu-mi aduc aminte, locotenente, gemu el. Poate că eram la un biliard la Charlie sau poate eram aici. Miriam şi-ar aminti cu siguranţă dacă m-ai lăsa s-o aduc!

— Ducă-se naibii! înjură Guild. Ţi-ar plăcea să fii băgat la zdup pentru că nu-ţi aminteşti?

— O clipă! îl imploră omuleţul. O să-mi amintesc. Ştii doar că sunt cinstit. Dar sunt tulburat, priviţi-mi încheietura.

Ridică braţul ca să ne stârnească mila.

— Doar o clipă, repetă el.

Guild îmi făcu cu ochiul şi am aşteptat câteva clipe. Brusc, Nunheim izbucni în râs.

— Dumnezeule! strigă el. Gata. Merit să mă băgaţi la zdup. Este chiar după-amiaza în care eram... staţi o clipă, o să vă arăt...

Intră în cameră.

După un moment, Guild se nelinişti.

— Hei! grăbeşte-te, n-avem toată ziua la dispoziţie, strigă el.

Nici un răspuns. Ne-am ridicat. Camera era goală.

La fel ca şi baia. O fereastră deschisă dădea spre o scară de incendiu.

N-am scos un cuvânt. Guild îşi dădu pălăria pe ceafă şi declară:

— N-ar fi trebuit să facă asta.

Se întoarse în sufragerie şi luă telefonul.

În timp ce el era ocupat să sune la poliţie, eu am scotocit prin câteva sertare fără să descopăr nimic interesant.

— Îl găsim noi, spuse Guild, închizând telefonul. Noutăţi - tocmai s-a aflat că Rosewater este unul şi acelaşi cu Jorgensen.

— Cine l-a identificat?

— Am trimis un om la Olga Fenton, fata care i-a furnizat alibiul. A vorbit, dar susţine că Jorgensen se afla acasă la ea în ziua crimei. O să cercetez eu însumi pista. Vrei să vii?

M-am uitat la ceas.

— Este târziu, am spus. Îl arestezi pe Jorgensen?

— Ordinul a fost dat deja. (Mă privi gânditor.) Preferatul doamnelor va avea multe să ne povestească.

— Şi acum, întreb, cine crezi că este vinovatul?

— Nu-mi fac probleme în privinţa asta, spuse el. Lasă-mă să adun câteva dovezi şi pun mâna pe vrăbiuţă cât ai clipi.

O dată ajunşi în stradă, mi-a promis să mă ţină la curent şi ne-am despărţit. La nici câteva clipe, alergă după mine: uitase să-i transmită omagii Norei.

CAPITOLUL XVII

Când am ajuns acasă, i-am transmis soţiei mele omagiile lui Guild şi i-am povestit cele întâmplate.

— Am un mesaj pentru tine, spuse Nora. Te-a căutat Gilbert Wynant. I-a părut rău că nu te-a găsit şi m-a rugat să-ţi transmit că „deţine o informaţie de maximă importanţă” pentru tine. Probabil că a descoperit că şi Jorgensen are o obsesie faţă de mama lui. Crezi că Jorgensen a ucis-o pe Julia? întrebă ea.

— Credeam că ştiu cine este ucigaşul, am răspuns eu, dar, acum, lucrurile s-au complicat prea mult ca să-mi mai pot permite să fac speculaţii în acest sens.

— Şi atunci, pe cine suspectezi?

— Pe cine?! Pe Mimi, Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, mătuşa Alice pe Morelli, pe tine şi pe mine sau pe Guild, ba chiar pe Studsy. Ce-ar fi să bem ceva?

Nora pregăti cocteilurile. Ajunsesem deja la al treilea pahar când se întoarse de la telefon.

— Prietena ta, Mimi, ar vrea să vorbească cu tine, spuse ea.

Am luat receptorul.

— Alo! Mimi!

— Îmi cer scuze că am fost atât de nepoliticoasă aseară. Nick, dar mi-am pierdut capul şi nu m-am mai putut controla. Iartă-mă, te rog.

Vorbea repede, ca şi cum se grăbea să termine odată cu scuzele.

Abia am avut timp să spun: „Să nu mai vorbim despre asta”, că Mimi continuă mai rar, pe un ton serios:

— Vreau să ne întâlnim, Nick! S-a întâmplat ceva groaznic şi nu ştiu ce să fac!

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ţi spun la telefon, dar am mare nevoie de sfatul tău. Ai putea să vii până la mine?

— Acum?

— Te rog.

— Bine, am spus eu.

Apoi m-am întors în salon.

— Mă reped până la Mimi, i-am spus Norei. Zice că a dat de belea şi are nevoie de un sfat.

Nora izbucni în râs.

— Ai grijă, spuse ea. Ţie ţi-a cerut scuze? Nu mai spun ce m-a periat pe mine.

— Aşa este. Oare Dorothy o fi acasă sau la mătuşa Alice?

— După spusele lui Gilbert, este tot la mătuşa Alice. Stai mult?

— Mă întorc imediat ce pot. Probabil că Jorgensen a fost arestat, iar Mimi vrea să afle dacă îl pot scoate.

— Ce i se poate întâmpla dacă nu el a ucis-o pe Julia?

— Mai poate fi găsit vinovat pentru vechea poveste: scrisori de ameninţare, încercare de extorcare de fonduri etc.

M-am oprit din băut întrebându-mă o dată cu Nora:

— De fapt, se cunoşteau Nunheim şi Jorgensen?

Am reflectat o clipă, dar nu m-am putut decide.

— Mă rog, am spus, o să vedem.

CAPITOLUL XVIII

Mimi mă primi cu braţele deschise.

— Cât de drăguţ eşti să mă ierţi pentru purtarea mea, Nick! exclamă ea. Întotdeauna ai fost extrem de curtenitor. Nu ştiu ce m-a apucat luni seară.

— Să nu mai vorbim despre asta! am spus eu.

Faţa ei era mai trandafirie ca de obicei, machiajul întinerind-o, iar ochii albaştri străluceau cu vioiciune, iar mâinile îi erau răcoroase. Părea că e pradă unei surescitări de a cărei cauză nu-mi puteam da seama.

— Soţia ta a fost foarte amabilă, continuă ea.

— Să nu mai vorbim despre asta! am repetat eu.

— Nick, ce păţeşte cineva dacă a ascuns proba că altcineva a comis o crimă?

— Este acuzat de complicitate - asta este încadrarea juridică - dacă poliţia aşa consideră.

— Chiar dacă s-a răzgândit şi cooperează cu poliţia?

— Nu este imposibil, dar, în acest caz, este puţin probabil.

Mimi privi împrejurul ei ca şi cum voia să se asigure că nu era nimeni în preajmă.

— Clyde a ucis-o pe Julia! murmură ea. Am descoperit dovada care-l incriminează şi am ascuns-o. Ce-o să spună poliţia?

— O să-ţi tragă o săpuneală pe cinste. Omul acesta ţi-a fost soţ şi nici un juriu nu te va condamna că ai încercat să-l protejezi... doar dacă nu vor crede că ai avut alt motiv.

— Aşa crezi tu? întrebă ea cu răceală.

— Nu ştiu! Dacă aş fi întrebat, aş răspunde că te-ai folosit de această dovadă ca să scoţi bani de la el imediat ce ai fi dat ochii cu el şi că un fapt nou te-a împiedicat să-ţi duci planul la îndeplinire.

Se aruncă asupra mea cu ghearele scoase, cu dinţii încleştaţi, cu gura schimonosită de ură.

Am prins-o din zbor de încheietura mâinii drepte.

— Cât de feroce pot fi femeile! am spus eu, încercând să par glumeţ. Mai devreme, o alta a aruncat tigaia în capul unui tip.

Mimi râse, dar privirea ei era în continuare rece.

— Ticălosule! Întotdeauna ai avut o părere bună despre mine! spuse ea.

I-am dat drumul. Îşi frecă încetişor încheietura pe care se vedeau urmele degetelor mele.

— Cine este femeia care a aruncat tigaia? întrebă ea. O cunosc?

— Nu este Nora, dacă asta vrei să insinuezi! i-am răspuns. A fost arestat Victor-Christian Rosewater-Jorgensen?

— Poftim?

Uimitor, dar o luasem prin surprindere.

— Jorgensen şi Rosewater! Îţi aduci aminte de el, nu-i aşa? Credeam că ştii.

— Vorbeşti de nemernicul ăla care...

— Da, am întrerupt-o eu.

— Nu-i adevărat!

Se ridică, frământându-şi mâinile.

— Nu, nu! murmură ea.

Părea înspăimântată de-a binelea, iar glasul ei, devenit brusc spart, răsuna la fel de ireal precum cel al unui ventriloc.

— Nu-mi vine să cred! repetă ea.

— Asta nu schimbă lucrurile, am remarcat eu.

Dar Mimi nu mă mai asculta. Se întoarse cu spatele la mine şi se postă în faţa unei ferestre.

— Într-o maşină se află doi tipi care cred că sunt poliţişti şi care au venit să-l aştepte, am spus eu încet.

Se întoarse brusc spre mine.

— Eşti sigur că este Rosewater? întrebă ea.

Nu mai părea înspăimântată şi vocea redevenise normală.

— Poliţia este sigură de asta, i-am răspuns.

Ne-am privit câteva clipe fără un cuvânt. Mi-am spus că Mimi nu se temea că Jorgensen putea fi vinovat de uciderea Juliei sau că fusese chiar arestat. Îi era teamă că Jorgensen se însurase cu ea ca să se răzbune pe Wynant.

Când am început să râd, nu de ideea în sine, ci pentru că-mi trecuse prin minte pe neaşteptate, femeia tresări.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea cu un surâs slab - vocea i se îmblânzise -, atâta vreme cât n-o aud din gura lui.

— Şi atunci?

Dădu din umeri. Buza inferioară începuse să tremure.

— Este soţul meu! şopti ea.

Vorbele ei, deşi ar fi trebuit să mă facă să râd, m-au pus în încurcătură.

— Nu e vorba de asta, Mimi. Adu-ţi aminte, sunt Nick. N-I-C-K.

— Ştiu, spuse ea, crezi că sunt incapabilă de sentimente adevărate, crezi că...

— Gata, gata! am întrerupt-o eu. Să trecem peste asta. Să ne întoarcem la dovada referitoare la vinovăţia lui Wynant, pe care ai ascuns-o.

Îşi întoarse o clipă capul. Când mă privi din nou, buza ei inferioară tot mai tremura.

— Am minţit, Nick, spuse ea. N-am găsit nimic.

Se apropie de mine.

— Clyde n-avea dreptul să scrie mesajele acelea către Alice şi Macaulay, ca să arunce asupra mea bănuielile, declară ea. Atunci, m-am gândit să inventez şi eu ceva pe seama lui. Eram convinsă... Sunt convinsă, vreau să zic, că el a ucis-o pe Julia şi că...

— Şi ce-ai inventat?

— Încă nimic. Voiam doar să aflu la ce mă expun şi de aceea te-am întrebat. Aş fi pretins apoi că Julia îşi revenise

în fire înainte să moară, în timp ce ceilalţi erau la telefon, şi că-l acuzase pe Clyde.

— Nu mi-ai spus că *ai auzit* ceva, ci că *ai găsit* ceva şi că l-ai ascuns.

— Dar nu mă hotărâsem încă ce…

— Când ai aflat că Wynant i-a scris lui Macaulay?

— În după-amiaza asta. Am fost vizitată de un poliţist.

— Ţi-a vorbit despre Rosewater?

— M-a întrebat dacă îl cunosc sau dacă l-am cunoscut şi am crezut că spun adevărul răspunzându-i nu.

— Se poate! am murmurat eu. Şi, pentru prima dată, încep să cred că ai descoperit într-adevăr ceva care-l incriminează pe Wynant.

— Nu înţeleg! spuse ea, deschizând larg ochii.

— Nici eu, dar uite cum văd eu că s-au petrecut lucrurile. Ai fi putut descoperi ceva şi ai hotărât să-l ascunzi, în ideea de a-l vinde apoi lui Wynant. Când, ulterior, scrisorile de la el au început să îndrepte atenţia tuturor asupra ta, ai renunţat la ideea de a-l şantaja şi ai vrut să te dezvinovăţeşti predând dovada poliţiei ca să arunci vina asupra lui Clyde. Apoi ai aflat că Rosewater şi Jorgensen sunt unul şi acelaşi, aşadar te-ai răzgândit din nou, cu intenţia să-ţi ţii gura şi să-l înfunzi pe Jorgensen ca să-l pedepseşti că s-a căsătorit cu tine, nu din dragoste, ci ca să se folosească de tine împotriva lui Wynant!

Ea zâmbi foarte calmă, şi spuse:

— Văd că mă crezi în stare de orice.

— Asta nu contează, dar, ce este îngrijorător este că-ţi vei sfârşi zilele la zdup.

Femeia scoase un strigăt răguşit, oribil, şi pe faţa ei se aşternu expresia unei spaime cumplite. Se agăţă de reverele hainei mele şi se strânse la pieptul meu, bâiguind:

— Nu spune una ca asta, te rog, Nick! Spune-mi că nu crezi una ca asta!

Tremura atât de tare, încât am strâns-o în braţe ca să nu cadă.

Nu ne aşteptam ca Gilbert să-şi facă apariţia tocmai atunci, anunţându-şi prezenţa tuşind uşor.

— Nu te simţi bine, mamă? întrebă el.

Mimi dădu drumul gulerului meu şi făcu un pas în spate.

— Mama ta este o femeie care nu gândeşte, murmură ea.

Îmi zâmbi, deşi mai tremura, şi spuse pe un ton poznaş:

— Bestie ce eşti, cum poţi să mă înspăimânţi în halul ăsta!

Mi-am cerut scuze.

Gilbert îşi puse pardesiul şi pălăria pe un scaun, apoi ne privi când pe unul, când pe celălalt cu politeţe. Când îşi dădu seama că nici unul, nici celălalt nu aveam de gând să deschidem gura, tuşi din nou şi declară:

— Sunt încântat să vă revăd! şi înaintă spre mine ca să-mi strângă mâna.

— Ai ochii obosiţi, Gilbert, spuse Mimi. Iar ai citit fără ochelari toată după-amiaza.

Femeia înălţă din cap.

— N-ai mai multă minte ca tatăl tău, continuă ea.

— Aţi mai aflat ceva despre el? întrebă Gilbert.

— Nu, nimic după falsa alarmă privind sinuciderea lui, am spus eu. Ştiai că a fost o alarmă falsă, nu-i aşa?

— Da. (Ezită.) Am putea sta de vorbă o clipă, înainte să plecaţi?

— Desigur.

— Dar puteţi vorbi acum, dragul meu, interveni Mimi. Sau aveţi secrete faţă de mine?

Nu mai tremura şi glasul ei răsuna aproape vesel.

— Ai face infarct! spuse Gilbert.

Îşi luă pălăria şi pardesiul, îmi făcu semn din cap şi ieşi.

— Nu-l înţeleg deloc, spuse Mimi, clătinând din cap.

Apoi, întrebă pe un ton serios:

— De ce ai spus ce-ai spus mai devreme, Nick?

— Ce anume? Că vei sfârşi la zdup?

— Nu, să nu mai vorbim de asta, spuse ea, înfiorându-se.

— Poţi să rămâi la cină? Cred că vom fi doar noi doi.

— Îmi pare rău, este imposibil. Să revenim la faimoasa dovadă.

— N-am descoperit nimic. Am minţit. Nu mă privi aşa, Nick, te asigur că am minţit.

— Şi m-ai chemat doar ca să mă minţi? De ce te-ai răzgândit?

— Văd cât de mult ţii la mine, din moment ce eşti atât de rău cu mine.

Nu aveam de gând să mă las atras în cursă.

— Mă duc la Gilbert şi plec, am spus.

— Rămâi, te rog!

— Nu pot... Unde este Gilbert?

— A doua uşă la... Nick, chiar o să-l aresteze pe Chris?

— Depinde de răspunsurile pe care le va da poliţiei, dar va trebui să coopereze cu ei.

— Oh!... el...

Se opri şi-mi aruncă o privire ascuţită.

— Nu încerci cumva să mă duci de nas, Nick? întrebă ea. Chiar este Rosewater?

— Poliţiştii par absolut convinşi de asta.

— Dar individul care a venit astăzi n-a pomenit deloc de Chris, protestă ea. M-a întrebat doar dacă...

— Atunci nu erau convinşi încă, am întrerupt-o eu.

— Şi acum nu se mai îndoiesc de asta, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Cine le-a dat informaţia?

— O fată care-l cunoaşte.

— Cine e? întrebă ea cu privirea tăioasă, dar glasul calm.

— Am uitat cum o cheamă. Ea i-a furnizat alibiul pentru după-amiaza crimei.

— Un alibi! exclamă ea indignată. Şi poliţia a acceptat mărturia unei asemenea târâturi!

— Cum asemenea?

— Ştii tu.

— Nu, nu ştiu. O cunoşti?

— Nu! exclamă ea, ca şi cum o insultasem.

Mă privi printre gene şi coborî glasul.

— Nick, întrebă ea, crezi că el a ucis-o pe Julia?

— Ce motiv ar fi avut?

— Dacă s-a căsătorit cu mine ca să se răzbune pe Clyde? întrebă ea. Ştii că s-a însurat cu mine la întoarcerea în New York ca să încerce să stoarcă bani de la Clyde. Poate că eu am pomenit prima dată de căsătorie, dar el a fost cel care a insistat. Să presupunem că a întâlnit-o pe Julia, care-l cunoştea pentru că lucraseră împreună pentru Clyde. Chris ştia că urma să mă duc la ea în acea după-amiază. Poate că i s-a făcut frică şi s-a gândit că, dacă ajungem să ne certăm, Julia îmi va spune despre el şi atunci... Ce zici?

— Este absurd, am răspuns eu. De altfel, aţi plecat împreună şi, deci, n-ar fi avut când să...

— Dar taxiul meu mergea atât de încet şi aş fi putut să mă opresc... da, chiar m-am oprit să cumpăr aspirină. Acum îmi aduc aminte!

— Şi el ştia că tu te vei opri pe drum, nu încape îndoială - am sugerat eu -, doar l-ai prevenit. Nu poţi scăpa atât de uşor, un caz de crimă este extrem de serios. Nu poţi compromite oamenii doar pentru că ţi-au făcut o glumă proastă...

— O glumă proastă, exclamă ea...

Şi începu să înjure birjăreşte la adresa lui Jorgensen. Vocea ei urca progresiv. Ajunse în cele din urmă să strige sub nasul meu. Când se opri ca să-şi tragă răsuflarea, am spus:

— Îţi admir repertoriul, dar...

— Ba a avut tupeul să insinueze că eu aş fi ucis-o pe Julia! continuă ea. Desigur, n-a avut curajul s-o spună pe faţă, dar a tot făcut aluzii până când i-am spus deschis că... că... nu eu am fost!

— Voiai să spui altceva. Ce i-ai spus în faţă?

Bătu din picior.

— Nu mă mai fierbe astfel! exclamă ea.

— Bine. Du-te naibii! Am venit pentru că m-ai chemat tu.

M-am prefăcut apoi că-mi iau mantoul şi pălăria. Alergă după mine şi mă apucă de braţ.

— Te rog, Nick! Scuză-mă, am o fire atât de afurisită! Nu ştiu...

Intră Gilbert.

— Vă conduc, dacă-mi permiteţi, şi astfel putem sta de vorbă! spuse el.

— Ai ascultat la uşă! spuse Mimi acru.

— N-aveam încotro cu răcnetele tale, replică el. Îmi poţi da nişte bani?

— N-am terminat de vorbit, Nick, spuse Mimi.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec, Mimi. Este târziu.

— Poţi să treci pe la mine după aceea?

— Dacă nu e prea târziu, dar nu mă aştepta.

— N-o să mă clintesc de aici, spuse ea. Poţi veni la orice oră.

I-am răspuns că voi încerca. Îi dădu bani lui Gilbert şi am coborât împreună scara.

CAPITOLUL XIX

— Am ascultat ce aţi vorbit, spuse Gilbert când am ajuns pe stradă. Mi se pare o prostie să nu tragi cu urechea când ai ocazia, mai ales că mă interesează studiul personalităţii. Oamenii se poartă în alt fel cu diferiţi oameni! Ştiu că nu sunt încântaţi de ideea că sunt supravegheaţi, după cum cred că nici animalelor şi nici păsărilor nu le place să fie studiaţi de zoologi, respectiv, botanişti.

— Ce-ai auzit din discuţia noastră? l-am întrebat eu.

— Oh, destul ca să cred că n-am pierdut esenţialul.

— Şi ce spui de ce ai auzit?

Strânse din dinţi şi se încruntă.

— Nu mi-e uşor să mă pronunţ, spuse el. Mama se pricepe la secrete, dar nu ştie să mintă. Ciudat. Nu ştiu dacă aţi observat că oamenii care mint sunt mai stângaci şi se lasă mai uşor duşi de nas decât alţii. S-ar crede că, mai degrabă, sunt bănuitori la orice cuvânt, dar, dimpotrivă, sunt extrem de creduli. Aţi observat asta?

— Da, i-am răspuns.

— Iată ce voiam să vă spun, continuă el. Chris n-a venit acasă noaptea trecută. De asta este mama atât de răvăşită. Când am luat scrisorile din cutia poştală de dimineaţă, am găsit o scrisoare pentru el. Am deschis-o la aburi, crezând că voi descoperi ceva interesant.

Scoase scrisoarea din buzunar şi mi-o dădu.

— Citiţi, spuse el, şi apoi o lipesc la loc şi o pun printre scrisorile de mâine, în caz că se întoarce, deşi m-ar mira.

— De ce?

— Pentru că el este Rosewater...

— I-ai spus asta? l-am întrerupt eu.

— N-am avut timp! exclamă el. Nu l-am mai văzut de când am aflat vestea.

Am privit scrisoarea, care purta ştampila poştei din Boston şi data de 27 decembrie. Adresa era scrisă de o femeie: *Domnului Christian Jorgensen,* Courtland, *New York.*

— Cum de ţi-a dat prin minte s-o deschizi? l-am întrebat în timp ce scoteam scrisoarea din plic.

— Nu cred în intuiţie, spuse Gilbert, dar cred că ceva din scris, nu-mi dau seama ce anume, m-a influenţat. Mă rog, am avut impresia că scrisoarea este importantă.

— Întotdeauna ai crezut asta despre scrisorile destinate familiei tale?

Mă privi rapid ca să vadă dacă glumeam pe seama lui.

— Nu chiar mereu, spuse el, dar am deschis mai multe scrisori. V-am spus că mă interesează studiul personalităţii umane.

Am început să citesc:

Dragă Vic,

Olga mi-a scris că te-ai întors în Statele Unite, că te-ai însurat cu altă femeie şi că, acum, te numeşti Christian Jorgensen. N-ai făcut bine, Vic, că nu mi-ai mai dat nici un semn de viaţă de atâta vreme. Şi nici un ban. Ştiu, trebuia să pleci din cauza poveştii cu domnul Wynant, dar sunt sigură că ai uitat de mult istoria asta şi, deci, ai fi putut să-mi scrii. Ştii doar, întotdeauna am fost prietena ta şi aş face orice pentru tine. Nu vreau să sune a mustrare, Vic, dar vreau să te văd. Magazinul unde lucrez va fi închis duminică şi luni pentru Anul Nou şi voi ajunge la New York sâmbătă seară. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc. Transmite-mi locul şi ora la care ne putem întâlni, căci nu vreau să-ţi fac probleme. Scrie-mi imediat, pentru ca scrisoarea să ajungă la timp.

Georgia.

În josul paginii, era menţionată o adresă.

— Ca să vezi! am spus eu punând scrisoarea în plic. Şi ai putut rezista tentaţiei de a-i vorbi mamei tale despre scrisoare?

— Oh! Ştiam dinainte ce va spune. Doar aţi văzut cum a reacţionat faţă de dumneavoastră. Ce credeţi că ar trebui să fac?

— Ar trebui să anunţăm poliţia.

Încuviinţă fără ezitare.

— Dacă credeţi că aşa este bine, le-o puteţi arăta.

— Mulţumesc, am spus eu, punând scrisoarea în buzunar..

— Mai este ceva, continuă Gilbert. Aveam nişte morfină, câteva grame, pentru o experienţă, dar cineva mi-a furat-o.

— Ce experienţă?

— Mi-o administram ca să-i studiez efectele.

— Şi ţi-a plăcut?

— Oh! Nu mă aşteptam să-mi placă, voiam doar să văd. Detest drogurile abrutizante. De aceea nu fumez şi nu beau aproape deloc. Şi totuşi, voiam să încerc cocaina, pentru că am auzit că stimulează funcţiile creierului. Este adevărat?

— Aşa se spune. Cine a furat-o?

— O bănuiesc pe Dorothy. Mă duc la cină la mătuşa Alice şi astfel o să-mi continuu mica anchetă. Pot face ce vreau cu ea.

— Dar, dacă ea este acolo, cum a putut...

— A venit la *Courtland* aseară, câteva minute, spuse el, şi, pe de altă parte, nu ştiu când a fost furat drogul. Am deschis cutia abia astăzi, după trei zile.

— Ştia că ai drogul?

— Da şi, în parte, de asta o bănuiesc. În plus, am încercat drogul şi pe ea.

— Şi i-a plăcut?

— Da, dar ar fi luat chiar dacă nu-i plăcea. Asta voiam să vă întreb: poţi deveni dependent într-un timp atât de scurt?

— Adică?

— O săptămână... nu... zece zile...

— Foarte greu. A luat o doză mare?

— Nu.

— Ţine-mă la curent, i-am spus eu. Iau un taxi, la revedere!

— Mai treceţi pe la mama, în seara asta?

— Dacă mai am timp, da. Mulţumesc mult.

Am oprit taxiul în dreptul primei cabine telefonice ca să-l sun pe Guild. Mă gândeam să sun la birou ca să-i aflu telefonul de acasă, dar l-am găsit încă acolo.

— Faci ore suplimentare, văd, i-am spus eu.

— Asta e meseria, răspunse el, râzând.

I-am citit scrisoarea Georgiei şi i-am comunicat adresa.

— Bună treabă, spuse el.

I-am spus apoi că Jorgensen nu s-a întors acasă de noaptea trecută.

— Crezi că este la Boston? întrebă el.

— Acolo sau mai la sud, dacă a reuşit să fugă.

— O să urmărim ambele piste, spuse el optimist. Am aflat şi eu noutăţi: amicul nostru Nunheim a fost găsit ciuruit de gloanţe de calibrul treizeci şi doi, la o oră după ce a fugit de noi. O reglare de conturi. Gloanţele au fost trase de acelaşi pistol care a ucis-o pe Julia Wolf. Aştept raportul expertizei. Cred că a regretat că nu a rămas să stea de vorbă cu noi.

CAPITOLUL XX

Când am ajuns acasă, Nora nu-şi mai vedea capul de treabă: flutura în aer un copan de raţă din care muşca cu poftă, iar cu cealaltă mână recompunea un puzzle.

— Am crezut că rămâi la ea peste noapte, spuse. Tu, detectivule, mă poţi ajuta să găsesc o piesă în formă de melc?

— De raţă sau de puzzle? Să nu mai mergem la soţii Edge, sunt plictisitori.

— Bine, dar se vor supăra.

— N-avem noi norocul ăsta. O să ni se plângă de familia Quinn şi...

— A sunat Harrisson: mi-a spus să-ţi transmit că este momentul cel mai potrivit să cumperi acţiuni „Mac Intyre Porcupine" - dacă-mi aduc aminte exact - pe lângă acţiunile „Dome". Spune că, la închidere, cursul a fost de douăzeci de dolari.

Puse degetul pe joc.

— Piesa pe care o caut se potriveşte aici!

Am găsit rapid piesa căutată, apoi i-am povestit aproape cuvânt cu cuvânt ce s-a întâmplat la Mimi acasă.

— Nu cred, spuse ea. E cusută cu aţă albă. Nu există asemenea oameni. În fine, dar n-or fi ei primii reprezentanţi ai unei noi rase de monştri.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat fără nici un cuvânt în plus.

— Înţeleg. Cum îţi explici? Nici unul dintre membrii acestei familii - acum, când Mimi s-a întors împotriva lui Jorgensen - nu mai dă dovadă de cea mai mică afecţiune faţă de ceilalţi şi, cu toate acestea, se aseamănă.

— Poate că asta este explicaţia, am replicat eu.

— Aş vrea s-o văd pe mătuşa Alice! spuse ea. O să dai scrisoarea poliţiei?

— L-am sunat deja pe Guild, i-am răspuns eu.

Apoi, am informat-o în legătură cu moartea lui Nunheim.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Dacă Jorgensen a plecat din New York, cum cred că s-a şi întâmplat, şi dacă gloanţele au fost trase cu aceeaşi armă care a ucis-o şi pe Julia, fapt foarte probabil, asta înseamnă că poliţiştii trebuie să-l găsească pe complicele lui Chris dacă vor să pună mâna pe el.

— Dacă erai un detectiv bun, îmi explicai mai clar toate astea, spuse ea, aplecată deasupra jocului de puzzle. Te mai duci la Mimi, în seara asta?

— Nu cred. Nu laşi o dată jocul ăsta ca să bem şi noi ceva?

Sună telefonul şi m-am ridicat să răspund. Era Dorothy Wynant.

— Alo! Nick?

— Chiar el. Ce mai faci?

— Gilbert a venit la mătuşa Alice şi mi-a cerut ăăă... ştii tu ce. Voiam să-ţi spun că eu am luat-o, dar numai ca să-l împiedic să devină dependent de droguri.

— Ce-ai făcut cu ea? am întrebat-o.

— M-a obligat să i-o înapoiez. Nu mă crede, dar n-am luat-o decât pentru asta.

— Te cred.

— Atunci, te rog, spune-i şi lui Gilbert. Te admiră foarte mult...

— Înţeles, îi spun imediat ce dau cu ochii de el.

După un moment, întrebă:

— Ce mai face Nora?

— Nu prea rău. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Da, dar vreau să te întreb ceva: ţi-a vorbit mama despre mine astăzi?

— Nu, de ce?

— Dar Gilbert?

— Doar în legătură cu morfina.

— Sigur?

— Absolut sigur. De ce?

— Dacă eşti absolut sigur, n-am motiv să te întreb asta. Sunt doar o proastă.

— Bine, ţi-o dau pe Nora.

M-am întors în salon.

— Dorothy vrea să vorbească cu tine. N-o invita la cină.

Nora se întoarse de la telefon cu o înfăţişare ciudată.

— Ce-a vrut?

— Nimic!

— Doar să-ţi dea bună ziua, nu?!

— Ţi-am spus doar, nimic.

— Dacă-l minţi pe capul familiei, cerul te va pedepsi, ştii bine.

Am ales un restaurant japonez de pe Fifty-eigth Street, unde soţia mea a reuşit să mă convingă să mergem în vizită la familia Edge.

Halsey Edge era un tip înalt de vreo cincizeci de ani, chel, cu o figură galbenă ca ceara, cu trăsături aspre, de meserie arheolog. Se prezenta chiar el ca fiind „vampir prin natura meseriei şi din convingere", unica sa glumă - presupunând că ar fi o glumă -, adică arheolog, şi era foarte mândru de colecţia lui de topoare. Era un tip cumsecade atâta vreme cât îl ascultai cu atenţie în timp ce-ţi prezenta arsenalul: topoare din piatră, aramă, bronz, cu dublu tăiş, cu faţete, poligonale, cu vârf plat, cu vârf pătrat, mesopotamiene, ungureşti, nordice etc., toate mai mult sau mai puţin tocite. Dar soţia lui nu ne plăcea deloc. Se numea Leda, dar Edge o poreclise Tip. Era mică de înălţime şi clătina continuu din cap de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta; nu reuşeam să scăpăm de senzaţia că era cocoţată pe scaun. Nora spunea că soţul ei o descoperise într-o zi când deschisese un mormânt antic. Margot Innes o poreclea „stârpitura". Cei doi locuiau într-o casă confortabilă de lângă Greenwich Village. Şi aveau un whisky excelent.

Mai fuseseră invitate încă alte douăsprezece persoane. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoşteam, apoi m-a tras deoparte.

— De ce nu mi-ai spus că oamenii pe care i-am întâlnit la voi, de Crăciun, erau amestecaţi într-un caz de crimă? murmură ea, înclinându-şi capul în stânga, până când şi-l culcă pe umăr.

— Nu cred că sunt amestecaţi în povestea asta, i-am răspuns, şi, de altfel, ce mai contează o crimă în zilele noastre?

Îşi lăsă capul spre dreapta.

— Nu mi-ai spus nici că dumneata conduci ancheta, continuă ea.

— Că eu... Oh, înţeleg. Ei bine! N-am avut niciodată de gând să mă ocup de anchetă. Rana mea este o dovadă în acest sens.

— Te mai doare?

— Puţin. Am uitat să-mi schimb pansamentul în după-amiaza asta.

— Cred că Nora a înnebunit de durere.

— Şi eu, şi tipul care a tras asupra mea am răspuns eu. Uite-l pe Hasley. Nu l-am văzut până acum.

Cum încercam să mă eschivez cu această manevră abilă, îmi spuse:

— Harrisson Quinn a promis c-o va aduce şi pe fată în seara asta.

Am vorbit câteva clipe cu Edge, îndeosebi în legătură cu proprietatea pe care voia s-o cumpere în Pennsylvania, apoi m-am dus să-mi torn nişte băutură şi i-am ascultat pe Larry Crowley şi pe Phil Thames spunând glume deocheate, până în clipa în care o femeie veni şi-i ceru lui Phil - care era profesor la Universitatea din Columbia - părerea despre evoluţia actuală a tehnocraţiei. Am pornit împreună cu Larry în căutarea Norei.

— Fii atent, murmură ea, stârpitura a jurat că-ţi va smulge secretul uciderii Juliei Wolf.

— Să vorbească cu Dorothy i-am replicat. Trebuie să vină cu Quinn.

— Ştiu!

— S-a îndrăgostit de fata asta, spuse Larry. Mi-a spus că vrea să divorţeze de Alice ca să se însoare cu Dorothy.

— Sărmana Alice! spuse Nora cu părere de rău.

O detesta pe Alice.

— Depinde din ce parte priveşti, spuse Larry. (Lui îi plăcea Alice.) Ah, mi-am adus aminte. L-am văzut ieri pe soţul mamei lui Dorothy, tipul acela înalt pe care l-am întâlnit la voi.

— Jorgensen?

— Exact! Ieşea dintr-o casă de amanet de pe Sixth Avenue.

— Ai vorbit cu el?

— Eram în taxi. De altfel, este politicos să te prefaci că nu vezi oamenii care ies dintr-o casă de amanet.

Tip începu să strige „Şşşt!" în toate părţile şi Levi Oscano se aşează la pian.

Quinn şi Dorothy îşi făcură apariţia în timpul cântecului. Quinn era beat criţă, iar Dorothy era afumată bine.

Fata se îndreptă spre mine şi murmură:

— Vreau să vin cu tine şi cu Nora.

— Atunci vei rata micul-dejun! i-am răspuns.

Am tăcut, ascultând muzica.

Dorothy se agită.

— Gilbert spune că te duci la mama, în seara asta, şopti ea. Aşa este?

— Nu cred.

Quinn se apropie de noi, clătinându-se.

— Ce mai faci, bătrâne? întrebă el. Bună seara, Nora! Ai făcut ce te-am rugat?

Tip lansă un „şşt!" feroce înspre noi, dar Quinn nu-i dădu atenţie. Ceilalţi invitaţi părură uşuraţi şi reîncepură să vorbească între ei.

— Zi aşa, amice Charles! Trustul de la Porte d'Or din San Francisco este banca ta?

— Da, am acolo câteva fonduri.

— Retrage-le, bătrâne, se pare că vor da faliment.

— Am înţeles, dar depunerile mele sunt neînsemnate.

— Poftim! Dar ce faci cu bănetul?

— Îl joc!

Dădu cu gravitate din cap.

— Uite cum indivizii ca tine duc ţara la ruină, spuse el pe un ton solemn.

— Da, dar asta pentru că nu pot rezista tentaţiei. Unde te-ai afumat în halul ăsta?

— Este vina lui Alice. M-a tot bătut la cap o săptămână întreagă. Dacă nu beam, înnebuneam.

— Ce ţi-a reproşat?

— Că beau prea mult. Crede că...

Se opri, se aplecă spre mire şi spuse pe un ton confidenţial:

— Uite ce e, sunteţi toţi prietenii mei, să-ţi spun ce vreau să fac: o să divorţez şi o să mă căsătoresc...

Încercă să-i cuprindă mijlocul lui Dorothy. Dar fata îl respinse.

— Eşti un imbecil, mă plictiseşti! exclamă ea. Lasă-mă în pace!

— Mă consideră imbecil şi plictisitor, repetă el. Ştii că nu vrea să se căsătorească cu mire? Asta, pentru că-i place de...

— Ajunge! strigă Dorothy. Gura, beţivule!

Începu să-l lovească cu pumnii în faţă. Era roşie ca racul şi scotea strigăte ascuţite.

— Dacă mai spui asta, te omor!

Am tras-o pe Dorothy înapoi, şi Larry îl apucă de umeri pe Quinn care era gata să se prăbuşească.

— M-a bătut, Nick! se smiorcăi el.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Dorothy, cu nasul înfundat în haina mea, părea şi ea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Invitaţii se adunaseră în jurul nostru. Tip veni şi ea în fugă, cu curiozitatea întipărită pe chip.

— Ce este, Nick?

— Nimic, sunt amândoi beţi. O să-i duc acasă.

Dar Tip nu era de acord. Avea de gând să-i găzduiască ea cel puţin până când avea să scoată totul de la ei. O trimise pe Dorothy să se întindă şi-i oferi ceva de băut lui Quinn care abia se mai ţinea pe picioare. Însă i-am condus afară. Larry s-a oferit să ne ajute. L-am refuzat.

În taxi, Quinn adormise într-un colţ, Dorothy stătea în celălalt, ţeapănă, fără să scoată un cuvânt, cu Nora între ei. Eu stăteam cu faţa la ei, pe strapontină, spunându-mi că vizita la Edge fusese foarte scurtă.

Nora şi Dorothy rămaseră în maşină, în timp ce eu l-am dus pe Quinn la el. Aproape că l-am cărat în spate.

Mi-a deschis Alice. Era îmbrăcată într-o pijama verde şi avea în mână peria de păr. Îl privi resemnată pe Quinn şi spuse obosită:

— Adu înăuntru coletul!

M-am conformat şi l-am întins pe Harrisson pe un pat. Acesta scoase nişte mormăituri dezarticulate, dădu din mână, dar nu deschise ochii.

— Îl dezbrac eu, am spus, desfacându-i cravata.

Alice se postase la piciorul patului.

— Dacă doreşti. Eu de mult am renunţat s-o mai fac.

I-am scos haina, vesta şi cămaşa.

— Acum unde şi-a mai făcut de cap? mă întrebă ea distratată.

Începu să-şi pieptene părul.

— La familia Edge, i-am răspuns, trăgându-i pantalonii.

— Cu târfuliţa aia de Wynant? întrebă ea pe acelaşi ton indiferent.

— Au fost mulţi invitaţi.

— Da, spuse ea, se afişează cu ea în public. (Continuă să se pieptene.) Faci pe omul de lume, pe discretul.

Quinn se mişcă şi mormăi:

— Dorry!

I-am scos pantofii.

Alice oftă.

— Îmi aduc aminte că, odată, avea condiţie fizică, spuse ea.

Îl privi până când l-am dezbrăcat complet şi l-am acoperit cu cuvertura.

— Doreşti ceva de băut? mă întrebă ea, oftând din nou.

— Da, dar repede, spun eu. Nora mă aşteaptă în taxi.

Alice vru să spună ceva, apoi se răzgândi şi cu un „Bine!” se duse în bucătărie.

— Nu e treaba mea, Nick, spuse ea, dar ce crede lumea despre mine?

— Eşti un om normal, Alice: unii îţi sunt prieteni, alţii, duşmani, iar altora puţin le pasă de tine.

— Nu asta voiam să spun, murmură ea încruntată. Ce spune lumea că rămân cu Harrisson care-şi petrece timpul alergând după femei?

— Nu ştiu, Alice.

— Dar tu ce crezi?

— Că ştii tu ce faci şi că e treaba ta.

— Nu faci niciodată un pas pe de lături, nu? spuse ea cu un surâs amar. Ştii bine că rămân cu el doar pentru bani. Poate că, pentru tine, banii nu sunt importanţi, dar eu nu pot trăi fără ei, aşa am fost crescută.

— Dar poţi divorţa şi obţine o pensie alimentară, am remarcat eu.

— Bea şi şterge-o! spuse ea obosită.

CAPITOLUL XXI

Nora îmi făcu loc între ea şi Dorothy.

— Aş bea o cafea, spuse ea. Mergem la Reuben?

— Bine.

I-am dat adresa şoferului.

— Ce-a spus soţia lui? întrebă timidă Dorothy.

— Îţi transmite salutări.

— Nu fi rău, Nick! protestă Nora.

— Sincer, nu-l iubesc, Nick, reluă Dorothy. Nu vreau să-l mai văd niciodată. (Părea să-şi fi revenit din beţie). Dar mă simţeam foarte singură. Cu el, puteam ieşi...

Voiam să-i dau o replică usturătoare, când Nora îmi dădu un ghiont în coaste.

— Nu te mai gândi la el, spuse Nora. Harrison a fost dintotdeauna cam imbecil.

— Nu vreau să torn gaz peste foc am remarcat eu, dar chiar pare îndrăgostit de copilă.

Nora îmi trase din nou un ghiont.

Dorothy mă privi în penumbră.

— Nu... nu-ţi baţi joc de mine, Nick?

— Ai merita-o.

— Am auzit în seara asta altă poveste despre stârpitură, ne tăie vorba Nora, pe tonul cuiva care nu permite să fie întrerupt, adică doamna Edge, îi explică ea lui Dorothy. Levi spunea...

Povestirea era destul de nostimă dacă o cunoşteai pe Tip, şi Nora nu se opri până când taxiul nu ajunse în faţa barului lui Reuben.

Herbert Macaulay se afla la o masă, împreună cu o frumoasă brunetă planturoasă, îmbrăcată în roşu. I-am făcut semn şi, după ce am comandat meniul nostru, m-am dus spre el.

— Nick Charles, Louise Jacobs, făcu el prezentările. Ia loc. Ce-ai mai aflat?

— Jorgensen nu este altul decât Rosewater!

— Dumnezeule! exclamă el.

— Da, şi pare să aibă o soţie la Boston, am adăugat eu.

— Vreau să-l văd, spuse tărăgănat Macaulay. Îl cunosc pe Rosewater şi vreau să fiu sigur că el e.

— Poliţia este absolut convinsă că el este. Nu ştiu dacă au pus mâna pe el. Crezi că el a ucis-o pe Julia?

Macaulay clătină energic din cap.

— Nu-l văd pe Rosewater ucigând pe cineva, nu cel pe care-l cunosc eu, în ciuda ameninţărilor adresate lui Wynant. Doar ştii că nu le-am luat niciodată în serios. Altceva mai ştii? spuse el văzând că ezit. Poţi vorbi în faţa Louisei.

— Trebuie să mă întorc la mica mea familie. Voiam să te întreb dacă ai primit răspuns la anunţul publicat în *Times.*

— Nu încă, dar ia loc, Nick, am atâtea întrebări să-ţi pun. Le-ai spus poliţiştilor despre scrisoarea de la Wynant...?

— Vino să iei masa la noi mâine şi mai vorbim. Trebuie să plec.

— Cine este fata cea blondă? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o de mai multe ori împreună cu Harrisson Quinn.

— Este Dorothy Wynant.

— Îl cunoşti pe Quinn? întrebă Macaulay.

— Tocmai l-am băgat în pat acum zece minute.

Macaulay zâmbi.

— Sper că între voi sunt doar relaţii de societate, spuse el.

— Adică?

— L-am lăsat să se ocupe de afacerile mele la bursă şi sfaturile lui m-au dus aproape la sapă de lemn.

— Ce nostim! Este şi consilierul meu şi tocmai mi-a dat nişte sfaturi în materie de investiţii.

Macaulay şi bruneta izbucniră în râs. M-am prefăcut că râd şi eu şi m-am întors la masa la care se aşezaseră Nora şi Dorothy.

— Nu este încă miezul nopţii, spuse Dorothy, iar mama a spus că te aşteaptă. De ce nu mergem toţi trei s-o vizităm?

Nora îşi turnă atentă cafea.

— De ce? am întrebat. Ce-aţi mai pus la cale voi două?

Greu ai fi găsit două figuri mai inocente ca ale lor.

— Nimic, Nick, răspunse Dorothy, ne-am spus că ar fi amuzant. Nu este târziu şi...

— Şi ne place Mimi, am încercat să-i imit maimuţărelile.

— N... n... nu... dar...

— Este prea devreme să mergem acasă, conchise Nora.

— Există şi baruri, şi cluburi de noapte, şi cartierul Harlem.

— Mereu faci aşa! se bosumflă Nora.

— Să mergem la Barry, să ne încercăm norocul la ruletă.

Dorothy fu pe punctul să spună da, însă un gest al Norei o opri.

— În ce mă priveşte, am spus, m-am săturat de Mimi pe ziua asta!

Nora suspină ca să-mi arate până unde mergea cu răbdarea.

— Dacă este să mergem într-un bar, ca de obicei, prefer să mergem la prietenul tău, Studsy, cu condiţia să nu ne mai atingem de şampania aia infectă. El este un tip de viaţă.

— O să fac tot posibilul, i-am promis.

Apoi am întrebat-o pe Dorothy:

— Ţi-a spus Gilbert că ne-a surprins pe mine şi pe Mimi într-o poziţie compromiţătoare?

Fata încercă să caute privirea Norei. Dar ea îi evită privirea.

— Nu mi-a spus chiar aşa!

— Nu ţi-a vorbit despre scrisoare?

— Cea de la soţia lui Chris? Ba da! (Ochii ei albaştri străluciră). Mama va turba de furie.

— Dar pe tine te distrează situaţia, nu-i aşa?

— De ce nu?! A făcut ea cel mai mic gest ca să mă...

— Nick! o întrerupse Nora, dă-i pace odată fetei.

Am ascultat-o.

CAPITOLUL XXII

Afacerile păreau să meargă ca pe roate la *Pigiron Club.* Barul era plin de clienţi, de fum şi de zgomot. Studsy veni să ne ureze bun-venit.

— Vă aşteptam să mai treceţi pe aici! spuse el.

Ne strânse mâinile mie şi Norei, iar pe Dorothy o ferici un zâmbet larg.

— Ceva deosebit? am întrebat.

Făcu o plecăciune.

— Întotdeauna este o plăcere deosebită să primesc nişte doamne atât de drăguţe.

I-am prezentat-o pe Dorothy. Se înclină, făcu o declaraţie sforăitoare referitor la prietenii lui Nick şi opri un chelner care tocmai trecea pe lângă noi.

— Pete, spuse el, pune o masă aici pentru domnul Charles.

— Întotdeauna este atât de plin barul? l-am întrebat.

— Nu mă plâng! spuse el. Clienţii se întorc mereu aici. Nu le ofer scuipători din marmură neagră, dar aici n-au nevoie să scuipe ce-au băut. Staţi un minut la bar, până când vi se aranjează masa?

Ne-am cocoţat pe taburete şi am comandat băuturi.

— Ceva noutăţi despre Nunheim? îl întreb pe Studsy.

Mă privi câteva clipe, după care se decise să-mi spună:

— Da, spuse el, puicuţa lui este aici.

Arătă spre celălalt capăt al sălii. Fac un pas în faţă şi-o zăresc pe Miriam, femeia corpolentă şi roşcată, aşezată la o masă împreună cu alte şase persoane, bărbaţi şi femei.

— S-ar zice că sărbătoreşte evenimentul.

— Ştii cine a făcut-o? l-am întrebat.

— Ea zice că poliţiştii. Nunheim ştia prea multe.

— Prostii, spun.

— Prostii, da! aprobă Studsy, Asta este masa ta, vă puteţi instala. Mă întorc într-un minut.

Ne-am luat paharele de pe tejghea şi ne-am îndreptat spre masa pe care chelnerul reuşise s-o intercaleze între alte două care deja ocupau suprafaţa necesară uneia singure. Nora îşi înmuie buzele în pahar şi se cutremură:

— Crezi că este decoctul de cucută despre care am vorbit ieri? mă întrebă ea.

— Ia priviţi! exclamă deodată Dorothy.

Am ridicat privirile: Shep Morelli se îndrepta spre noi. Atenţia fetei fusese atrasă de figura lui umflată şi multicoloră: un ochi avea un cearcăn de un stacojiu întunecat, iar pe bărbie avea o bucată de leucoplast roz.

Venea drept spre noi şi o dată ajuns, se aplecă şi se sprijini cu pumnii de masă.

— Studsy m-a trimis să vă cer scuze, spuse el.

— Şi? l-am întrebat eu.

Morelli dădu din cap.

— Şi, continuă el, nu-mi stă în fire. Când am făcut ceva, făcut rămâne, dar, oricum, vreau să vă spun că-mi pare rău că mi-am pierdut controlul şi am tras cu pistolul. Sper că nu v-am făcut mari probleme şi, dacă pot face ceva…

— Gata. Să nu mai vorbim despre asta. Aşază-te şi comandă ceva de băut. Domnul Morelli, domnişoara Wynant.

Dorothy deschisese larg ochii.

Morelli îşi trase un scaun aproape de noi.

— Sper că nici dumneavoastră nu sunteţi supărată, îi spuse el Norei.

— A fost amuzant! spuse ea.

O privi circumspect.

— Eliberat pe cauţiune? l-am întrebat.

— Da, azi, după-masă.

Îşi trecu mâna peste faţă.

— De acolo m-am procopsit cu astea. M-au tăbăcit puţin înainte să mă elibereze, ca să ţin minte.

— Este dezgustător! exclamă Nora indignată. Chiar au...

I-am mângâiat uşor mâna.

— Asta le este meseria! spuse Morelli.

Buzele sale umflate încercară să zâmbească dispreţuitor.

— E în ordine, ca să-mi vină de hac, este nevoie de trei oameni, spuse el.

Nora se întoarse spre mine.

— Ai făcut şi tu aşa ceva?

— Cine? Eu?

Studsy sosi aducând un scaun.

— L-au aranjat bine, nu-i aşa? întrebă el, arătând spre Morelli cu bărbia.

I-am făcut loc şi se aşează.

Îi zâmbi Norei şi întrebă arătând spre pahar:

— Nu este ceva mai bun decât asta în barurile de pe Park Avenue, nu? Iar aici, vă costă şi de patru ori mai ieftin.

Nora reuşi să surâdă slab. Îşi puse piciorul peste al meu, pe sub masă.

— Ai cunoscut-o pe Julia Wolf, la Cleveland? l-am întrebat eu pe Shep.

Acesta aruncă o privire spre Studsy care supraveghea sala, privind cum îi creşteau veniturile.

— Când se numea Rhoda Stewart, am insistat eu.

O privi pe Dorothy.

— Poţi vorbi, este fiica lui Clyde Wynant, i-am spus.

Studsy se întoarse s-o privească amuzat.

— Serios?! exclamă el. Şi ce mai face tatăl tău?

— Nu l-am mai văzut de când eram mică, răspunse ea.

Morelli umezi capătul unei ţigări pe care-o puse în gură.

— Sunt originar din Cleveland, spuse el.

Scăpără un chibrit. Privirea sa nu exprima nimic sau poate că se prefăcea.

— Nu s-a numit Rhoda Stewart decât o dată, spuse el, numele ei era Nancy Kane.

O privi pe Dorothy.

— Tatăl tău ştia asta, spuse el.
— Îl cunoşti pe tatăl meu?
— Da, într-o zi, am avut o mică discuţie.
— Pe ce temă? l-am întrebat.
— Julia.
Chibritul care arsese aproape în întregime îl fripse. Îi dădu drumul, scăpără altul şi îşi aprinse ţigara. Apoi mă întrebă încruntat:
— Pot vorbi?
— Desigur. Poţi vorbi faţă de toţi cei prezenţi.
— Bine. Bătrânul era al naibii de gelos. Am vrut să-i vin de hac, dar ea m-a oprit, era vaca ei de muls.
— Când s-a întâmplat asta?
— Acum şase-opt luni.
— L-ai mai văzut după ce Julia a fost ucisă?
— Nu. L-am văzut doar de două ori, iar atunci, a fost ultima dată.
— Îi dădea mulţi bani?
— Ea spunea că nu, dar sunt convins că lucrurile stăteau altfel.
— De ce?
— Nu era proastă. Cunoştea ea o şmecherie ca să facă rost de bani. Odată, am avut nevoie de cinci mii! (Pocni din degete.) Numerar!
Nu l-am mai întrebat dacă i-a mai dat înapoi.
— Poate că el i i-a dat?
— Se poate...
— Ai povestit toate astea la poliţie?
Pufni dispreţuitor.
— Au crezut că mă fac să vorbesc bătându-mă. Ia întreabă-i ce cred acum... Dar tu eşti un tip de treabă... Eu nu...
Se întrerupse, întinse braţul şi atinse cu vârful degetului urechea bărbatului de la masa alăturată care stătea cu spatele la noi şi se apleca tot mai mult spre noi.

— Ai grijă, o să-ţi cadă părul în paharele noastre, spuse el.

Omul tresări şi întoarse spre noi o faţă palidă şi neliniştită.

— Eu... eu... nu făceam nimic rău... Shep... bolborosi el, şi se lipi cu burta de marginea mesei lui.

— Nu făceai nimic rău, spuse Morelli, dar nu că n-ai fi avut chef.

Apoi se întoarse spre mine.

— Ţie sunt gata să-ţi spun totul. Fata a murit, aşa că ei nu mai au cum să-i fac rău, iar banda lui Mubrooney nu va putea să mă oblige să ciripesc.

— Foarte bine, am spus. Zi-mi ce ştii despre ea. Unde ai cunoscut-o şi ce făcea înainte să-l cunoască pe Wynant.

— Am nevoie de un întăritor, spuse el.

Se întoarse pe scaun şi strigă:

— Hei, chelner! Da, tu, cocoşatule!

Cel pe care Studsy îl numise Pete îşi croi drum printre mese şi se uită zâmbind la Morelli.

— Şi domnul ce doreşte? întrebă el, sugându-şi un dinte spart.

Am dat comanda, şi chelnerul plecă.

— Eu şi Nancy locuiam în aceeaşi casă, spuse Shep. Bătrânul Kane avea un butic la colţ. Nancy îmi facea rost de ţigări. (Râse). Odată, bătrânul mi-a tras o bătaie zdravănă pentru că-i arătasem fetei cum să scoată fisele din telefoanele publice cu o sârmă. Desigur, vechiul model! Dumnezeule! Stângaci mai eram pe atunci!

Râse din nou gutural.

— Ca să mă răzbun, m-am gândit să fur mărunţişuri din nişte case în construcţie din vecinătate şi să le ascund în pivniţa bătrânului şi să-l denunţ lui Schultz, poliţistul de serviciu, dar Nancy nu s-a lăsat convinsă.

— Probabil că simţea pentru tine doar o iubire copilărească, remarcă Nora.

— Aşa cred şi eu, spuse el emoţionat. Odată, n-aveam cinci ani...

Un glas de femeie îl întrerupse.

— Mi s-a părut mie că tu eşti!

Am ridicat privirea şi am recunoscut-o pe Miriam, roşcata. Cu mine vorbea.

— Salut! i-am răspuns eu.

Mă privea cu asprime, cu mâinile în şolduri.

— Aşa care va să zică, ştia prea multe! spuse ea.

— Se poate, i-am răspuns eu, dar, oricum, n-a spus nimănui ce ştia şi a şters-o pe scara de incendiu.

— Prostii!

— Bine, dar atunci ce ştia?

— Unde se ascunde Wynant.

— Ah! Şi unde se ascunde?

— Nu ştiu, doar Art ştia.

— Ar fi trebuit să ne spună. Noi...

— Prostii! repetă ea. O ştii şi tu, şi poliţa. Drept cine mă iei?

— Nu ştiu unde este Wynant.

— Nu-ţi mai bate joc de mine. Doar lucrezi pentru el, mână în mână cu poliţia. Art credea că aşa va obţine un bănuţ, sărmanul imbecil! Nici prin gând nu-i dădea cu ce se va alege până la urmă!

— Ţi-a spus ce ştia exact?

— Nu sunt atât de proastă cum crezi, spuse ea. Mi-a spus că ştie un truc care-i va aduce bani. Am văzut ce i-a adus asta. Încă ştiu cât fac doi cu doi.

— Doi cu doi fac patru, dar, uneori, şi douăzeci şi doi! În primul rând, nu lucrez pentru Wynant şi, te rog, scuteşte-mă de „prostii!”. Şi, dacă vrei să ne ajuţi...

— Nu. Voiam să spun „tâmpenii!”. Şi-a meritat soarta. Dar nu încerca să mă faci să uit că l-am lăsat cu tine şi cu Guild, şi că, după aceea, l-am văzut mort.

— Nu vreau să te fac să uiţi nimic... Aş vrea să-ţi aminteşti dacă...

— Mă întorc la amicii mei, spuse ea.

Se îndepărtă cu un mers unduitor - de mirare la o asemenea persoană.

— N-aş vrea să am de-a face cu o asemenea femeie, spuse Studsy gânditor, cred că este o femeie a dracului.

Morelli îmi făcu cu ochiul.

— Nu înţeleg, Nick! spuse Dorothy, trăgându-mă de mânecă.

Am liniştit-o şi l-am întrebat pe Morelli:

— Vorbeai de Julia Wolf.

— Mda, ei bine! Bătrânul Kane a alungat-o când avea cincisprezece-şaisprezece ani, după o aventură cu un profesor. A trăit apoi cu un tip pe nume Face Peppler, care vorbea foarte rar, dar foarte frumos. Îmi amintesc că, într-o zi... (Se opri şi-şi drese glasul.) Pe scurt, au stat împreună cinci sau şase ani, fără să pun la socoteală timpul cât Peppler era în deplasare. În acel timp, fata trăia cu un băiat al cărui nume l-am uitat, un văr de-al lui O'Brien, un tip slăbuţ, cam beţiv, dar s-a întors la Face când acesta a revenit şi au rămas împreună până în ziua în care au fost arestaţi pentru că încercaseră să-l jefuiască pe un tip din Toronto. Face a luat totul asupra lui, iar ea a scăpat doar cu şase luni. Cred că el încă mai este la închisoare. Am întâlnit-o când a ieşit din închisoare. M-a tapat de două sute de dolari ca s-o şteargă. De atunci, am mai auzit o singură dată de ea, când mi-a dat înapoi banii, anunţându-mă că se numea Julia Wolf, că-şi făcuse o situaţie în oraş. Dar ştiu că Face a ţinut legătura cu ea. Atunci când am venit în '28, m-am dus să-i fac o vizită. Ea...

Miriam se întorsese lângă mine, cu mâinile în şolduri ca înainte.

— M-am gândit la ce mi-ai spus, declară ea. Cred că mă crezi proastă ca noaptea.

— Deloc, am contrazis-o eu fără convingere.

— Aha! Nu sunt destul de idioată ca să-ţi înghit poveştile! Nici o şansă, am capul pe umeri, să ştii.

— Foarte bine.

— Foarte bine, deci, l-ai ucis pe Art al meu şi...

— Mai încet, fetiţo, spuse Studsy.

Se ridică şi-o apucă de braţ.

— Ia vino aici, am ceva să-ţi spun, murmură el cu blândeţe.

O duse spre bar.

Morelli îmi făcu din nou cu ochiul.

— Lui Studsy îi place să facă asta, spuse el. Unde rămăsesem? Da! Când m-am dus s-o vizitez, mi-a povestit că fusese angajată de Wynant care se îndrăgostise de ea şi că totul mergea bine. Probabil că a învăţat stenodactilografia în Ohio, în cele şase luni de închisoare, gândindu-se că avea să-i fie de folos. Cred că v-aţi prins: să găsească o slujbă într-un bar unde putea umbla la seif. O agenţie a plasat-o la Wynant pentru una sau două zile; fata şi-a spus că era mai bine decât să se tot plimbe dus-întors la serviciu. A făcut ce-a făcut şi l-a convins s-o păstreze în continuare. A fost şmecheră şi i-a destăinuit că avea cazier judiciar, dar că nu se va mai abate de la drumul cel drept... Aşa, nu risca să trezească bănuieli dacă Wynant afla de condamnarea ei din altă parte. I-a spus că era sub supravegherea avocatului ei etc. În fine, înţelegeţi, nu ştiu ce s-a întâmplat exact, nu e treaba mea şi, chiar dacă eram prieteni, nu avea de ce să-mi povestească afacerile ei. Înţelegeţi, nu era iubita mea. Eram doar amici, prieteni din copilărie. Bun, deci o vedeam din când în când, veneam adeseori aici, apoi el a început să facă scandal şi ea mi-a spus că trebuie să încetăm să ne mai vedem, că nu va pierde filonul de aur pentru un amic de pahar. Asta a fost tot. S-a întâmplat în octombrie, cred, şi nu este minciună. N-am mai văzut-o de atunci.

— Cu cine altcineva mai ieşea?

— Nu ştiu. Nu prea vorbea de mulţi oameni în faţa mea.

— Purta un inel de logodnă cu diamante. Nu ştiai de el, nu-i aşa?

— Nu eu i l-am dat şi nu l-am văzut niciodată.

— Crezi că aştepta ca Peppler să fie eliberat ca să se întoarcă la el?

— Se poate. Nu părea să-şi facă probleme în privinţa asta, dar, la urma urmei, cred că ar fi reluat legătura.

— Şi cu vărul lui Dick O'Brien, brunetul, ce s-a întâmplat?

Morelli mă privi surprins.

— Nu ştiu nimic! spuse el.

Studsy se întoarse.

— Poate că mă înşel, spuse el, aşezându-se, dar cred că, dacă ştii cum s-o iei, tipa este de treabă.

— De gât trebuie s-o iei! spuse Morelli.

Studsy râse.

— Nu, spuse el, s-ar obişnui. Dacă o laşi să-şi deşerte sacul...

Shep privi spre paharul său gol.

— Blândeţea ta probabil c-o unge la suflet! spuse el.

Se întoarse şi strigă spre Pete:

— Hei, cocoşatule! Umple-ne paharele! Mâine trebuie să cântăm!

— Vine, vine, Sheppy, strigă Pete, a cărui expresie apatică se şterse instantaneu de pe faţa lui doar la auzul glasului lui Morelli.

Un tip enorm, blond şi albinos se ridică de la masa lui Miriam, se îndreptă spre noi şi se proţăpi în faţa noastră şi declară pe un ton efeminat:

— Deci, voi l-aţi aranjat pe Nunh...

Fără să se ridice, Morelli îl nimeri în stomac cu toată puterea. Studsy se destinse ca un arc şi-i trase peste capul lui Shep o directă de dreapta în figură. Pe la spate, Pete îl lovea cu tava în cap. Albinosul se prăbuşi, răstumând o masă şi trei clienţi. Cei doi barmani veniră să dea o mână de ajutor: unul dintre ei îl lovi cu un baston pe tipul cel

uriaş care încerca să se ridice. Căzu din nou în patru labe, în timp ce celălalt îl apucă de guler şi-l strânse de gât. Cu ajutorul lui Morelli, îl ridicară în picioare şi-l aruncară afară.

Pete îi privi îndepărtându-se în timp ce sugea din dintele cariat.

— Nemernicul de Sparrow, îmi explică el, când s-a îmbătat, e bine să nu-ţi asumi riscuri.

Studsy îi ajută pe clienţii de la masa alăturată să se ridice şi să-şi caute lucrurile.

— A naibii întâmplare, spuse el, asta nu are darul să impulsioneze comerţul, barul meu nu este rău-famat, dar, să recunoaştem, nu este nici pension de domnişoare.

Palidă, Dorothy tremura de frică. Nora privea cu ochii căscaţi, fără să clipească.

— Parcă suntem la nebuni, murmură ea. De ce au făcut asta?

— Ştiu tot atât cât ştii şi tu! i-am răspuns.

Morelli şi barmanul se întoarseră, părând foarte încântaţi de ispravă.

Shep şi Studsy se aşezară din nou la masă.

— Cât de impulsivi sunteţi! am remarcat eu.

— Impulsivi! repetă Studsy, râzând. Ha! Ha!

Morelli asista impasibil la discuţie.

— Când începe tipul cu prostiile lui, trebuie să i-o iei înainte, altfel, s-a terminat. Ştim doar ce-i poate pielea, nu, Studsy?

— Ca de exemplu? am întrebat eu. Nu făcuse nimic.

— Da, nimic, spuse tărăgănat Morelli, dar, uneori, presimţi ce-o să se întâmple, nu-i aşa, Studsy?

— Păi, sigur! aprobă Studsy. E un isteric, asta e!

CAPITOLUL XXIII

Se făcuse aproape ora două dimineaţa când am plecat de la *Pigiron,* după ce ne-am luat la revedere de la Studsy şi Morelli.

Prăbuşită într-un colţ al taxiului, Dorothy gemea:

— Mi se face rău! Sunt...

— Ce nebunie! spuse Nora.

Îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Nicky, spuse ea, soţia ta este beată criţă. Să-mi explici ce s-a întâmplat, dar nu acum, mâine. N-am înţeles nimic... dar mi s-a părut formidabil...

— Nu mă pot duce la mătuşa Alice în halul ăsta, spuse Dorothy. O să facă infarct!

— N-ar fi trebuit să-l bată pe grăsanul ăla chiar aşa! murmură Nora, deşi cred că le-a făcut plăcere.

— Ar fi mai bine să mă duc acasă la mama, continuă Dorothy.

— La ce se referea Morelli când i-a spus vecinului să-şi ia părul din paharele noastre?

— La urechea lui.

— Mătuşa Alice sigur o să mă vadă. Mi-am uitat cheia şi va trebui s-o trezesc, spuse Dorothy.

— Te iubesc, Nicky, îmi declară Nora. Miroşi atât de frumos şi cunoşti nişte tipi absolut extraordinari.

— Vă supăraţi dacă mă lăsaţi şi pe mine la mama? întrebă Dorothy.

I-am răspuns „nu” şi i-am dat adresa şoferului.

— Vino să dormi la noi, îi propuse Nora.

— N... n... nu, ezită Dorothy, e mai bine să nu vin.

— De ce? insistă Nora.

— Nu se cade, răspunse Dorothy.

Şi o ţinură tot aşa până când maşina se opri în faţă la *Courtland.*

Am coborât şi am ajutat-o pe Dorothy să iasă din taxi. Se lăsă cu toată greutatea pe braţul meu.

— Urcaţi o clipă, spuse ea, vă rog.

— Doar un minut! spuse Nora, şi ieşi şi ea din taxi.

I-am spus şoferului să aştepte. Am luat liftul. Pe palier, Dorothy sună la uşă. Ne deschise Gilbert. Era în pijama şi capot. Ridică mâna şi spuse cu voce joasă:

— Poliţia este aici.

Se auzi glasul lui Mimi din sufragerie:

— Cine este?

— Domnul şi doamna Charles şi Dorothy!

Mimi veni şi ea.

— N-am fost niciodată atât de fericită să vă văd! exclamă ea. Nu mai ştiam ce să fac.

Era îmbrăcată cu un neglijeu din satin roz şi o cămaşă de noapte din mătase de aceeaşi culoare. Faţa ei, de asemenea trandafirie, exprima o vie satisfacţie. O ignoră pe Dorothy şi ne luă de mână.

— Acum, spuse ea, nu mai am de ce mă teme. Te las pe tine să te ocupi de tot. Nick, spune-i bietei Mimi ce trebuie să facă.

— Căţea! murmură Dorothy în spatele meu.

Mimi se prefăcu că nu auzise nimic. Ne conduse în salon sporovăind, fără să ne dea drumul.

— Îl cunoaşteţi pe locotenentul Guild? A fost foarte amabil, dar i-am pus răbdarea la încercare, am fost atât de... bulversată... dar acum, când eşti aici...

Am intrat în cameră.

— Salut! îmi spuse Guild. Bună seara, doamnă!

Tipul care-l însoţea, un anume Andy, care-l ajutase să ne scotocească prin apartament, în ziua în care am primit vizita lui Morelli, ne salută cu un mormăit şi cu un semn din cap.

— Ce mai e nou? am întrebat eu.

Guild o privi pe Mimi cu coada ochiului, apoi se întoarse spre mine.

— Poliţia din Boston l-a găsit pe Jorgensen sau Rosewater, cum vrei să-i spui, la prima soţie şi l-a luat la întrebări. Pretinde că nu este amestecat în uciderea Juliei Wolf şi, pe de altă parte, doamna Jorgensen ne poate demonstra asta pentru că a ascuns o dovadă importantă împotriva lui Wynant. (Privi din nou spre Mimi.) Doamna nu s-a decis încă să vorbească şi, ca să spun adevărul, domnule Charles, nu ştiu cum s-o fac să coopereze.

Nu mă mira ce auzeam.

— Probabil că este înnebunită de durere, am spus.

Mimi se străduia să pară cât mai îndurerată.

— A divorţat de prima soţie? l-am întrebat.

— Ea spune că nu, răspunse Guild.

— Minte! exclamă Mimi, sunt absolut sigură.

— Şşt! Va fi adus la New York?

— Se pare că trebuie să-i cerem extrădarea dacă vrem să-l aducem aici. Cei de la Boston spun că a cerut un avocat.

— Aveţi într-adevăr nevoie de el?

Guild dădu din umeri.

— Dacă aşa putem să-l descoperim pe ucigaş, da! Dar, în ce priveşte cazurile de bigamie, puţin îmi pasă! Nu este de domeniul meu.

— Bine. Mimi?

— Pot să vorbesc doar cu tine? răspunse ea.

L-am întrebat pe Guild din priviri.

— Dacă serveşte la ceva..., spuse el.

Dorothy mă atinse pe braţ.

— Nick, spuse ea, mai întâi, ascultă-mă, eu...

Se opri: toţi erau cu ochii pe ea.

— Ce e?

— Ăăă... voiam să-ţi vorbesc eu prima.

— Dă-i drumul!

— Între patru ochi!

Am mângâiat-o pe mână.

— Mai târziu! spun eu.

Mimi mă conduse în camera ei şi închise bine uşa. M-am aşezat pe pat şi mi-am aprins o ţigară. Stând lipită cu spatele de uşă, Mimi mă privea surâzând amabilă şi încrezătoare. Se scurse astfel un minut.

— Ţii la mine, Nick? mă întrebă ea în cele din urmă.

Nu i-am răspuns.

— Ei? continuă ea.

— Nu.

Începu să râdă şi veni lângă mine.

— Vrei să spui că nu eşti de acord cu comportarea mea, spuse ea, aşezându-se lângă mine, pe pat. Dar măcar ţii la mine cât să mă ajuţi?

— Depinde!

— De ce?

Uşa se deschise şi intră Dorothy.

— Nick, spuse ea, trebuie să...

Mimi sări în picioare şi se proţăpi în faţa fiicei ei.

— Cară-te! şuieră ea printre dinţi.

Dorothy ezită o fracţiune de secundă, apoi declară:

— Nu! N-o să...

Mimi o lovi cu dosul palmei peste gură.

— Cară-te! repetă ea.

Dorothy scoase un strigăt, îşi duse mâna la gură şi, privind-o îngrozită pe maică-sa, se retrase şi ieşi din cameră. Mimi îi trânti uşa în nas.

— O să trebuiască să-mi dai şi mie o lecţie de dresaj! i-am spus.

Nu păru să mă audă. Privirea i se întunecase, iar vocea căpătase rezonanţe profunde, guturale.

— Fiica mea este îndrăgostită de tine! afirmă ea.

— Eşti nebună!

— Ba da, continuă ea, este geloasă pe mine. Îşi iese din minţi ori de câte ori mă apropii de tine.

Vorbea ca şi cum se gândea la cu totul altceva.

— Vorbeşti prostii! Poate că făcuse o pasiune pentru mine când avea doisprezece ani, dar nu mai mult de atât.

Mimi dădu din cap.

— Te înşeli, spuse ea, dar, mă rog, nu contează.

Se aşează din nou lângă mine, pe pat.

— Ajută-mă să ies din impasul ăsta.

— Desigur. Eşti o floare fragilă care are nevoie de ajutorul unui bărbat.

— Oh, este în ordine, spuse ea, arătând spre uşa care se închisese în urma lui Dorothy. Doar nu vei... în fine, ai mai trecut prin asta de mii de ori... Şi ai făcut-o chiar tu. Doar nu te vei îngrijora din pricina ei.

Îmi zâmbi din nou, cu privirea încărcată de înţelesuri, cu o mână la gură.

— Dacă o vrei pe Dorothy, e a ta, murmură ea, dar nu împinge lucrurile mai departe... Oricum, nu contează. Desigur nu sunt „o floare fragilă" şi primul cuvânt nici nu l-ai gândit cu adevărat.

— Aşa este, am recunoscut eu.

— Atunci? întrebă ea hotărâtă.

— Atunci, ce?

— Gata cu maimuţărelile, spuse ea, ştii la ce mă refer. Mă înţelegi la fel de bine cum te înţeleg eu pe tine.

— Asta cam aşa este, dar tu întotdeauna complici...

— Ştiu, dar a fost un simplu joc. Acum vorbesc serios. Nemernicul de Chris şi-a bătut joc de mine, Nick, iar acum a dat de dracu' şi aşteaptă să-l salvez eu!

Îşi puse mâna pe genunchiul meu şi am simţit cum îşi înfige unghiile în carne.

— Poliţia nu mă crede, continuă ea. Cum să le dovedesc că a minţit, că nu ştiu mai mult decât când am dat prima declaraţie?

— Este foarte dificil, am spus eu încet, mai ales dacă Jorgensen va repeta ce mi-ai spus tu adineaori.

Îşi reţinu răsuflarea şi unghiile ei mi se afundară în coapsă şi mai mult.

— Le-ai spus deja toate astea?

— Nu încă, i-am răspuns, îndepărtându-i mâna de pe genunchiul meu.

Scoase un oftat de uşurare.

— Şi nu le vei spune nimic nici acum, nu-i aşa? murmură ea.

— De ce nu?

— Pentru că e o minciună. A minţit. Şi eu. Nu am găsit nimic, absolut nimic!

— Şi iată-ne întorşi la punctul de plecare, am observat eu, şi te cred la fel de mult ca şi înainte. Dar, atunci, de ce spui că trebuie să ne punem de acord, să lăsăm deoparte minciunile?

Mă bătu uşor pe mână.

— Am înţeles, spuse ea, am găsit ceva - oh, aproape nimic - dar n-o să vorbesc ca să-l salvez pe ticălosul ăsta. Înţelegi ce simt, nu-i aşa, Nick? În locul meu, şi tu ai face la fel...

— Poate, i-am răspuns, dar, în faza în care au ajuns lucrurile, n-am nici un motiv să te ajut. Chris al tău nu-mi este duşman. N-am nimic de câştigat dacă el este arestat.

Femeia oftă.

— M-am gândit mult, spuse ea. Ştiu că suma pe care ţi-o pot oferi nu te-ar interesa (schiţă un zâmbet ciudat) şi nici frumosul meu corp. Dar nu eşti interesat să-l salvezi pe Clyde?

— Nu neapărat.

Începu să râdă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că nu are nevoie să fie salvat. Poliţia nu deţine dovezi incriminatoare în ce-l priveşte: este nebun, se afla la New York în după-amiaza crimei, iar Julia îl fura. Toate astea nu sunt de ajuns ca să fie reţinut.

— Dar a avut o contribuţie infimă la crimă, spuse ea, râzând.

— Cum aşa? am întrebat-o.

Şi am continuat astfel fără să obţin răspunsul pe care nici nu-l aşteptam.

— Orice-ar fi, eşti o fraieră, Mimi. Îl ai pe Chris la mână cu povestea asta cu bigamia. Îl poţi înfunda uşor...

Ea zâmbi.

— Asta este asigurarea mea în caz că...

— Că va scăpa de acuzarea de crimă, am completat eu. Nu ţine, micuţo. Poţi obţine să fie reţinut trei zile la închisoare, timp în care procurorul îl va ancheta şi va afla rapid că nu are nici o legătură cu crima, şi că ţi-ai bătut joc de el, şi când îi vei servi povestea cu bigamia, îţi va da papucii.

— Dar n-are nici un drept. Nick!

— Îşi va lua el acest drept! Şi, dacă află că ai ascuns ceva, o să vezi tu.

— Este adevărat? întrebă ea, muşcându-şi buzele.

— Este exact ce se va întâmpla... dacă nu cumva procurorii se vor fi schimbat între timp.

Îşi muşcă din nou buzele.

— Nu vreau să scape atât de ieftin, spuse ea, dar nu vreau nici să păţesc ceva.

Îşi ridică privirea spre mine.

— Dacă-mi spui minciuni, Nick...

— Mă crezi sau nu, e treaba ta!

Zâmbi, mă luă de după ceafa şi mă sărută pe gură. Apoi se ridică.

— Eşti un ticălos! spuse ea. Dar am încredere în tine.

Începu să meargă prin cameră, cu ochii strălucitori, părând destinsă.

— Să-l chem pe Guild? am întrebat-o.

— Nu, stai, aş vrea... să ştiu care este opinia ta.

— Cum vrei, dar fără baliverne.

— Ţi-e frică şi de umbra ta, linişteşte-te, vorbesc serios.

— Perfect, am spus (şi i-am cerut să-mi arate ce are de arătat). Cred că ceilalţi au început să-şi piardă răbdarea.

Se îndreptă spre un dulap, deschise uşa, dădu deoparte nişte haine şi căută printre ele.

— Poftim, murmură ea, este ciudat!

— Ciudat, chiar îngrozitor, Guild o să se îmbolnăvească atunci când va vedea asta

M-am îndreptat spre uşă.

— Ce cap pătrat, făcu ea, poftim, uite-l.

Se întoarse spre mine, cu o batistă şifonată în mână. Când m-am apropiat de ea, îmi arătă înăuntrul batistei un fragment de lanţ de ceas, de câţiva centimetri, având la capăt un briceag din aur. Era o batistă de damă. Era murdară de sânge.

— Ce-i cu asta? am întrebat-o.

— Era în mâna Juliei, l-am văzut când am rămas singură în cameră şi am recunoscut lanţul lui Clyde, aşa că l-am luat.

— Eşti sigură?

— Da! făcu ea nerăbdătoare. Vezi, zalele alternează: cele din aur cu cele din aramă. A făcut lanţul ăsta împreună cu primele lingouri de metal tratate prin procedeul inventat de el. Toţi cei care-l cunosc pe Clyde pot identifica lănţişorul, (Îmi arătă briceagul pe care erau gravate nişte iniţiale: C.M.V.) Sunt iniţialele lui. N-am văzut niciodată briceagul ăsta, dar lănţişorul îl purta de câţiva ani.

— Ai fi putut descrie lănţişorul fără să-l vezi din nou?

— Bineînţeles.

— Batista este a ta?

— Da.

— Şi petele... sunt de sânge?

— Da. Lănţişorul se afla în mâna ei, ţi-am spus, şi mâna ei era murdară de sânge. (Se încruntă.) Nu... pari să nu mă crezi.

— Nu întru totul, i-am răspuns, dar vreau să fiu sigur că-mi serveşti versiunea finală.

Bătu din picior.

— Oh, tu!... spuse ea.

Apoi izbucni în râs.

— Ce figură eşti, Nick! Am spus adevărul de data asta. Ţi-am spus cum s-au întâmplat exact lucrurile.

— Aşa sper şi eu. Era şi timpul. Eşti sigură că Julia nu şi-a venit în fire şi nu ţi-a spus nimic?

— Vrei să mă scoţi din sărite! Ei bine, nu, sunt perfect sigură.

— Bine, aşteaptă-mă aici, mă duc după Guild, dar, dacă-i povesteşti că lănţişorul era în mâna Juliei şi că fata era încă în viaţă, o să se întrebe dacă nu i l-ai luat cu forţa.

Mimi căscă larg ochii.

— Şi ce să-i răspund? întrebă ea.

Am ieşit din cameră şi am închis uşa în urma mea.

CAPITOLUL XXIV

Cu o înfăţişare plictisită, Nora stătea de vorbă cu Guild şi Andy în salon. Copiii Wynant nu erau prezenţi.

— Poţi să te duci la ea! i-am spus lui Guild. Prima uşă la stânga. Vrea să-ţi vorbească.

— Ai convins-o? întrebă el.

Am încuviinţat din cap.

— Deci? întrebă el.

— Deci, încearcă şi tu s-o faci să vorbească, după care vom pune totul cap la cap şi vom trage concluzia, i-am sugereat eu.

— Bine. Vii, Andy?

Ieşiră.

— Unde este Dorothy? am întrebat-o pe Nora.

Îmi răspunse căscând:

— Credeam că este cu tine şi cu mama ei. Gilbert este pe aici, l-am văzut acum un minut. Mai stăm mult aici?

— Nu.

Am ieşit pe culoar şi am trecut de camera lui Mimi. Următoarea uşă era deschisă. Am aruncat o privire înăuntru: era goală. Am bătut la uşa din faţa ei, care era închisă.

— Cine este? întrebă Dorothy.

— Nick,

Am intrat.

Fata stătea întinsă pe pat îmbrăcată. Îşi schimbase doar pantofii. Gilbert stătea lângă ea. Dorothy avea ochii roşii, buzele puţin umflate. Ridică spre mine o privire posacă.

— Mai vrei să vorbeşti cu mine? am întrebat-o.

Gilbert se ridică.

— Unde este mama? întrebă el.

— Discută cu poliţiştii.

Murmură câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles şi ieşi.

Dorothy se înfioră.

— În prezenţa lui, mă trec fiorii, spuse ea.

Apoi îşi reluă înfăţişarea abătută de mai înainte.

— Deci, mai vrei să vorbeşti cu mine, am repetat întrebarea.

— De ce te-ai întors împotriva mea? gemu ea.

— Eşti o prostuţă! i-am spus, aşezându-mă în locul lui Gilbert. Ştii ceva despre briceagul şi bucata de lănţişor pe care mama ta pretinde că le-a găsit?

— Nu. Unde le-a găsit?

— Ce voiai să-mi spui?

— Mai nimic... acum, spuse ea pe un ton acru, decât că-ţi poţi şterge urmele de ruj de pe buze.

Mi-am frecat buzele. Îmi smulse batista, o făcu ghem şi se aplecă să ia o cutie cu chibrituri de pe noptieră. Scăpără un chibrit.

— O să faci fum, i-am atras atenţia.

— Puţin îmi pasă, răspunse ea, dar totuşi stinse chibritul.

Am luat batista, am deschis fereastra şi am aruncat-o afară. Apoi am revenit pe pat.

— Poftim, ca să-ţi fac pe plac, am spus eu.

— Ce ţi-a spus mama despre mine?

— Că mă iubeşti.

Se ridică dintr-un salt în şezut.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că mă iubeai de când erai puştoaică.

Buzele începură să-i tremure.

— Şi... crezi că e doar atât? bolborosi ea.

— Ce să fie altceva?

— Nu ştiu! spuse ea, plângând. Toţi râd de mine: mama, Gilbert, Harrisson... Eu...

— Ducă-se naibii cu toţii! i-am spus eu, luând-o în braţe.

— Mama s-a îndrăgostit de tine? mă întrebă ea după un timp.

— A, Dumnezeule, nu! Detestă bărbaţii, ca nici o altă femeie, cu excepţia lesbienelor.

— Dar ea a avut mereu un fel de...

— Ăsta era temperamentul ei! am întrerupt-o eu. Dar Mimi detestă bărbaţii, pe toţi, fără excepţie...

Se opri din plâns.

— Nu înţeleg! declară ea încruntată. Şi tu o deteşti?

— Nu mereu.

— Dar acum?

— Nu. Este doar imbecilă şi se crede puternică, fapt care constituie întotdeauna un handicap, dar n-o detest.

— Eu o urăsc! spuse Dorothy.

— Mi-ai mai spus. Voiam să te întreb dacă ai cunoscut sau văzut vreodată pe un anume Arthur Nunheim despre care am vorbit aseară la *Pigiron.*

Îmi aruncă o privire fulgerătoare.

— Vrei să schimbi subiectul, spuse ea.

— Nu vreau decât să aflu dacă da sau nu.

— Nu.

— S-a scris despre el în ziare, am continuat eu. El a spus poliţiei că Morelli o cunoştea pe Julia.

— Acest nume nu-mi este cunoscut. L-am auzit aseară pentru prima oară, răspunse Dorothy.

I-am descris personajul.

— Nu l-ai văzut niciodată? am întrebat-o din nou.

— Nu.

— Uneori, îşi spunea Albert Norman. Nici numele ăsta nu-ti sună cunoscut?

— Nu.

— Nu cunoşti pe nici una dintre persoanele pe care le-am întâlnit aseară la Studsy?

— Nu, Nick. Dacă ştiam ceva, ţi-aş fi spus.

— Chiar dacă cineva ar trebui după aceea să-şi muşte pumnii?

— Da, spuse ea fără să stea mult pe gânduri, apoi adăugă: Ce vrei să spui?

— Ştii la fel de bine ca şi mine.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi murmură:

— Mi-e frică, Nick, eu...

Cineva ciocăni la uşă. Dorothy tresări.

— Intră! am strigat eu.

Andy deschise uşa.

— Locotenentul vrea să vă vadă, spuse el, încercând să-şi disimuleze curiozitatea.

— Vin.

Deschise uşa mai mult.

— Aşteaptă, insistă el.

Vru să-mi facă cu ochiul, dar nu reuşi decât să se strâmbe.

— Mă întorc imediat! i-am spus lui Dorothy şi l-am urmat pe Andy.

Acesta închise încet uşa şi-mi şopti la ureche:

— Puştiul privea prin gaura cheii.

— Gilbert?

— Da. A şters-o când m-a auzit, dar am avut timp să-l recunosc.

— Este o manie nevinovată, i-am spus. Cum v-aţi descurcat cu doamna Jorgensen?

Andy îşi umflă obrajii şi scoase un fluierat prelung.

— A naibii damă! spuse el.

CAPITOLUL XXV

Am intrat în camera lui Mimi. Aceasta stătea prăbuşită pe un fotoliu de lângă fereastră şi părea foarte mulţumită de sine.

— Mă simt cu conştiinţa împăcată, îmi spuse ea, zâmbind amabil. Le-am mărturisit totul.

Guild, în picioare lângă masă, îşi ştergea faţa cu batista. Câteva picături de transpiraţie luceau la tâmple. Era obosit şi părea îmbătrânit. Batista, briceagul şi bucata de lănţişor se aflau pe masă.

— Gata? am întrebat.

— Nu ştiu, pe cuvântul meu! spuse poliţistul.

Se întoarse spre Mimi.

— Credeţi că am terminat? o întrebă el.

— Nu văd ce-aş mai putea să vă spun, declară ea, râzând.

— Atunci, spuse Guild blând, aproape încurcat, în acest caz, aş vrea să discut cu domnul Charles, dacă ne permiteţi.

Îşi împături cu grijă batista şi o puse în buzunar.

— Puteţi vorbi aici, spuse ea, ridicându-se. Mă duc să-i ţin companie doamnei Charles până terminaţi voi de discutat.

Mă lovi pe obraz cu un deget când trecu prin faţa mea.

— Nu-i da voie să arunce cu noroi în mine, Nick, spuse ea.

Andy îi deschise uşa, o închise în urma ei, apoi fluieră din nou.

M-am aşezat pe pat.

— Deci? l-am întrebat eu.

Guild îşi drese glasul.

— Ne-a povestit despre lanţ şi briceag şi motivul pentru care nu ne-a spus mai devreme despre ele. Între noi fie

vorba, motivul ei nu prea este logic. Poate ar fi bine să privim problema sub alt unghi? Pe scurt, n-o înţeleg deloc pe femeia asta.

— Principalul este să nu te laşi învins de ea, i-am replicat. Când îi demonstrezi că a minţit, recunoaşte şi inventează o altă minciună, şi tot aşa. Majoritatea oamenilor - îndeosebi femeile - se descurajează după ce au fost prinşi cu minciuna de trei sau patru ori la rând şi sfârşesc prin a spune adevărul... sau a tăcea. Dar Mimi, nu, ea nu se opreşte niciodată şi, dacă nu eşti atent, sfârşeşti prin a o crede, nu pentru că minciuna respectivă sună mai puţin fals decât celelalte, ci pentru că te-ai săturat să tot fii cu ochii-n patru.

— Este posibil! spuse Guild gânditor.

Îşi strecură un deget pe sub guler.

— Crezi că ea a ucis-o pe fată? întrebă el încurcat.

Am observat că Andy mă devora efectiv din ochi.

M-am aşezat tacticos.

— Aş vrea să aflu şi eu. Povestea cu lănţişorul mi se pare o înscenare. Putem verifica dacă Wynant a avut un lănţişor asemănător şi dacă-l mai are. Oricine poate cumpăra un briceag şi poate pune să fie imprimate pe el orice iniţiale. Dar teoria asta are şi puncte slabe. Dacă doamna Jorgensen a înscenat găsirea lănţişorului, este posibil să-l fi avut de ani de zile. Va trebui să verifici ipoteza asta.

— Vom face tot posibilul, spuse Guild calm. Deci, nu crezi că este vinovată?

— De crimă? (Clatin din cap.) N-aş merge până acolo! Şi Nunheim?

— Gloanţele proveneau din acelaşi revolver... toate cinci.

— A încasat cinci gloanţe?

— Da, de aproape.

— Am văzut-o pe prietena lui aseară, într-un bar. Femeia spune că noi l-am ucis, eu cu tine, pentru că ştia prea multe.

— Ca să vezi, spuse el. În ce bar? Aş vrea să stau de vorbă cu ea.

— La *Pigiron*, barul lui Studsy Burke.

I-am dat adresa.

— Morelli pare să fie un client frecvent, am continuat eu. Mi-a spus că numele adevărat al Juliei era Nancy Kane şi că a avut un amant care este la închisoare în Ohio - un anume Face Peppler.

— Ia te uită! făcu Guild pe un ton care-mi dădea de înţeles că ştia deja toate astea. Asta-i tot ce-ai adunat din peregrinările tale?

— Unul dintre amicii mei, Larry Crowley, un ziarist, l-a văzut pe Jorgensen ieşind dintr-o casă de amanet de pe Sixth Avenue, ieri după-amiază.

— Chiar aşa?

— Văd că nu te interesează ce-ţi spun! Sunt...

Mimi deschise uşa şi intră cu o tavă pe care se afla o sticlă de whisky, un sifon, pahare şi gheaţă.

— M-am gândit că vă este sete, spuse ea cu amabilitate.

I-am mulţumit.

Mimi puse tava pe masă spunând: „Nu vreau să vă deranjez”, zâmbi cu acea toleranţă amuzată pe care o afişează femeile la vederea unui grup de bărbaţi şi ieşi.

— Ce spuneai? mă întrebă Guild.

— Că, dacă crezi că mint, cel puţin spune-mi-o în faţă, i-am răspuns.

— Nu, nu, nu e vorba de asta, domnule Charles, se grăbi Guild să răspundă, înroşindu-se brusc. De fapt, comisariatul general mi-a cerut să grăbesc ancheta. Îţi dai seama cât mă irită mersul investigaţiei. Iar a doua crimă n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia.

Se întoarse spre tavă.

— Cum să fie băutura? întrebă el.

— Seacă, mulţumesc. Ai mai descoperit alte indicii?

— Nimic, aceeaşi armă, aceleaşi gloanţe, atâta tot! S-a întâmplat în holul unui bloc dintre două magazine. Nimeni

nu-i cunoaşte pe Nunheim sau pe Wynant. Uşa holului este deschisă în permaneneţă, oricine poate intra, şi de aceea batem pasul pe loc.

— Nimeni n-a văzut sau auzit nimic?

— Ba da, au fost auzite împuşcături, dar n-a fost văzut cel care trăgea.

Îmi întinse paharul cu whisky.

— Au fost găsite cartuşele folosite?

— Nu, exact ca în cazul Juliei Wolf. S-a folosit un revolver, fără îndoială.

— Şi, în ambele cazuri, trăgătorul a golit încărcătorul, dacă ţinem seama de glonţul care a distrus telefonul şi dacă, aşa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor, alveola de sub trăgaci era goală.

Guild, care îşi dusese paharul la gură, îl lăsă înapoi pe masă.

— Acum n-o să pretinzi că în povestea asta sunt amestecaţi chinezi, spuse el, sub pretextul că aproape toţi trag aşa!

— Nu, dar orice indiciu ne poate fi util. Ştii unde era Nunheim în ziua crimei?

— Da, a dat târcoale casei fetei, după cum spun nişte martori care n-au luat în seamă acest fapt şi care n-au de ce să mintă. Iar în ajun, Nunheim a urcat până în apartamentul Juliei, după cum afirmă liftierul. Puştiul spune că Nunheim a coborât aproape imediat, probabil fără să fi intrat în apartament.

— Poate că Miriam are dreptate, am spus eu, poate că ştia prea multe. Ai descoperit de unde venea diferenţa de patru mii de dolari între suma dată de Macaulay fetei şi cea pe care Wynant pretinde că a primit-o?

— Nu.

— Morelli pretinde că Julia avea mulţi bani. Spune că fata i-a împrumutat cinci mii de dolari numerar.

— Ca să vezi! făcu surprins Guild.

— Da, mai spune că Wynant cunoştea trecutul Juliei.

— Văd că acest Morelli ţi-a povestit o grămadă de lucruri, spuse încet Guild.

— Este foarte volubil. N-ai descoperit nimic în legătură cu ultimele experienţe la care lucra Wynant înainte să fugă?

— Nu. Văd că te interesează foarte mult laboratorul ăsta, nu-i aşa?

— De ce nu?! Este un inventator. Lucra în acest local. Aş vrea să arunc o privire pe acolo.

— Eu nu te opresc. Mai vorbeşte-mi despre Morelli. Cum ai obţinut toate informaţiile astea?

— Ţi-am spus că este volubil. Ai auzit de un anume Sparrow? Un tip blond, cu voce de soprană?

— Nu. De ce? întrebă Guild, încruntându-se.

— Era şi el acolo cu Miriam. A vrut să ne ia la bătaie, dar a fost împiedicat la timp.

— De ce a făcut asta?

— Nu ştiu. Poate că Miriam i-a spus că te-am ajutat să-l ucizi pe Nunheim.

— Oh! exclamă Guild.

Îşi scărpină bărbia şi se uită la ceas.

— S-a făcut târziu, adăugă el. Treci mâine pe la mine, astăzi, vreau să spun.

I-am răspuns doar: „Înţeles” şi am ieşit îndreptându-mă spre salon.

Nora moţăia pe divan. Mimi lăsă cartea pe care o citea şi mă întrebă:

— S-a încheiat şedinţa?

— Da.

M-am apropiat de canapea.

— Las-o să doarmă, Nick. Mai stai până pleacă poliţişti, nu-i aşa?

— Dacă aşa vrei. Aş vrea s-o văd pe Dorothy.

— Doarme.

— Mă duc s-o trezesc.

— Dar...

Guild şi Andy intrară şi ne-am luat rămas-bun. Guild o privi cu regret pe Nora care dormea şi plecară.

— M-am săturat de poliţişti, suspină Mimi.

Gilbert îşi făcu apariţia.

— Chiar cred că Chris este vinovat? întrebă el.

— Nu, i-am răspuns.

— Dar pe cine suspectează?

— Ieri aş fi putut să-ţi răspund, astăzi, nu mai sunt sigur.

— Este ridicol, protestă Mimi. Ştiu foarte bine - ca şi tine - că Clyde este vinovatul.

N-am spus nimic, şi Mimi repetă fraza pe un ton mai tăios.

— Nu, nu este el, i-am spus.

O expresie de triumf ilumină faţa lui Mimi.

— Lucrezi pentru el, nu-i aşa? spuse ea.

Răspunsul meu negativ categoric rămase fără efect.

— Şi de ce n-ar fi vinovat? întrebă Gilbert pe un ton detaşat.

— *Ar putea* fi, dar nu *este.* Ar mai fi scris el scrisori ca să arunce bănuiala asupra lui Mimi care-l ajută ascunzând dovada vinovăţiei lui?

— Poate că nu ştia asta, insistă Gilbert. Poate că s-a gândit că poliţia ştie mai mult decât recunoaşte, doar aşa se întâmplă mereu, nu-i aşa? Şi spera s-o discrediteze pe fosta soţie aruncând bănuieli în privinţa mărturiei ei.

— Asta e, Nick, exclamă Mimi, aşa s-a întâmplat.

— Crezi că tatăl tău este vinovat? l-am întrebat pe Gilbert.

— Nu, răspunse băiatul, dar aş vrea să vă cunosc motivele, metodele.

— Iar eu, pe ale tale.

Roşi şi zâmbi încurcat.

— Ei! exclamă el. Ale mele nu contează!

— Ştie cine a ucis-o! spuse Dorothy care apăruse în prag.

Era încă îmbrăcată. Mă privea ţintă, ca şi cum se temea să privească pe altcineva. Era palidă şi stătea ţeapănă lângă tocul uşii.

Nora deschise ochii, se ridică în cot şi mormăi un „Poftim?” adormit.

Nimeni nu-i răspunse.

— Dorothy, spuse Mimi, doar n-ai de gând să mai joci una dintre scenele tale?

— Mă puteţi bate după ce pleacă ei, nu vă jenaţi! spuse ea fără să-şi ia ochii de la mire.

Mimi se prefăcu că n-a înţeles.

— Eşti ridicolă, Dorry, murmură Gilbert, tu...

— Las-o să vorbească, i-am spus. Cine a ucis-o, Dorothy?

Îl privi pe fratele ei, lăsă ochii în jos şi păru să se relaxeze.

— Nu ştiu, şopti ea, el ştie!

Apoi începu să tremure şi ridică privirea spre mine.

— Nu vezi cât mi-e de frică! strigă ea. Ia-mă de aici şi-ţi spun totul, dar aici, nu pot vorbi, atât de frică mi-e de ei!

Mimi izbucni în râs.

— Poftim, Nick, spuse ea. Parcă voiai să vorbeşti cu ea!

— Este o prostie! murmură Gilbert, roşind.

— Am înţeles, te luăm cu noi, i-am spus lui Dorothy, dar aş vrea să spui ce ai de spus aici, în faţa tuturor celor prezenţi.

— Mi-e frică! spuse ea, clătinând din cap.

— N-ar trebui s-o răsfeţi în halul ăsta, Nick, interveni Mimi. N-o să ne mai putem înţelege cu ea.

— Ce zici? m-am adresat eu Norei.

Soţia mea se ridică şi se întinse fără să ridice braţele. Faţa ei trandafirie şi odihnită era fermecătoare, ca întotdeauna după ce dormea.

Îmi adresă un zâmbet leneş şi spuse:

— Să ne întoarcem acasă! Oamenii ăştia mă plictisesc. Du-te şi ia-ţi paltonul şi pălăria, Dorothy!

— Du-te la culcare, îi spuse Mimi fetei.

Dorothy, cu mâna la gură, şopti:

— Apără-mă, Nick, mă va bate.

M-am uitat la Mimi care arbora un zâmbet placid, dar ale cărei nări freamătau şi am auzit că respira zgomotos.

— Vino, spuse Nora, apropiindu-se de Dorothy. Spală-te pe faţă cu apă rece şi...

Mimi scoase un mormăit animalic, muşchii cefei se contractară şi păru să-şi ia avânt.

Nora se interpuse între Mimi şi Dorothy. Am apucat-o pe Mimi de umeri când voia să se năpustească înainte, apoi am înlănţuit-o de mijloc şi am ridicat-o în aer. Femeia începu să urle şi să mă lovească cu pumnii, în timp ce tocurile ascuţite îmi intrau în picioare.

Nora o împinse pe Dorothy afară din cameră, se opri în prag şi ne privi. Îi vedeam clar trăsăturile, dar restul părea să fie cufundat într-un nor. Apoi, am simţit lovituri slabe şi stângace în spate şi umeri şi am înţeles că Gilbert îi sărea mamei lui în ajutor. I-am dat un pumn şi l-am îndepărtat, spunându-i:

— Şterge-o, nu vreau să te rănesc!

Apoi am dus-o pe Mimi pe canapea, unde am culcat-o forţat, m-am aşezat pe genunchii ei şi i-am apucat strâns mâinile.

Gilbert porni din nou la atac. Am vrut să-i trag un picior în rotulă, dar l-am nimerit mai jos, şi se rostogoli pe covor. Am mai dat o lovitură în gol şi am declarat:

— Putem continua runda mai târziu, acum du-te şi-mi adu apă.

Faţa lui Mimi devenise violetă, ochii îi ieşiseră din orbite, erau sticloşi, nu vedeau nimic, iar printre dinţii încleştaţi se scurgea un fir de salivă. Corpul era numai muşchi şi vene încordate, umflate, gata să explodeze. Pumnii ei umezi şi fierbinţi îmi alunecau printre degete şi nu puteam să-i parez loviturile.

Nora se întoarse cu un pahar mare cu apă.

— Toarnă-i apa pe faţă! i-am spus.

Nora se conformă. Mimi deschise gura, răsuflă şi închise ochii. Îşi scutură violent capul, dar tensiunea din muşchi păru să scadă.

— Mai adu apă! i-am spus Norei.

Cel de-al doilea pahar îi smulse un protest lui Mimi şi încetă să se mai zbată. Rămase neclintită, gâfâind epuizată.

I-am dat drumul şi m-am ridicat. Gilbert stătea în picioare, lângă o masă, şi-şi freca piciorul. Înnebunită de groază şi palidă, Dorothy încremenise în prag, întrebându-se dacă să intre sau să fugă. Nora stătea lângă mine, cu paharul gol în mână.

— Crezi că totul este în ordine acum? mă întrebă ea.

— Da, s-a terminat! i-am răspuns.

Mimi deschise pleoapele şi le închise pentru ca apa să nu-i intre în ochi. I-am dat o batistă cu care începu să-şi şteargă faţa, se înfioră, gemu şi se ridică în şezut. Privi împrejurul ei, clipind des. Când dădu cu ochii de mine, îmi zâmbi slab, un surâs confuz, dar fără urmă de remuşcări. Îşi duse mâna tremurând la păr şi murmură:

— Ce duş!

— Într-o bună zi, cu una dintre crizele tale, o să dai ortul popii!

Îl privi pe fiul ei, fără să răspundă.

— Gilbert, îl întrebă, ce-ai păţit?

Băiatul încetă să-şi mai maseze piciorul şi-l puse în pământ:

— Ăăăă... nimic, bolborosi el. Mă simt foarte bine.

Îşi netezi părul şi-şi aranjă cravata.

Mimi izbucni în râs.

— Oh, Gilbert, exclamă ea, ai încercat să mă aperi tocmai de Nick! Eşti un scump, dar a fost o prostie! Omul ăsta e un monstru, Gil. Nimeni nu...

Se opri şi începu să râdă în hohote, zguduindu-se de atâta râs.

I-am aruncat o privire Norei. Mă privea întunecată, cu buzele strânse. Am atins-o pe braţ.

— Să mergem, i-am spus. Gilbert, adu-i un pahar cu apă mamei tale. Peste câteva minute se va simţi foarte bine.

Cu paltonul pe braţ şi cu pălăria în mână, Dorothy se îndreptă spre uşă în vârful picioarelor. Eu şi Nora am urma-t-o, lăsând-o pe Mimi pe canapea. Tocmai îşi înăbuşea o criză de râs cu batista.

În taxi, pe drumul spre hotel, eu, obosit de ziua prea plină de incidente, Nora, care stătea posomorâtă, şi Dorothy, care era prea înspăimântată, n-am schimbat nici un cuvânt.

Am ajuns la *Normandia* pe la cinci. Asta ne întâmpină bucuroasă. M-am lăsat pe vine ca să mă joc cu ea, în timp ce Nora se duse să pună de cafea. Dorothy insistă să-mi povestească ce i se întâmplase când era mică.

— Nu, am întrerupt-o eu, ai mai încercat şi luni. Este târziu. De ce ţi-era frică să vorbeşti la tine acasă?

— Dar, Nick, o să înţelegi mai bine dacă mă laşi să-ţi povestesc...

— Mi-ai spus la fel şi luni şi, repet, nu sunt psihiatru, nu înţeleg complexele apărute în copilărie... şi sunt frânt de oboseală! N-am stat o clipă toată ziua!

— Nu mă ajuţi foarte mult, spuse ea pe un ton glumeţ.

— Ascultă, Dorothy, sau ştii ceva şi ţi-e teamă să vorbeşti în faţa lui Mimi şi a lui Gilbert, sau nu ştii nimic. Dacă ştii, dă-i drumul. Îmi explici după aceea ce n-am înţeles.

Îşi netezi o cută ce se formase pe fustă, o privi atentă, apoi ridică privirea spre mine. Ochii îi străluceau straniu.

— Astăzi, Gilbert l-a văzut pe tata, şopti ea, care i-a spus numele asasinului Juliei Wolf.

— Cine este? am întrebat-o.

— N-a vrut să-mi spună.

— Şi de aceea ţi-a fost atât de frică să vorbeşti în faţa lor?

— Da, ai fi înţeles dacă m-ai fi lăsat să-ţi spun...

— Ce s-a întâmplat cândva, dar nu, nu mă poţi convinge. Ce ţi-a mai spus Gilbert?

— Nimic.

— Nimic despre Nunheim?

— Nu.

— Unde este tatăl tău?

— Gilbert nu mi-a spus.

— Când l-a văzut?

— Nu mi-a spus. Nu te supăra, Nick. Ţi-am spus tot ce ştiam.

— Nu e mare lucru, am mormăit eu. Când ţi-a spus asta?

— În seara asta, exact înainte să intri tu în camera mea.

— Ce familie! Când o să spună unul dintre ei adevărul, o să fie un moment istoric!

Nora ne aduse cafeaua.

— Ce nu este în regulă, dragul meu? mă întrebă ea.

— Nimic nu este în ordine: numai enigme, minciuni şi eu sunt prea obosit şi prea bătrân ca să mă mai amuze. Să ne întoarcem la San Francisco.

— Înainte de Anul Nou?

— Mâine... ba astăzi!

— Şi eu vreau să ne întoarcem! spuse ea, dându-mi o ceaşcă. Luăm avionul, dacă vrei, şi ajungem chiar în ajunul Anului Nou.

— N-am minţit, Nick, spuse Dorothy cu vehemenţă, ţi-am spus totul. Te rog, nu te supăra, sunt atât de...

Fata izbucni în hohote.

Am scărpinat-o pe cap pe Asta şi am oftat adânc.

— Suntem cu toţii epuizaţi şi nervoşi, spuse Nora. O s-o trimit pe Asta de aici şi mergem la culcare. Discutăm mai târziu. Vino, Dorothy, îţi aduc cafeaua în cameră împreună cu o cămaşă de noapte.

Dorothy se ridică.

— Noapte bună! îmi ură ea. Îmi cer scuze că sunt atât de proastă!

Apoi o urmă pe Nora.

Când se întoarse, soţia mea se aşează pe jos, lângă mine.

— Nu se mai opreşte din plâns! Sărmanul copil! Aş vrea ca viaţa să fie mai blândă cu ea, dar... Şi care era secretul nemaipomenit? întrebă ea, căscând.

I-am povestit ce mi-a spus Dorothy.

— După părerea mea, este o păcăleală, am spus.

— De ce?

— Şi de ce nu? Tot timpul ne-au servit numai gogoşi.

Nora căscă din nou.

— Poate că este un argument suficient pentru un detectiv, spuse ea, dar nu şi pentru mine. Să facem o listă cu toate persoanele suspecte, cu toate mobilurile posibile, cu toate indiciile...

— Dă-i drumul, eu mă duc la culcare! Ce înţelegi prin indiciu, scumpete?

— Spre exemplu, spuse ea, atunci când Gilbert credea că eu dormeam pe canapea, s-a dus la telefon în vârful picioarelor şi a sunat la recepţie, cerând cu glas scăzut să nu le fie făcută nici o legătură până dimineaţa.

— Ah! Ah!

— Şi, continuă ea, când Dorothy a descoperit în poşetă cheile de la casa mătuşei Alice.

— Ah! Ah!

— Şi când Studsy i-a dat un picior lui Morelli pe sub masă, când a vrut să vorbească despre vărul beţiv al lui, cum îi spunea?... Dick O'Brien pe care-l cunoştea Julia.

M-am ridicat şi am pus ceştile pe masă.

— Nu ştiu cum ar putea avea succes un detectiv fără o soţie ca tine, dar, oricum, exagerezi. Că Studsy l-a împiedicat pe Morelli să vorbească nu contează, aş prefera să ştiu dacă Sparrow a fost bătut măr ca să mă protejeze pe mine sau ca să-l împiedice să-mi spună ceva interesant... Crăp de somn.

— Şi eu. Ia zi, Nick, lupta cu Mimi nu te-a excitat puţin? Părea să-ţi placă, ochii îţi străluceau... păreai excitat.

— Oh!... acolo, puţin.
Nora izbucni în râs şi se ridică.
— Ticălosule, spuse ea. Priveşte, se face ziuă.

CAPITOLUL XXVI

Nora mă trezi la zece şi un sfert.

— La telefon! spuse ea. Herbert Macaulay are ceva important să-ţi spună.

M-am dus în cameră, pentru că dormisem pe canapea, la telefon. Dorothy dormea dusă.

Am mormăit un „Alo!” adormit în receptor.

— Este prea devreme pentru prânz, dar trebuie să vorbim imediat, spuse Macaulay. Pot veni?

— Bineînţeles! Poţi lua micul-dejun cu noi.

— Am mâncat deja, mulţumesc, vin într-un sfert de oră.

— Bine.

Dorothy deschise ochii.

— Cred că este târziu! murmură ea, apoi se întoarse şi adormi la loc.

M-am spălat pe faţă şi pe mâini cu apă rece, m-am spălat pe dinţi, m-am pieptănat şi m-am întors în sufragerie.

— Vine până la noi, i-am spus Norei. A luat micul-dejun, dar comandă o cafea şi pentru el. Pentru mine, aş vrea o frigăruie de ficat de pasăre.

— Pot să asist şi eu sau…

— Se înţelege de la sine. Nu-l cunoşti pe Macaulay. Este un tip de treabă. Am fost detaşat un timp la unitatea lui, la Vaux, şi am continuat să ne vizităm şi după război. El mi-a făcut rost de clienţi, printre care şi de Wynant. Nu bem un păhărel să ne clătim gura?

— Nu poţi rezista nici măcar o zi fără băutură?

— Doar n-am venit la New York să bem apă chioară. Vrei să mergem diseară la un meci de hochei?

— Bună idee.

Îmi umplu un pahar cu whisky şi se duse să comande micul-dejun.

Am răsfoit ziarele de dimineaţă. Era descrisă arestarea lui Jorgensen la Boston şi uciderea lui Nunheim, dar pe prima pagină se afla lupta dintre bande, arestarea lui „Prince Mike” Gerguson şi un interviu cu Jefsie, în legătură cu răpirea lui Lindbergh.

Macaulay sosi împreună cu un băiat care-o aducea pe Asta.

Era palid, tras la faţă, posomorât.

— Unde a găsit poliţia asta? exclamă el. Crezi că...

Intră Nora, deja îmbrăcată.

— Nora, ţi-l prezint pe Herbert Macaulay. Soţia mea, spun eu.

Îşi strânseră mâinile.

— Nick a spus să vă comand doar o cafea, zise Nora, nu...

— Nu, o opri el, mulţumesc, tocmai am mâncat.

— Ce spuneai despre poliţie? i-am amintit eu.

Păru să ezite.

— Nora este la curent cu toate afacerile mele, dar, dacă preferi...

— Nu... deloc, spuse el, dar nu aş vrea ca doamna Charles să-şi facă griji degeaba...

— Dă-i drumul! Îşi face griji doar dacă-i ascund ceva. Care este treaba cu poliţia?

— Ei bine, locotenentul Guild a venit la mine de dimineaţă, spuse el, mi-a arătat o bucată de lănţişor şi un briceag, întrebându-mă dacă le cunosc. Într-adevăr, sunt ale lui Wynant. Atunci, m-a întrebat dacă pot să-i explic cum au eşuat obiectele în mâna *altcuiva.* Într-un târziu, după ce s-a învârtit în jurul cozii, am înţeles că acest *altcineva* nu este decât Mimi sau tu! I-am răspuns că este posibil ca Wynant să vă fi dat el lănţişorul sau briceagul sau să le fi furat voi, să le fi găsit pe stradă sau că hoţul putea să vi le fi dat vouă etc. Nu m-a lăsat să continuu, dându-şi seama că-mi bat joc de el.

Nora ne privea întunecată, cu obrajii aprinşi.

— Ce nemernic! murmură ea.

— Gata, gata! i-am spus. Ar fi trebuit să te avertizez, a mai făcut asemenea insinuări şi aseară. Scumpa noastră Mimi probabil că s-a distrat de minune îndrumându-l pe pista asta. A mai avut şi alte revelaţii?

— Voia să afle... M-a întrebat dacă relaţia dintre tine şi Mimi mai este de actualitate sau este de domeniul trecutului.

— Asta e tot o gogoaşă de-a lui Mimi. Şi ce i-ai răspuns?

— Că nu ştiam despre nici o relaţie între tine şi ea şi i-am amintit că ai plecat din New York de mult timp.

— Este adevărat? mă întrebă Nora.

— Crezi că Macaulay este mincinos? am întrebat-o eu, râzând. Şi el ce-a răspuns?

— Nimic. M-a întrebat dacă Jorgensen era la curent cu aventura ta cu Mimi... şi, când i-am cerut să-mi dea lămuriri, m-a acuzat - exact aşa a spus - că fac pe nevinovatul. Aşadar n-am reuşit să aflu de la el mare lucru. Mai voia să ştie unde, când, cât de des ne-am întâlnit etc.

— Stau bine! am oftat. Eu, care n-am un alibi.

Intră un chelner aducându-ne micul-dejun pe un platou. Am vorbit de una, de alta până când a plecat. Apoi Macaulay a continuat:

— Nu ai de ce să te temi, îl voi preda pe Wynant poliţiei.

Vorbea cu voce surdă, nesigură.

— Eşti sigur că el este vinovatul?! l-am întrebat. Eu nu sunt atât de sigur.

— Ştiu, spuse el. De altfel, chiar dacă mă înşel, ceea ce înseamnă o şansă la mie, este nebun, Charles. Nu-l putem lăsa în libertate.

— Este posibil! La urma urmei... şi dacă ştii...

— Absolut sigur, mă linişti el. L-am văzut în după-amiaza crimei, la nici o jumătate de oră după aceea. Bineînţeles, atunci nu ştiam ce se întâmplase, dar acum... ştiu.

— L-ai văzut la Hermann?

— Poftim?

— Se pare că ai fost în biroul sus-numitului Hermann, de pe Fifty-seventh Street, între orele trei şi patru, în acea după-amiază. Am aflat de la Guild.

— Aşa este! exclamă el. Adică, asta este versiunea lor. Iată ce s-a întâmplat în realitate. Când am văzut că Wynant nu a venit la întâlnire la *Plaza,* am sunat la birou şi acasă la Julia, fără succes însă. Am renunţat atunci să-l mai caut şi m-am dus la acest Hermann, care este un inginer minier pentru care redactasem un act de societate, la care avea modificări de adus. Ajungând pe Fifty-seventh Street, am avut impresia că sunt urmărit, cunoşti şi tu această senzaţie ciudată. Nu avem de ce să fiu filat, dar sunt avocat şi poate că cineva avea vreun interes să-mi urmărească mişcările. M-am decis să verific dacă aşa era şi am continuat să merg spre Madison. Mi s-a părut că recunosc, la vreo douăzeci de paşi în spate, un omuleţ pe care-l văzusem şi la *Plaza.* Am luat un taxi şi l-am rugat pe şofer să meargă spre estul oraşului. Cum traficul era intens la acea oră, nu aveam cum să verific dacă şi omuleţul se urcase într-o maşină. Dar, când taxiul meu a cotit spre sud, am avut confirmarea că un alt taxi ne urma, fără să-mi dau seama însă dacă înăuntru se afla omuleţul. La o intersecţie, când taxiul a oprit la semafor, l-am zărit pe Wynant într-un taxi ce mergea în direcţia opusă. Desigur, nu m-am mirat din cale afară. Eram în apropierea apartamentului Juliei şi m-am gândit că nu vrusese să-mi răspundă la telefon. Wynant se ducea probabil la *Plaza.* Aşadar, am rugat şoferul să întoarcă, dar, pe Lexington Avenue, taxiul lui Wynant s-a îndreptat spre sud. Deci nu se ducea nici la *Plaza*, nici la mine la birou. Am abandonat urmărirea şi am verificat dacă taxiul ne mai urmărea, dar, cum acesta dispăruse, m-am îndreptat spre biroul lui Hermann.

— La ce oră l-ai văzut pe Wynant?

— Între trei şi un sfert şi trei şi douăzeci. Am ajuns la Hermann douăzeci de minute mai târziu, pe la trei şi

treizeci şi cinci. Secretara, Louise Jacobs - ai văzut-o cu mine aseară - mi-a spus că Hermann era cu un client de trei ore, dar că va termina în curând. M-a primit aproape imediat, am vorbit un sfert de oră şi m-am întors apoi la birou.

— Nu l-ai văzut pe Wynant destul de aproape ca să-ţi dai seama dacă era nervos sau deprimat, sau dacă mai avea asupra lui ceasul cu lanţ, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles, dar l-am recunoscut din profil, asta-i sigur.

— Continuă, i-am spus.

— Nu m-a mai sunat. La o oră după ce m-am întors, poliţia m-a sunat ca să mă anunţe în legătură cu uciderea Juliei. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că Wynant ar fi ucis-o. Dar cred că asta nu constituie o surpriză pentru tine, deoarece îl crezi nevinovat. Astfel că, atunci când am ajuns în apartamentul Juliei, şi, când am înţeles din întrebările pe care mi le-au pus poliţiştii că-l suspectau pe Wynant, am făcut ceea ce-ar fi făcut oricare alt avocat dacă s-ar fi aflat în locul meu, pentru clientul său - nu le-am spus că l-am văzut în apropierea scenei crimei. Le-am povestit ceea ce ţi-am spus şi ţie: că avusesem întâlnire cu el, dar că n-a venit şi că m-am dus la Hermann imediat după ce am ieşit de la *Plaza.*

— Se înţelege de la sine. Era inutil să-l compromiţi pe Wynant înainte ca el să se fi explicat.

— Exact, dar, din nefericire, tot nu s-a explicat: n-a venit, n-a telefonat şi abia marţi am primit scrisoarea lui din Philadelphia în care nu menţiona întâlnirea noastră de vineri la care n-a venit. Ai citit şi tu scrisoarea. Ce crezi?

— Vrei să spui că... scrisoarea îl acuză?

— Da.

— Nu neapărat, am replicat eu. Scrisoarea este absolut logică, dacă presupunem că nu el a ucis-o pe Julia. Pare să nu fie neliniştit de intervenţia poliţiei decât în ce priveşte întreruperea experimentelor sale. Doreşte ca afacerea să

fie cât mai curând lămurită. Dacă ar fi fost trimisă de altcineva, scrisoarea ar fi putut părea ciudată, dar, pentru că vine de la el, este absolut logică. A trimis-o fără să-i dea prin minte că cel mai sigur mijloc ca afacerea să fie dezlegată era să explice exact cum şi-a petrecut timpul în după-amiaza crimei. De unde ştii că ieşise din apartamentul Juliei, când l-ai văzut?

— Acum, sunt sigur de asta. De fapt, putea să se ducă la laboratorul lui de pe First Avenue, care nu se află departe de locul respectiv. Deşi laboratorul a fost închis după plecarea lui, am reînnoit contractul de închiriere luna trecută şi poate să se întoarcă oricând la New York. Aşadar, este posibil să se fi dus acolo, dar poliţia n-a găsit nici o urmă a trecerii sale pe acolo.

— De fapt, se zice că şi-a lăsat barbă. Ai văzut...?

— Nu, avea aceeaşi faţă cabalină, cu mustăcioara lui grizonată.

— Încă ceva, un anume Nunheim a fost ucis aseară...

— Ajung şi la asta, răspunse Macaulay.

— Mă gândeam că ar putea fi omuleţul pe care ţi se pare că l-ai văzut în spatele tău.

Macaulay mă privi fix.

— Vrei să spui că se putea să fi fost Nunheim?

— Mă gândeam şi eu.

— Nu ştiu, răspunse el, nu l-am văzut niciodată pe acest Nunheim.

— Este destul de mic de înălţime, sub un metru şaizeci, palid, slab, brunet, ochi negri apropiaţi, o gură largă, nas lung... şi clăpăug.

— Este posibil să fi fost el, spuse avocatul, dar nu l-am văzut de aproape. Presupun că poliţia mă va lăsa să văd cadavrul. (Ridică din umeri.) Dar nu mai contează. Unde rămăsesem? Ah, da! Faptul că Wynant era de negăsit mă încurca foarte mult, cu atât mai mult cu cât poliţia era sigură că ţin legătura cu el şi că minţeam. Tot aşa ai crezut şi tu, nu-i aşa?

— Da, am recunoscut eu.

— Şi, fără îndoială, la fel ca poliţiştii, nu credeai că l-am întâlnit în ziua crimei, la *Plaza* sau în altă parte.

— Într-adevăr.

— Da, parţial ai dreptate, pentru că l-am văzut la o oră şi într-un loc care-l incriminau. Astfel, după ce am minţit din instinct, am decis să mint în mod voit. Hermann, care era ocupat în biroul lui, nu ştia cât timp îl aşteptasem să mă primească. Louise Jacobs este o bună prietenă. Fără să-i dau multe explicaţii, am rugat-o, ca să-i fac un serviciu unui client, să spună că venisem la Hermann la ora trei. A acceptat. Ca s-o conving, i-am spus că, dacă are probleme, poate să spună că a uitat la ce oră am ajuns. Urma să pretindă că spusese ora trei pentru că, a doua zi, am făcut chiar eu referire la acest detaliu şi că nu avea de ce să nu aibă încredere în mine... Urma, aşadar, să iau totul asupra mea.

Macaulay se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea.

— Dar toate astea nu mai contează acum, spuse el, după ceea ce am aflat de la Wynant în dimineaţa asta.

— Încă o scrisoare fără cap şi coadă?

— Nu, m-a sunat. L-am rugat să treacă pe la mine diseară, să stea de vorbă cu noi amândoi. I-am spus că nu vei face nimic pentru el până când nu vorbeşti cu el şi a promis să vină. Bineînţeles, voi anunţa poliţia, pentru că nu mai pot să-l acopăr. O să-i obţin achitarea declarând că este nebun şi va fi internat. Este tot ce pot face pentru el.

— Ai anunţat deja poliţia?

— Nu încă, voiam să vorbesc cu tine mai întâi. N-am uitat că-ţi sunt dator şi...

— Dar este absurd! am protestat.

— Deloc, spuse el, întorcându-se spre Nora. Pun pariu că nu v-a povestit cum mi-a salvat viaţa într-o groapă făcută de explozia unui obuz.

— Nu-l asculta, am rugat-o eu. A tras asupra unui inamic, a ratat, am tras şi eu şi l-am nimerit, asta-i tot.

Apoi, adresându-mă lui Macaulay:

— Să-i lăsăm pe poliţai să fiarbă un pic în suc propriu. Să mergem amândoi la întâlnirea cu Wynant. Putem să-l imobilizăm şi să-i chemăm pe poliţişti dacă suntem siguri că este vinovat.

Macaulay surâse obosit.

— Încă te îndoieşti, nu-i aşa? mă întrebă el. Ei bine, să facem cum spui tu, deşi... Dar poate că te vei răzgândi când vei afla ce mi-a spus la telefon.

Îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şi un capot de-ale Norei, prea lungi pentru ea, Dorothy intră căscând.

— Oh! exclamă ea, recunoscându-l pe avocat, bună ziua, domnule Macaulay, nu ştiam că sunteţi aici. Aţi mai aflat ceva despre tata?

Macaulay mă privi. Am clătinat din cap.

— Nu încă, răspunse el, dar sper că vom avea veşti astăzi.

— Şi Dorothy a auzit de el, indirect, i-am spus eu. Povesteşte-i lui Macaulay ce ţi-a spus Gilbert.

— Te referi la... tatăl meu? întrebă ea, ezitând, cu ochii lăsaţi în pământ.

Roşi şi-mi aruncă o privire încărcată de reproş, apoi spuse dintr-o suflare:

— Gilbert l-a văzut ieri pe tata care i-a spus cine a ucis-o pe Julia Wolf.

— Ce?

Fata făcu semn că „da” din cap, de patru sau cinci ori, cu o înfăţişare extrem de serioasă.

Macaulay mă privi uimit.

— Nu trebuie să şi crezi ce a spus Gilbert, am zis.

— Înţeleg, declară el, atunci crezi că...

— Nu ai asistat la nici una dintre crizele acestei interesante familii?

— Nu.

— Merită să asişti! Sunt cu toţii foarte impulsivi şi uneori sunt ca nişte fiare sălbatice! În curând or să se...

— Eşti nedrept! exclamă Dorothy furioasă, am făcut tot posibilul...

— De ce te plângi, am întrerupt-o doar de data asta cred cu adevărat că Gil ţi-a povestit ce mi-ai spus. Să nu ai pretenţia la mai mult de atât!

— Şi cine a ucis-o pe Julia? întrebă Macaulay.

— Nu ştiu, Gilbert n-a vrut să-mi spună.

— Fratele tău l-a văzut de multe ori?

— Nu ştiu. Mi-a spus doar că l-a văzut.

— Şi au vorbit despre... un anume Nunheim?

— Nu. Nick m-a mai întrebat asta.

Am reuşit să-i atrag atenţia Norei şi i-am făcut semn până când a înţeles.

— Să mergem în dormitor, Dorothy, spuse ea, ridicându-se, să-i lăsăm pe ăştia doi să depene amintiri.

Dorothy plecă cu regret.

— S-a făcut frumoasă, spuse Macaulay. Sper că soţia ta nu este...

— Ce crezi, Nora este o comoară! Voiai să-mi povesteşti despre discuţia cu Wynant.

— Mi-a spus că a văzut anunţul din *Times* şi m-a întrebat ce voiam. I-am răspuns că nu păreai încântat să te ocupi de cazul lui şi că voiai să-l vezi mai întâi, apoi ne-am fixat întâlnire pentru diseară. După care m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi. I-am răspuns că am văzut-o de două sau trei ori de când s-a întors din Europa. Mi-a spus: „Dacă soţia mea îţi cere bani, dă-i, dar în limita rezonabilului!”

— Aş vrea s-o văd şi pe asta, am spus eu.

Macaulay dădu din cap.

— Aşa mi-am zis şi eu. Mi-a explicat apoi că era convins, după ce-a citit ziarele, că Mimi fusese înşelată de Rosewater şi că are cele mai bune sentimente în ce-o priveşte. Am înţeles unde voia să ajungă şi l-am informat că Mimi anunţase poliţia despre briceagul şi bucata de lănţişor. Ia ghici ce-a răspuns?

— N-am idee.

— A ezitat o clipă, nu mai mult, şi a declarat foarte calm: „Vorbeşti despre lănţişorul şi briceagul pe care i l-am lăsat împreună cu ceasul Juliei ca să le dea la reparat?”

— Şi tu ce-ai răspuns? l-am întrebat, râzând.

— N-am avut ce să-i răspund, şi înainte să pot deschide gura, a adăugat: „Mai vorbim despre asta diseară”. L-am rugat să stabilească ora şi locul întâlnirii. Mi-a spus că mă sună seara acasă, la ora zece. Părea grăbit să încheie discuţia şi, fără să-mi răspundă la întrebări, a închis. Apoi, te-am sunat imediat. Tot mai crezi că este nevinovat?

— Ceva mai puţin, spun eu încet. Crezi că va suna diseară?

— Nu ştiu mai mult decât tine, răspunse el, dând din umeri.

— Atunci, în locul tău, n-aş deranja poliţia înainte să fi pus mâna pe individ. Nu-ţi vor fi recunoscători şi, chiar dacă nu te arestează imediat, îţi pot face neplăceri dacă Wynant ne trage clapa.

— Ştiu! spuse Macaulay, dar am început să mă satur de povestea asta.

— Acum este doar o problemă de ore. Ai vorbit cu Wynant despre întâlnirea de la *Plaza*?

— Nu, n-am avut când. În fine, să aşteptăm, dacă aşa crezi că este bine.

— Să aşteptăm telefonul lui. Oricum, dacă se hotărăşte să vină, mai vedem dacă trebuie sau nu să avertizăm poliţia.

— Crezi că nu va suna?

— Mă îndoiesc. N-a venit la ultima întâlnire şi se pare că a devenit foarte evaziv referitor la povestea cu lănţişorul şi briceagul. În fine, mai vedem. Vin la tine la nouă, e bine?

— Vino să iei cina cu mine.

— Imposibil, dar voi veni cât pot de repede în eventualitatea că sună mai devreme. Unde stai?

Îmi dădu adresa - locuia în Scarsdale - şi se ridică.

— Mulţumesc, spuse el, transmite-i omagiile mele doamnei Charles. Sper că n-ai înţeles greşit ce ţi-am spus, ieri-seară, despre Harrisson Quinn. Voiam să-ţi spun doar că sfaturile lui mi-au purtat ghinion, dar n-am vrut să insinuez că folosea fondurile clienţilor lui...

— Înţeleg.

Apoi am chemat-o pe Nora. Ea şi Macaulay îşi dădură mâna şi schimbară câteva amabilităţi. O bătu politicos pe Asta pe cap şi-mi spuse:

— Vino cât poţi de repede.

Apoi plecă.

— Nici un meci în seara asta, i-am spus Norei, decât dacă îţi găseşti pe altcineva să te însoţească.

— Am pierdut ceva important? întrebă ea.

— N-aş zice.

I-am povestit ultima parte a conversaţiei noastre.

— Şi nu mă întreba ce cred, pentru că nu cred nimic. Wynant este nebun de legat, dar nu se comportă ca un criminal. S-ar zice că joacă un fel de tragi-comedie! Dumnezeu ştie ce are de gând!

— Cred că vrea să acopere pe cineva, spuse Nora.

— De ce nu crezi că este vinovat?

Mă privi uimită.

— Pentru că nici tu nu crezi asta! răspunse ea.

— Excelent motiv! Şi pe cine acoperă Wynant?

— Nu ştiu. Nu-ţi râde de mine: m-am gândit mult la toată povestea. Nu cred că pe Macaulay, pentru că Wynant se foloseşte de el ca să acopere pe alt...

— Şi nici pe mine nu mă acoperă, pentru că şi de mine se foloseşte.

— Aşa este, dar o să vezi tu când o să-l descopăr pe criminal înaintea ta. Oricum, nu este nici Mimi, nici Jorgensen pentru că a încercat să-l compromită; nici Nunheim care a fost ucis de acelaşi criminal şi a cărui protecţie este inutilă acum. Şi nici Morelli, pentru că Wynant era gelos pe el şi s-au certat.

Se întrerupse, încruntându-se.

— Ar trebui să te interesezi în ce-l priveşte pe uriaşul acela, Sparrow, şi despre roşcata cea înaltă.

— Dar Dorothy şi Gilbert?

— Tocmai voiam să vorbesc despre ei. Crezi că la Wynant sentimentul patern nu este dezvoltat?

— Nu.

— Încerci să mă descurajezi, spuse ea. După cât îi cunosc, îmi vine greu să-i consider vinovaţi, dar încerc să nu ţin seama de sentimentele personale şi să gândesc logic. Aseară, înainte să adorm, am făcut o listă cu toate...

— Ce mijloc poate fi mai eficient împotriva insomniei decât o analiză logică?! am întrerupt-o eu.

— Nu mă mai lua de sus! Până acum nici tu n-ai făcut mare lucru!

— N-am vrut să te jignesc, am replicat eu sărutând-o. Asta este o rochie nouă?

— Ah, nu încerca să schimbi subiectul, laşule.

CAPITOLUL XXVII

M-am dus la Guild pe la amiază. Ne-am strâns mâna şi am atacat deschis:

— Nu mi-am adus avocatul, mi s-a părut preferabil să vin singur!

Guild se încruntă şi clătină din cap ca şi cum l-aş fi jignit.

— N-ai înţeles, spuse el calm.

— Eu am crezut contrariul.

Oftă.

— Nu aş fi crezut că eşti în stare să te înşeli astfel, pentru că noi... Ştii doar, domnule Charles, că nu trebuie să laşi nimic la voia întâmplării.

— Am mai auzit asta undeva. Ce voiai să afli?

— Cine i-a ucis, pe fată şi pe Nunheim.

— Întreabă-l pe Gilbert.

— De ce? făcu Guild bosumflat.

— I-a spus surorii lui că el ştie cine este criminalul, că Wynant i-a zis asta.

— Adică l-a văzut pe bătrân?

— Aşa spune el, eu nu l-am întrebat.

— Ce zici, domnule Charles, de ţicniţii ăştia?!

— Cine? Familia Jorgensen? Îi cunoşti la fel de bine ca şi mine.

— Ah, nu! Nu mai înţeleg nimic. Ce este la urma urmei doamna Jorgensen?

— O blondă!

— Da, spuse el, dând cu melancolie din cap, asta e tot ce ştiu. Dar îi cunoşti de mult şi, după câte spune, tu şi ea...

— Da, eu şi ea, eu şi fiica ei, eu şi Julia Wolf! Le-am sucit minţile la toate!

Ridică o mână.

— Nu spun că şi cred tot ce debitează. Nu te supăra, înţelegi totul pe dos. S-ar zice că eşti convins că te credem vinovat. Greşeşti, greşeşti grosolan.

— Se poate, dar îmi ascunzi ceva de când...

— Sunt poliţist, spuse el încet, privindu-mă calm, şi am o sarcină de îndeplinit.

— Înţeleg, i-am răspuns eu. M-ai chemat aici. Ce vrei de la mine?

— Nu ţi-am *spus* să vii, ci te-am *rugat.*

— Mă rog. Deci?

— Nu vreau nimic. Am stat mereu de vorbă ca doi amici. Voiam doar să continuăm ca şi până acum.

— E vina ta.

— Asta rămâne de văzut. Ia spune, domnule Charles, îmi poţi jura că nu mi-ai ascuns nimic şi că ai spus tot ce ştiai?

Era inutil să spun da, tot nu m-ar fi crezut.

— Practic, i-am răspuns.

— Da, practic, mormăi el. Toată lumea mi-a spus, practic, adevărul. Aş vrea să-l văd şi pe acela care n-are simţ practic.

Îl înţelegeam foarte bine.

— Poate că nici unul dintre cei implicaţi nu ştie întreg adevărul.

Se strâmbă.

— Nu m-ar mira, spuse el. Ascultă, domnule Charles, i-am interogat pe toţi cât am putut. Dacă-mi indici alte persoane, îi voi supune şi pe ei interogatoriului. Te referi poate la Wynant? Nu-ţi dai seama că cei de la secţia centrală se dau de ceasul morţii ca să pună mâna pe el?

— Dar fiul lui? i-am sugerat.

— Ah, da, fiul lui.

Guild îl chemă pe Andy şi pe un tip tuciuriu cu picioare crăcănate pe nume Kine.

— Aduceţi-l pe puşti, spuse locotenentul, vreau să vorbesc cu mucosul.

Ieşiră.

— Vezi, caut amatori de conversaţie.

— Eşti cu nervii la pământ. A fost adus Jorgensen din Boston?

Ridică din umeri.

— Povestea lui pare adevărată, spuse el... Nu ştiu... Ce-ar fi să-mi spui ce crezi?

— Bineînţeles.

— Am nervii la pământ, aşa este, spuse el, n-am închis un ochi toată noaptea! Ce meserie! Mă întreb de ce nu dau dracului totul. Când mă gândesc că, cu un petic de pământ, puţină sârmă ghimpată şi câteva vulpi argintii... Asta e! Când aţi băgat groaza în Jorgensen, în ’25, spune că a şters-o în Germania, părăsindu-şi soţia. Şi-a schimbat numele ca să-şi ascundă urmele şi nu s-a întors la ocupaţia sa - pretinde că este tehnician sau inginer - şi a făcut câte puţin din toate, dar, pentru mine, a fost şi gigolo fără să găsească însă multe dame bogate. Pe scurt, în ’27-’28, se află la Milano, şi citeşte în ediţia pariziană a lui *Herald* că Mimi, recent divorţată de Clyde Wynant, este la Paris. Nu se cunosc, dar ştie că este o blondă senzuală, cam sărită de pe fix, căreia-i plac bărbaţii şi viaţa uşoară. Bănuieşte, de asemenea, că o bună parte din averea lui Wynant a trecut în proprietatea ei în urma divorţului şi se gândeşte cum să recupereze ce pretinde că i-a furat Wynant. Cumpără un bilet spre Paris. Ai înţeles până aici?

— Mi se pare clar, i-am răspuns.

— Bine, se prezintă, şi Mimi pune gheara pe el fără întârziere. Mimi a făcut o pasiune pentru el imediat, după cum spune el. Este atât de îndrăgostită de el, încât vrea să se căsătorească cu el pe loc. Bineînţeles, nu a încercat să-i forţeze mâna. Mimi obţinuse de la Wynant o sumă frumuşică, aproximativ două sute de mii.

— Dumnezeule mare! exclam eu. Drept pensie alimentară!

— Şi aşa poate să se recăsătorească liniştită. Nici n-a durat mult până s-a recăsătorit. După el, s-au căsătorit din

dragoste, în Pirinei, iar slujba a fost oficiată de un preot spaniol pe teritoriu francez - deoarece căsătoria lor nu este valabilă. Cred că îi este frică să nu fie acuzat de bigamie. Mie, personal, nu-mi pasă. Deci, pune mâna pe bani şi nu se lasă până când nu-i toacă pe toţi. Şi în tot acest timp, după spusele lui, ea îl cunoaşte sub numele de Christian Jorgensen, un tip pe care l-a întâlnit la Paris şi nu ştia mai mult nici când individul a fost arestat la Boston. Ţi se pare logic?

— Da, cu excepţia căsătoriei lor, dar, mă rog, este posibil.

— Da, şi, în plus, nu contează. Vine iama, contul din bancă s-a subţiat. Se pregăteşte s-o ia la sănătoasa cu ce-a mai rămas din bani când ea îi propune să se întoarcă în America şi să-l tapeze pe Wynant. Ideea îi surâde: ea îi spune că planul va merge ca pe roate şi pornesc la drum.

— Povestea este cam cusută cu aţă albă.

— De ce? Nu vrea să se ducă la Boston unde se află soţia lui. Se gândeşte că-i va evita pe cei care-l cunosc, inclusiv pe Wynant. Află că delictele mărunte se prescriu după şapte ani. Crede că planul va da roadele scontate fără dificultate. În plus, nu are intenţia să rămână cu ea pentru totdeauna.

— Nu-mi place partea asta a poveştii, dar continuă.

— Bun. A doua zi după sosirea lor, pornesc în căutarea lui Wynant. Fără succes. Dă peste o prietenă a primei lui soţii, Olga Fenton, care-l recunoaşte. Încearcă s-o convingă să tacă şi obţine de la ea un răgaz de patruzeci şi opt de ore, spunându-i ceva despre un film la care lucrează. Ce imaginaţie bogată! Dar minciuna lui nu prinde; fata discută cu un pastor care o sfătuieşte s-o anunţe pe soţia sa, ceea ce şi face, iar Jorgensen, aflând, dă fuga la Boston ca să-şi mustre soţia, să evite scandalul şi arestarea.

— Dar vizita la casa de amanet? am întrebat.

— Făcea parte din plan. Avea un tren spre Boston imediat, nu avea destui bani asupra lui, nici timpul necesar

să se ducă până acasă, băncile erau închise, şi-şi amanetează ceasul. Am verificat toate astea.

— Ai văzut ceasul?

— Nu. Dar pot să-l verific, de ce?

— Nu crezi că este vorba de ceasul de la capătul celălalt al lănţişorului din care o bucată ne-a dat-o Mimi?

— Dumnezeule! exclamă, el tresărind.

Mă privi bănuitor.

— Ştii ceva? Sau...

— Nu, nimic deosebit. Ce crede Jorgensen despre crime? Pe cine bănuieşte?

— Pe Wynant. Recunoaşte că a suspectat-o pe Mimi, dar ea l-a făcut să se răzgândească, deşi nu i-a spus ce dovadă are împotriva lui Wynant. Poate că încearcă doar să scape basma curată, dar, în opinia mea, voiau amândoi să-l şantajeze pe bătrân.

— Atunci, nu crezi că ea a pus briceagul şi lănţişorul în mâna Juliei?

Guild mă privi sceptic.

— Este posibil să se fi gândit la asta ca să-l stoarcă de bani. Şi atunci?

— Totul este cam complicat pentru mine. Ai aflat dacă Face Peppler mai este la închisoare?

— Da. Iese săptămâna viitoare. Aşa am ajuns la inelul de logodnă. El i l-a trimis fetei printr-un coleg. Se pare că urmăreau să se întâlnească şi să se căsătorească după ce ieşea din închisoare. Gardianul a citit în trecere scrisorile lui în care vorbea despre acest proiect. Eventual, îl putem considera ca pe un motiv. Să presupunem că Wynant era gelos văzând-o că poartă un inel de logodnă dăruit de un alt bărbat cu care avea de gând să fugă.

Se opri şi răspunse la telefon.

— Alo?... Da... Bineînţeles... Lasă pe cineva de pază!

Puse receptorul la loc.

— Încă o pistă pentru crima de ieri, pe Twenty-nineth Street! exclamă el.

— Ah, parcă am auzit numele lui Wynant. Unele aparate au un sonor extraordinar.

Roşi şi tuşi.

— Poate ai auzit greşit... *vinovat...?* Da, asta este, ai auzit „vinovat”. Era să uit, l-am anchetat pe Sparrow.

— Şi?

— Nimic interesant. Se numeşte Jim Brophy. După cât se pare, scrie scheciuri pentru iubita lui Nunheim. Femeia se înfuriase pe tine şi el era atât de afumat, încât a crezut că-i va intra în voie dacă-ţi spărgea mutra.

— Excelentă idee! am exclamat. Sper că nu i-ai făcut necazuri lui Studsy!

— Este un prieten de-al tău? Te avertizez că este un recidivist, cu un cazier încărcat.

— Ştiu, am contribuit şi eu la cazierul lui, i-am răspuns. M-am ridicat şi mi-am luat pălăria şi pardesiul.

— Te las, ai treabă, i-am spus.

— Nu, nu, mai stai. Mai sunt două sau trei aspecte care te vor interesa, şi m-ai putea ajuta să-l descos pe tânărul Wynant.

M-am aşezat la loc.

— Bei ceva? îmi propuse el, deschizând sertarul de la birou.

Cum nu prea am încredere în poşirca pe care o beau poliţiştii, i-am răspuns:

— Nu, mulţumesc.

Telefonul sună din nou.

— Da, da, spuse Guild. Aduce-ţi-l!

Se lăsă în fotoliu şi-şi puse picioarele pe birou.

— Ascultă, spuse el, mă bate gândul să pun pe picioare o mică crescătorie de vulpi argintii. Ce părere ai dacă m-aş muta în California pentru asta?

M-am gândit dacă să-l sfătuiesc să se ducă ceva mai în sud şi să se ocupe de struţi sau de lei, când se deschise uşa. Un tip înalt şi roşcat intră împreună cu Gilbert

Wynant. Gilbert avea un ochi înnegrit şi complet închis, iar genunchiul stâng îi ieşea prin pantalonul rupt.

CAPITOLUL XXVIII

— Când le spui să-l aducă, atunci îl aduc, nu-i aşa? m-am adresat eu lui Guild.

— Nu e ce crezi! spuse el.

Se întoarse spre tipul cel înalt şi roşcat.

— Haide, Flint! Povesteşte.

Flint se şterse la gură cu mâneca.

— Este un sălbatic, puştiul ăsta. Nu pare un dur, însă, cum nu voia să vină, mai mult nu spun, şi a făcut tot posibil ca să scape...

— Bine - bine, eşti un erou, spuse Guild, o să te propun pentru medalia de aur. Până atunci, spune ce s-a întâmplat.

— N-am spus că am făcut ceva nemaipomenit, protestă Flint, voiam doar să...

— Nu-mi pasă ce voiai, îl întrerupse Guild, spune-mi ce facea.

— Da, şefu'. L-am înlocuit pe Morgan la opt dimineaţa. La început, totul a fost în ordine, nimeni nu s-a arătat, apoi, pe la două şi zece, aud o cheie în broască.

Făcu o pauză ca să avem timp să ne minunăm.

— Am pus sub supraveghere apartamentul fetei, îmi explică Guild. O idee...

— Strălucită idee, şefu'! exclamă Flint admirativ.

Guild îl privi cu răceală. Continuă grăbit:

— Da, şefu', o cheie în broască şi, apoi, uşa s-a deschis şi şi-a făcut apariţia acest tânăr.

Îi zâmbi părinteşte lui Gilbert.

— I s-a făcut frică... când m-a văzut şi a fugit ca un laş. L-am prins la primul etaj, şi, atunci, să vezi! S-a năpustit spre mine. A trebuit să-l mângâi puţin ca să-l calmez. Nu pare un dur, dar...

— Ce făcea în apartament? îl întrerupse Guild.

— N-a avut timp să facă nimic. Eu…

— Doar n-o să spui că te-ai repezit asupra lui înainte să fi apucat să facă o mişcare!

Venele de la gâtul lui Guild se umflaseră şi se înroşise ca un rac fiert.

— M-am gândit că este mai bine să nu risc…

Guild mă privi cu un aer furios şi, în acelaşi timp, incredul, apoi spuse cu glas înăbuşit:

— Bine, Flint! Aşteaptă afară!

Roşcatul păru uluit.

— Bine, şefu', spuse el încet, uite cheia.

Puse cheia pe biroul lui Guild, se îndreptă spre uşă, apoi întoarse capul spre noi şi, peste umăr, zise, râzând:

— Spune că este fiul lui Wynant.

— Ah, chiar?! exclamă Guild cu glas răguşit.

— Da, dar ştiu eu cine este. Cred că face parte din banda lui Big Shorty Dolan.

— Şterge-o! se răsti la el Guild.

Flint ieşi. Guild scoase un mormăit sălbatic.

— Ce imbecil! spuse el. Auzi, banda lui Shorty Dolan! Asta e culmea!

Clătină din cap resemnat şi se întoarse spre Gilbert.

— Aşa va să zică, fiule!

— Ştiu, n-ar fi trebuit să fac asta, răspunse Gilbert.

— Frumos ai început! aprobă Guild cu sânge rece. Toţi mai greşesc. Ia loc, să vedem dacă te putem scoate din încurcătură. Îţi poţi îngriji ochiul.

— Nu, mulţumesc, nu-i nimic.

— Măcar bestia asta nu te-a bătut doar ca să se amuze, nu-i aşa?

— Nu, nu! I-am opus rezistenţă. A fost greşeala mea.

— Înţeleg, spuse Guild, nimănui nu-i place să fie arestat. Atunci, explică-mi…

Gilbert mă privi întrebător cu ochiul rămas valid.

— Ai început rău, totul depinde acum de locotenentul Guild. E spre binele tău să nu-i ascunzi nimic.

— Aşa este, spuse Guild pe un ton grav.

Apoi se lăsă în fotoliu şi întrebă amabil:

— De unde ai luat cheia?

— Tata mi-a trimis-o împreună cu scrisoarea, spuse Gilbert, scoţând din buzunar un plic pe care i-l dădu lui Guild.

M-am dus în spatele lui Guild ca să citesc peste umărul lui scrisoarea. Adresa era scrisă la maşină: *Domnului Gilbert Wynant, hotelul* Courtland, şi plicul era netimbrat.

— Când ai primit-o? am întrebat.

— Am găsit-o la recepţie când m-am întors aseară, pe la zece. N-am întrebat recepţionerul dacă sosise deja când am ieşit cu voi. Dar, în cazul acesta, mi-ar fi dat-o.

Plicul conţinea două foi, scrise la maşină de cineva care nu se pricepea, stângăcie care mi-era deja cunoscută.

Am citit împreună cu Guild:

Dragul meu Gilbert,

Nu ţi-am scris atâta timp pentru că mama ta a vrut aşa şi doar împrejurările mă obligă să rup tăcerea după atâţia ani. Acum eşti bărbat şi poţi decide singur dacă trebuie să ne considerăm nişte străini unul faţă de celălalt sau să dăm ascultare glasului sângelui. Ştii că, în prezent, sunt într-o situaţie delicată, ca urmare a aşa-zisei uciderii a Juliei Wolf, şi sper că mai simţi pentru mine destulă afecţiune ca să mă crezi că nu sunt implicat în crima asta. Dacă mă adresez ţie ca să-ţi cer ajutorul pentru a-mi dovedi nevinovăţia atât faţă de poliţie, cât şi faţă de opinia publică, o fac cu sentimentul că, chiar dacă nu pot conta pe dragostea ta filială, nu vei ezita să faci tot posibilul ca să salvezi onoarea familiei noastre. Mă adresez ţie dintr-un alt motiv. Bineînţeles, am un avocat serios, care luptă în prezent să-mi dovedească nevinovăţia şi, pe de altă parte, sper că-l conving pe domnul Charles să-mi ofere sprijinul lui, dar nu le pot cere să facă ceva ilegal. Eşti singurul care mă poate ajuta în acest sens. Iată despre ce este vorba: du-te mâine în apartamentul Juliei Wolf de pe East Fifty-forth Street numărul 411. Îţi

trimit alăturat cheia. Vei găsi printre paginile unei cărţi intitulate The Grand Manner, un document pe care trebuie să-l distrugi imediat. Arde-l astfel încât să nu mai rămână nimic din el. După ce-l vei citi, vei înţelege de ce te-am rugat pe tine să faci asta. În caz că vor interveni modificări şi-mi voi schimba părerea, te voi suna noaptea târziu. Dacă nu te sun diseară, o s-o fac mâine seară, ca să aflu dacă mi-ai îndeplinit rugămintea şi ca să stabilim o întâlnire. Sunt convins că vei duce la îndeplinire sarcina pe care ţi-o încredinţez.

Cu dragoste,
Tatăl tău.

Urma semnătura lui Wynant cu cerneală. Guild aşteptă să vorbesc eu primul. Eu, îl aşteptam pe el.

— Şi a sunat? întrebă în cele din urmă Guild.

— Nu, domnule.

— De unde ştii, l-am întrebat eu, n-ai cerut centralistei să nu vă transmită nici un apel telefonic?

— Aşa este. Mi-era... frică să nu ghiciţi că este el dacă vorbeam în faţa dumneavoastră. Dar am crezut că mi-a lăsat mesaj, însă nu a fost aşa.

— Deci, nu l-ai văzut?

— Nu.

— Şi nu ţi-a spus cine este asasinul?

— Nu.

— Deci, ai minţit-o pe Dorothy?

Îşi lăsă capul în piept şi privi în podea.

— Din... cauza geloziei, cred, spuse el.

Ridică privirea spre mine; era roşu la faţă.

— Înainte, Dorry mă admira mult şi credea că m-am născut învăţat şi întotdeauna îmi cerea sfatul, făcea tot ce-i spuneam, dar, după ce v-a văzut, situaţia s-a schimbat. Ştiu, avea dreptate. Nici nu încape comparaţie, însă eram... gelos... pe dumneavoastră... vă admiram, recunosc, dar voiam s-o impresionez, s-o păcălesc, iar când am primit scrisoarea, i-am spus că l-am văzut pe tata, că mi-a spus

totul. Aşa, îi dădeam de înţeles că ştiam lucruri pe care nici dumneavoastră nu le ştiaţi.

Se opri gâfâind şi-şi şterse fruntea cu batista.

Am aşteptat din nou ca Guild să deschidă ostilităţile.

— Ei bine! spuse în sfârşit poliţistul, nu mi se pare grav. Asta dacă nu ne ascunzi ceva, fiule.

— Nu, îl asigură Gilbert, v-am spus totul.

— Nu ştii nimic de lanţul şi briceagul pe care ni le-a dat mama ta?

— Nu, n-am auzit despre ele decât după ce vi le-a dat.

— Cum se mai simte mama ta? l-am întrebat eu.

— Bine, dar a spus că va sta în pat astăzi.

— Ce-a păţit? spuse Guild, privindu-ne cu ochii îngustaţi.

— O criză de isterie, i-am răspuns eu. S-a certat cu fiica ei ieri seară şi a fost pe punctul să explodeze.

— S-au certat? De ce?

— Dumnezeu ştie. A avut o criză obişnuită la femei.

Guild scoase un mormăit şi-şi scărpină bărbia.

— E adevărat, după cum spune Flint, că n-ai avut timp să cauţi documentul?

— Da, nici nu închisesem bine uşa că mi-a şi sărit în spinare!

— Am un personal să-mi trăiască, mormăi Guild. Sper că nu a strigat „huo!” când a alergat după tine, nu? Sunt două soluţii în ce te priveşte, fiule: fie te ţin aici câteva zile, fie îţi dau drumul cu condiţia să mă anunţi imediat ce tatăl tău dă un semn de viaţă şi-ţi stabileşte o întâlnire.

Nu i-am lăsat lui Gilbert timp să răspundă.

— N-ai dreptul, Guild, este tatăl lui!

— N-am dreptul? (Mă privi urât.) Dacă tatăl lui nu este implicat în crimă, este doar spre binele lui.

Nu am răspuns. Apoi faţa lui Guild se lumină.

— Bine! Micuţule, am altă propunere: dacă tatăl tău sau altă persoană îţi cere să faci ceva pentru el, promite-mi că-i răspunzi că mi-ai dat cuvântul că nu vei face nimic ca să-i ajuţi.

Puştiul se uită spre mine.

— Mi se pare mai rezonabil, am spus eu.

— Bine, aprobă Gilbert, vă dau cuvântul meu.

— Şi acum poţi pleca, spuse Guild.

— Mulţumesc mult, domnule, adaugă Gilbert. (Apoi se întoarse spre mine.) Nu mergeţi...

— Aşteaptă-mă afară, l-am întrerupt eu, dacă nu te grăbeşti.

— Foarte bine. La revedere, domnule, şi mulţumesc.

— Ieşi.

Guild luă receptorul şi ordonă ca *The Grand Manner* şi conţinutul ei să-i fie aduse de îndată. Apoi se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Ce spui? întrebă el. Acum mai crezi că Wynant este nevinovat?

— Ce importanţă are? Cu toate dovezile pe care Mimi ţi le-a furnizat împotriva lui?

— Ba este foarte important, mă asigură el. Vreau să aflu ce crezi şi de ce.

— Soţia mea crede că ar acoperi pe cineva.

— Da? Ei bine, eu cred în intuiţia feminină, şi, fără supărare, doamna Charles este o persoană foarte şireată. Ce părere are?

— După câte ştiu, încă nu are o opinie.

Poliţistul oftă:

— Ei, poate că ne vom lămuri după ce găsim documentul.

Dar hârtia nu ne-a lămurit deloc. Oamenii lui Guild n-au putut găsi nici urmă de *The Grand Manner* în apartamentul moartei.

CAPITOLUL XXIX

Poliţistul îl chemă din nou pe Flint şi-l luă la întrebări. Scoase untul din roşcat însă acesta continua să susţină sus şi tare că Gilbert nu avusese timp să atingă nici un obiect din apartament, că nu-şi amintea să fi văzut vreo carte intitulată *The Grand Manner* şi că nu era treaba lui să reţină titlurile tuturor cărţilor de acolo. Făcu câteva sugestii idioate, până când Guild, sătul, îl dădu afară.

— Cred că puştiul mă aşteaptă în hol, am intervenit. Vrei să mai vorbeşti cu el?

— Dar tu?

— Nu.

— N-am găsit nici o carte şi voi…

— De ce? l-am întrerupt eu.

— Cum… de ce?

— De ce crezi că a şi existat vreo carte?

— Cum aşa? spuse Guild, scărpinându-se în cap.

— Wynant nu s-a dus la întâlnirea cu Macaulay de la *Plaza* în ziua crimei, nu s-a sinucis în Allentown. Pretinde că a primit de la Julia o mie de dolari în loc de cinci mii. Susţine că relaţia lor era platonică, în timp ce noi credem contrariul, ne-a spus o serie de minciuni ca să ne câştige încrederea.

— Aşa este, spuse Guild, şi aş înţelege dacă ar veni să se explice sau dacă ar dispărea. Felul ăsta al lui de a ne păndi şi de a încurca lucrurile mă înnebuneşte.

— Pune sub supraveghere laboratorul lui.

— De ce?

— Nu ştiu, dar ne trimite pe atâtea urme false că a sosit momentul să ne interesăm şi de cele despre care nu pomeneşte, spre exemplu, de laborator.

Guild mormăi ceva ininteligibil.

— Te las să meditezi la sugestia mea, i-am spus luându-mi paltonul şi pălăria. Cum te pot găsi noaptea, în caz de nevoie?

Îmi dădu numărul lui de telefon. I-am strâns mâna şi am ieşit.

Gilbert mă aştepta în anticameră. Am urcat într-un taxi fără să ne spunem un cuvânt.

Apoi mă întrebă:

— M-a crezut, nu-i aşa?

— Bineînţeles, doar n-ai minţit?

— Oh, nu, dar oamenii nu mă cred întotdeauna. Nu-i spui nimic mamei?

— Nu, dacă vrei.

— Mulţumesc. Credeţi că un tânăr are mai multe şanse în Vest decât aici?

Mi l-am imaginat lucrând în crescătoria lui Guild şi am răspuns:

— Nu acum. Vrei să te duci în California?

Se juca cu cravata.

— O să vi se pară foarte ciudat, spuse el. Este foarte răspândit incestul?

— Mai mult sau mai puţin. De unde şi existenţa însăşi a cuvântului.

Roşi.

— Nu râd de tine, am adaugat eu. De unde vrei să ştiu? Nu am cum.

Am tăcut.

— Mai am o întrebare ciudată, spuse Gilbert, ce părere aveţi despre mine?

Părea să acorde o mai mare importanţă părerii mele decât Alice Quinn.

— Consider că ai şi părţi bune, şi părţi rele, i-am spus.

— Sunt încă foarte tânăr, murmură el.

Privi apoi pe geam.

Se lăsă din nou liniştea, apoi fu cuprins de un acces de tuse şi din gură începu să-i curgă un firişor de sânge.

— Te-a cam scuturat tipul ăla, i-am spus.

Dădu din cap ruşinat şi-şi duse o batistă la gură.

— Nu sunt prea rezistent! se scuză el.

La *Courtland*, nu vru să mă lase să-l ajut, dar l-am însoţit, temându-mă că nu va spune nimănui în ce stare se află. Ne deschise Mimi, care căscă ochii larg văzându-l pe fiul ei cu un ochi umflat.

— Este puţin rănit, i-am explicat eu. Du-l în pat şi cheamă un medic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mimi.

— Wynant l-a însărcinat cu o misiune secretă.

— Ce misiune?

— Vorbim mai târziu. Ocupă-te de el!

— Dar Clyde a fost aici mai adineaori. De aceea am sunat.

— Poftim?

— Desigur, m-a întrebat unde este Gil, spuse ea. A stat aproape o oră; n-a plecat nici de două minute.

— Bine. Să-l culcăm mai întâi pe Gilbert, am încheiat eu discuţia.

Gilbert se încăpăţână să susţină că n-avea nevoie de ajutor. L-am lăsat cu mama lui şi m-am dus s-o sun pe Nora.

— Nu m-a căutat nimeni?

— Ba da. Domnii Macaulay şi Guild şi doamnele Jorgensen şi Quinn. Aşteaptă să-i suni. Până acum, nici o veste de la copii.

— Când a sunat Guild?

— Acum cinci minute. Te superi dacă cinezi singur? Larry m-a invitat să vedem noua piesă de revistă a lui Osgood Perkins.

— Perfect! La revedere.

Apoi l-am sunat pe Macaulay.

— Nu mai vine la întâlnire diseară, îmi spuse avocatul. Amicul nostru a înnebunit de-a binelea. Charles, eu anunţ poliţia, m-am săturat.

— Este cel mai bun lucru, i-am răspuns. Voiam să-i sun chiar eu. Sunt la Mimi acasă. Wynant tocmai a fost pe aici. A plecat cu câteva minute înainte de sosirea mea.

— Ce căuta acolo?

— Asta încerc să aflu.

— Chiar vorbeşti serios că vrei să anunţi poliţia?

— Desigur.

— Bine, vin şi eu la Mimi.

L-am sunat pe Guild.

— Am noutăţi, spuse el, unde eşti? Putem sta de vorbă?

— Sunt la doamna Jorgensen, unde l-am condus pe Gilbert. Omul tău l-a rănit.

— Îl distrug pe imbecilul ăla! exclamă el. Deci, e mai bine să nu vorbim la telefon.

— Şi eu am noutăţi. Wynant a fost o oră aici, după spusele doamnei Jorgensen, şi tocmai a plecat.

După o clipă de tăcere, poliţistul spuse:

— Nu te mişca, vin şi eu!

Mimi intră în sufragerie în timp ce căutam în cartea de telefon numărul lui Quinn.

— Crezi că este grav rănit? mă întrebă ea.

— Nu ştiu, întreabă un medic.

Am împins aparatul spre ea.

— Am anunţat poliţia în legătură cu vizita lui Wynant.

— Te-am sunat tocmai ca să aflu dacă trebuia să-i anunţ sau nu.

— L-am sunat şi pe Macaulay. Vine şi el.

— N-are ce să facă! protestă ea, Clyde mi i-a dat de bunăvoie. Sunt ai mei.

— Ce anume?

— Titlurile, banii!

— Care titluri, care bani?

Se duse la birou şi trase un sertar.

— Poftim! spuse ea.

În sertar, se aflau trei fişicuri de titluri legate cu un elastic. Pe una dintre legături, se afla un cec roz adresat

către Park Avenue Trust Company, în numele lui Mimi Jorgensen, semnat Clyde Wynant, în sumă de zece mii de dolari, datat 3 ianuarie 1933.

— Este scadent abia peste trei zile! am spus eu. Este ciudat.

— Mi-a spus că nu are destui bani în cont şi că poate să alimenteze contul doar peste două zile.

— O să fie un scandal!... Ştii, nu?

— Dar de ce soţul meu, fostul meu soţ, nu s-ar interesa de nevoile mele şi de ale copiilor?

— Bine-bine. Ce i-ai dat în schimb?

— Dat?

— Da. Ce i-ai promis să faci în următoarele zile, astfel încât el şi-a rezervat posibilitatea să anuleze cecul?

Mimi deveni nerăbdătoare.

— Haide, Nick, exclamă ea, eşti sărit de pe fix cu bănuielile astea absurde.

— Urmez un curs. Mai sunt trei lecţii şi-mi atârn diploma în cui. Îţi amintesc, doar te-am prevenit şi ieri, îţi vei sfârşi zilele în...

— Ajunge! strigă ea, astupându-mi gura cu palma. De ce-mi tot repeţi asta? Ştii cât mă îngrozeşte gândul ăsta şi... (vocea ei deveni blândă şi persuasivă) ar trebui să ţii cont de situaţia în care mă aflu, Nick, fii şi tu puţin mai drăguţ.

— Nu-ţi face probleme pentru mine, ocupă-te tu de poliţie.

M-am întors spre telefon şi am sunat-o pe Alice Quinn.

— Alo! Sunt Nick. Nora... ţi-a spus că...

— Da. L-ai văzut pe Harrisson?

— Nu.

— Dacă-l vezi, nu-i spune ce am discutat aseară, am vorbit la supărare.

— Ştiu, am liniştit-o eu. Cum se mai simte?

— A plecat, spuse ea.

— Ce?

— Da, a plecat, m-a părăsit.

— A mai făcut aşa. O să se întoarcă.

— Ştiu, dar, de data asta, mi-e teamă. Nu s-a dus la birou. Sper să fie beat mort prin vreun cotlon, dar... Nick, chiar crezi că s-a îndrăgostit de fata aceea?

— Se pare că el aşa crede.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu înseamnă mare lucru.

— Crezi că ar trebui să vorbesc cu ea?

— Nu.

— De ce? Îl iubeşte?

— Nu.

— Ce ai? mă întrebă ea cu răceală.

— Nu, i-am răspuns, nu sunt acasă.

— Cum? Ah! Nu poţi vorbi?

— Exact.

— Eşti... la ea acasă?

— Da.

— Ea este acolo?

— Nu.

— Crezi că este cu el?

— Nu ştiu. Dar nu cred.

— Mă poţi suna când poţi vorbi sau vrei să treci pe la mine?

— Da, i-am promis şi am închis.

Mimi mă privea amuzată.

— Iată pe cineva care ia afacerile ticăloasei de fiică-mea în serios.

Nu i-am răspuns. Începu să râdă şi mă întrebă:

— Atâta vreme cât va găsi pe cineva s-o creadă, va continua tot aşa. Iar tu, tu te laşi dus de nas, în timp ce pe mine refuzi să mă crezi.

— Am dreptul la opinie, spun eu.

Soneria m-a împiedicat să spun mai multe. Mimi îl invită înăuntru pe medic, un bătrânel robust şi cocoşat, şi-l conduse în camera lui Gilbert.

Am deschis sertarul unde se aflau titlurile de valoare şi le-am examinat: acţiuni de la „Postal Telegraph and Cable”, de la Sao Paulo, de la „American Type Founders”, de la „Upper Austria”, „Philippine Railways”, „Tokyo Electric” etc. La un calcul sumar, am estimat că valoarea nominală a acţiunilor se ridica la cel puţin şaizeci de mii de dolari.

Cineva sună la uşă şi am închis sertarul. Intră Macaulay. Părea obosit şi se aşează fără să-şi scoată pardesiul.

— Haide, spuse el, dă-mi vestea cea rea. Ce a căutat aici?

— Nu ştiu încă nimic, doar că i-a lăsat lui Mimi nişte acţiuni şi un cec.

— Ştiu, spuse avocatul, întinzându-mi o scrisoare pe care o scosese din buzunar.

Dragă Herbert,

Îi voi preda mâine doamnei Mimi Jorgensen titlurile de valoare a căror listă ţi-o trimit alăturat şi un cec de zece mii de dolari către „Park Avenue Trust”, datat 3 ianuarie 1933. Eşti drăguţ să faci tot ce este necesar pentru ca suma respectivă să fie vărsată în cont? Vinde titlurile de stat. Nu mai pot rămâne în New York şi nu mă pot întoarce decât peste câteva luni. Totuşi, mai ţinem legătura. Îmi pare rău că nu te pot vedea diseară, pe tine şi pe domnul Charles.

Cu stimă,
Clyde Wynant.

Deasupra semnăturii figura o listă cu titlurile înmânate lui Mimi.

— Cum ţi-a fost trimisă scrisoarea?

— Prin cineva. De ce crezi că i-a dat bani lui Mimi?

— Ea susţine că Wynant vrea să le asigure viitorul ei şi al copiilor.

— Asta mi se pare la fel de incredibil ca faptul că Mimi spune adevărul.

— Dar credeam că toate bunurile lui Wynant se aflau pe mâinile tale, am spus eu.

— Şi eu credeam la fel, răspunse el, dar nu ştiam de existenţa acestor titluri. Dacă toate lucrurile despre care eu nu ştiu nimic ar fi puse cap la cap..., adăugă el cu coatele pe genunchi şi cu capul în mâini.

CAPITOLUL XXX

Mimi intră urmată de medic, şi îi adresă lui Macaulay un „ce mai faceţi?” cam rece, apoi îi strânse mâna.

— Domnul doctor Grant, domnul Macaulay, domnul Charles, spuse ea.

— Cum se simte bolnavul? l-am întrebat.

Doctorul tuşi, apoi declară că starea lui Gilbert nu era alarmantă, doar o uşoară hemoragie internă, având nevoie de odihnă. Se declară încântat că a făcut cunoştinţă cu noi şi Mimi îl escortă până la uşă.

— Ce-a păţit Gilbert? întrebă Macaulay.

— Wynant l-a trimis să caute ceva în apartamentul Juliei şi a dat de un poliţist cam brutal.

Mimi se întoarse.

— Domnul Charles v-a spus de titluri şi de cec? îl întrebă ea pe Macaulay.

— Am primit o scrisoare de la domnul Wynant pe acest subiect, răspunse avocatul.

— Atunci, nu vor fi...

— Dificultăţi? Nu, după cât ştiu eu.

Mimi se relaxă şi privirea i se mai îmblânzi.

— Nici nu credeam că vor fi greutăţi, dar (şi arătă spre mine) îi place să-mi inspire teamă.

Macaulay zâmbi politicos.

— V-a vorbit Wynant despre planurile sale? spuse el.

— A spus că pleacă, răspunse Mimi, dar l-am ascultat doar cu o ureche. Nu-mi amintesc să fi spus când şi unde pleacă.

Am scos un mormăit sceptic. Macaulay păru s-o creadă.

— V-a vorbit despre Julia Wolf, reluă el, sau despre cel mai mic detaliu privind crima?

Mimi clătină din cap cu putere.

— Nici un cuvânt, spuse ea. L-am întrebat, dar ştiţi cât de evaziv poate fi când vrea. N-am reuşit să-i smulg decât mormăituri.

Am pus întrebarea pe care, probabil, Macaulay ezita s-o pună din politeţe.

— Şi despre ce aţi vorbit?

— Despre nimic, de noi, de copii, mai ales de Gilbert. Voia să vorbească cu fiul lui şi l-a aşteptat aproape o oră ca să-l vadă. S-a interesat mai puţin de Dorothy.

— A vorbit despre scrisoarea lui către Gilbert?

— Nu. Pot repeta conversaţia noastră cuvânt cu cuvânt, dacă vrei. Nu ştiam că va veni, nici măcar n-a sunat de la recepţie. A sunat, i-am deschis şi iată-l înaintea mea, mai slab şi mai bătrân ca niciodată. Am spus: „Clyde!” „Eşti singură?” m-a întrebat el, şi a intrat...

Se auzi soneria şi Mimi se duse să deschidă.

Se întoarse cu Guild şi Andy. Guild îmi făcu semn din cap, îi strânse mâna lui Macaulay şi se întoarse spre Mimi.

— Ei bine, doamnă, spuse el, vă rog să-mi spuneţi...

Macaulay îl întrerupse.

— Vă rog să mă lăsaţi pe mine să vorbesc mai întâi, domnule locotenent. Ceea ce am de spus vine înaintea declaraţiilor doamnei Jorgensen.

Guild făcu un semn împăciuitor.

— Bine, spuse el, aşezându-se pe canapea.

Macaulay repetă ceea ce-mi povestise şi mie de dimineaţă. Când menţionă faptul că eram la curent, Guild mă fulgeră cu privirea, apoi mă ignoră total. Macaulay se exprima clar, precis. De două ori, Mimi păru că vrea să intervină, dar se răzgândi. Când Macaulay tăcu, îi întinse lui Guild ultima scrisoare a lui Wynant.

— Mi-a fost predată în această după-amiază, spuse el.

Guild o citi atent, apoi se întoarse spre Mimi.

— Ei, doamnă Jorgensen?

Repetă şi ea ceea ce-mi spusese mai devreme, răspunzând pe rând la întrebările pe care i le punea calm

Guild. Susţinu că Wynant nu spusese nimic referitor la uciderea Juliei Wolf şi că voia să le asigure viitorul ei şi copiilor, fapt pentru care-i dăduse acţiunile şi cecul.

Nu păru câtuşi de puţin tulburată de scepticismul general şi conchise zâmbind:

— Uneori, este atât de drăguţ, dar alteori, atât de ciudat!

— Vreţi să spuneţi nebun de-a binelea sau doar sărit de pe fix? întrebă Guild.

— Nebun de legat.

— Pe ce vă bazaţi când afirmaţi asta?

— Se vede că n-aţi trăit lângă el! îi răspunse ea inocentă.

Guild nu păru însă mulţumit de răspunsul ei.

— Cum era îmbrăcat? întrebă el.

— De sus până jos numai haine maro, pardesiu şi pălărie de aceeaşi culoare, o cămaşă albă şi o cravată gri cu nişte desene roşiatice.

Guild îi făcu semn din cap lui Andy.

— Du-te să-i anunţi! spuse el.

Andy ieşi.

Guild îşi mângâie bărbia, gânditor. Apoi privi spre Mimi şi Macaulay.

— A auzit cineva de o persoană ale cărei iniţiale sunt D.W.Q.? întrebă el.

Macaulay făcu semn că nu.

— Nu, spuse Mimi. De ce?

Guild se întoarse spre mine.

— Nu, i-am răspuns eu.

— De ce? repetă Mimi.

— Încercaţi să vă aduceţi aminte. Este vorba de cineva din anturajul lui Wynant.

— Cu mult timp în urmă? întrebă Macaulay.

— Greu de spus, poate de luni, de ani de zile. Un tip destul de înalt, corpolent şi poate şchiop.

— Nu-mi spune nimic, declară Macaulay, dând din cap.

— Nici mie, afirmă şi Mimi, dar ard de curiozitate. Spuneţi-ne ce este cu el.

— Imediat, promise Guild.

Scoase o ţigară din buzunarul de la vestă, o examină, apoi o puse la loc în buzunar.

— Cadavrul personajului respectiv a fost îngropat sub pardoseala laboratorului lui Wynant, spuse el.

— Ah! am exclamat eu.

Mimi îşi duse mâinile la gură fără un cuvânt: ochii ei căscaţi păreau să nu vadă nimic.

— Sunteţi sigur? întrebă Macaulay încruntat.

— Nu se glumeşte cu asemenea lucruri! oftă Guild.

Macaulay roşi şi zâmbi încurcat.

— Cât de imbecil sunt! spuse el. Cum l-aţi găsit?

— Iată cum: domnul Charles, aici de faţă, mă tot bătea la cap că ar trebui să acordăm mai multă importanţă laboratorului şi, cum domnul Charles este o persoană care ştie mai mult decât lasă să se vadă, am trimis câţiva oameni acolo în dimineaţa asta. Am mai cercetat locul, dar fără rezultat, însă, de data asta, am poruncit ca totul să fie răsturnat cu fundul în sus, tot din cauza domnului Charles. Şi domnul Charles a avut dreptate!

Se opri şi-mi aruncă o privire rece.

— În cele din urmă, oamenii mei au descoperit un colţ al pardoselii care părea să fi fost cimentată de curând. Au spart cimentul şi au descoperit rămăşiţele unui anume D.W.Q. Ce spuneţi de asta?

— Spun că domnul Charles are fler! zise Macaulay. Cum ai..., spuse el, întorcându-se spre mine.

— Nu spuneţi asta, îl întrerupse Guild, domnul Charles n-a ghicit, este mult mai deştept.

Surprins de tonul lui Guild, Macaulay mă privi întrebător.

— Am căzut în dizgraţie, pentru că nu i-am spus domnului locotenent despre discuţia noastră de dimineaţă.

— De asta... ca şi din alte cauze, recunoscu calm Guild.

— Cum a fost ucis D.W.Q.? am întrebat.

Guild ezită un moment, apoi înălţă din umeri şi declară:

— N-am văzut încă rămăşiţele, iar medicul legist nu şi-a terminat treaba.

— În ce stare a fost găsit? întrebă Macaulay.

— A fost dezmembrat cu ferăstrăul şi cufundat în var nestins. Aşadar, n-am găsit multă carne pe oase, după cum spune raportul, dar hainele lui au fost îngropate lângă el, făcute pachet, iar dublura hainelor nu ne-a ajutat să descoperim nici un indiciu. Am descoperit şi o bucată dintr-un baston cu vârf cauciucat. De unde ideea că era un şchiop...

Se opri ca să-l întrebe pe Andy care tocmai intrase.

— Deci?

Andy scutură din cap.

— N-a fost observat de nimeni nici intrând, nici ieşind, spuse el. Parcă este invizibil. Asta îmi aminteşte de povestea cu tipul care era atât de slab, încât nu avea nici umbră.

Am început să râd, dar nu de gluma mediocră a poliţistului.

— Nu e chiar atât de slab, dar să spunem că este la fel de subţire ca hârtia pe care este tipărit cecul şi scrisorile primite de la el.

— Cum aşa? mormăi Guild.

Roşi brusc şi-mi aruncă o privire bănuitoare.

— Wynant este mort... de mult timp, nu şi în acte. Pun pariu că rămăşiţele lui D.W.Q. sunt, de fapt, ale lui.

Macaulay se aplecă spre mine.

— Eşti sigur, Charles? spuse el.

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta? mormăi Guild.

— Cine vrea poate să parieze, am răspuns. Nu vă miră faptul că cineva şi-a dat atâta osteneală să distrugă cadavrul şi că nu a dat atenţie unor lucruri atât de uşor de făcut... să dispară... hainele intacte.

— Nu erau intacte.

— Evident. Ar fi părut ciudat. Trebuia să fie suficient de deteriorate ca să nu trezească bănuieli, dar sunt convins că iniţialele îţi săreau în ochi.

— Nu ştiu, spuse cu răceală Guild. Erau gravate pe curea.

Am izbucnit în râs.

— Dar este ridicol, Nick! exclamă Mimi. Cum să fie Clyde? A fost pe aici adineaori.

— Şşt! am întrerupt-o. Foarte urât din partea ta că ne-ai jucat farsa asta. Wynant a murit, şi copiii tăi sunt singurii lui moştenitori, ceea ce înseamnă că poţi avea mai mulţi bani decât îţi aduc titlurile din sertar. De ce să te mulţumeşti cu o parte când poţi obţine întreaga avere?

— Nu înţeleg! exclamă ea, palidă.

— Charles spune că Wynant nu a fost aici în după-amiaza asta, zise Macaulay, şi că altcineva v-a înmânat cecul şi acţiunile sau că le-aţi furat. Aşa e, Charles?

— Aproximativ.

— Dar este ridicol! insistă Mimi.

— Fii rezonabilă, Mimi, am comentat eu. Să presupunem că Wynant a fost ucis acum trei luni şi că trupul lui a fost „aranjat". Fostul tău soţ pare să fi dispărut lăsându-i lui Macaulay o împuternicire generală. Perfect. În acest caz, averea lui Wynant este pe mâna avocatului lui pentru totdeauna sau, cel puţin, cât timp nu este descoperit. Nu poţi...

Macaulay se ridică brusc.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, Charles, începu el.

— Încet! interveni Guild, lasă-l să vorbească.

— El i-a ucis pe Wynant, Julia şi Nunheim, m-am adresat eu lui Mimi. Vrei să urmezi tu? Ar trebui să-ţi dai seama că, întrucât l-ai ajutat declarând că l-ai văzut în viaţă pe fostul tău soţ - căci acesta este punctul slab al poveştii lui: este singurul care l-a văzut pe Wynant în viaţă din octombrie - trebuie să înţelegi că nu-ţi va permite să te răzgândeşti în această privinţă. Te poate ucide oricând cu

acelaşi revolver, şi Wynant va fi acuzat de o nouă crimă. Şi de ce i-ai dat ascultare? Pentru acţiunile astea amărâte, un nimic pe lângă ceea ce-ţi revine prin intermediul copiilor tăi dacă se dovedeşte faptul că Wynant este mort.

— Ticălosule! spuse Mimi, întorcându-se spre Macaulay.

Guild privea scena cu gura căscată, neputând să-şi revină, mai surprins de injuria adresată de Mimi lui Macaulay decât de ceea ce spusesem.

Macaulay schiţă o mişcare. Nu am aşteptat mai mult şi i-am tras un upercut. L-am nimerit. Am simţit brusc o arsură pe partea stângă şi mi-am dat seama că rana mi s-a redeschis.

— Ce mai aştepţi? l-am întrebat pe Guild. Să ţi-l fac pachet?

CAPITOLUL XXXI

M-am întors la hotel pe la trei dimineaţa. Nora, Dorothy şi Larry Crowley mă aşteptau în sufragerie. Dorothy citea un ziar. Larry şi Nora jucau cărţi.

— Macaulay este într-adevăr ucigaşul? întrebă Nora în loc de salut.

— Da. În ziarele de seară se vorbeşte despre Wynant? am întrebat-o.

— Nu, spuse Dorothy. Este anunţată doar arestarea lui Macaulay. De ce?

— L-a ucis şi pe Wynant! am răspuns.

— Nu se poate! exclamă Nora.

— Dumnezeule! strigă Larry.

Dorothy începu să plângă. Nora o privi uimită.

— Vreau la mama! rosti printre hohote Dorothy.

— Te duc eu, spuse Larry fără căldură.

Dorothy insistă să plece. Nora făcu câteva încercări s-o reţină, dar nu şi s-o facă să se răzgândească. Larry îşi luă paltonul şi pălăria. Plecară. Nora închise uşa şi se sprijini de ea cu spatele.

— Şi acum, povesteşte-mi totul, domnule Charalambides, spuse ea.

Am clătinat din cap.

Se aşează lângă mine, pe canapea.

— Dă-i drumul, spuse ea, şi, dacă omiţi cel mai mic detaliu...

— Vorbesc doar după ce-mi clătesc gura.

Nora înjură, se ridică şi-mi aduse un pahar.

— A recunoscut? întrebă ea.

— La ce bun? Poate foarte bine să pledeze vinovat. Ba chiar asta este singura soluţie.

— Dar chiar este vinovat?

— Bineînţeles!

— Fără minciuni, spuse ea, împiedicându-mă să beau. Povesteşte.

— Ei bine! Se pare că el şi Julia îl storceau de bani pe Wynant de ceva vreme. Acesta aruncase deja o sumă frumuşică pe geam. Aflase de trecutul fetei de la Morelli şi făcuseră echipă ca să-l jumulească pe bătrân. Poliţiştii cercetează registrele contabile şi vor verifica transferurile de bani.

— Deci, nu poţi spune cu siguranţă că-l furau pe Wynant?

— Ba da, este singura explicaţie. Wynant a plănuit să plece pe 3 octombrie, pentru că a scos din contul bancar trei mii de dolari, dar nu a vândut apartamentul şi nici nu a reziliat contractul de închiriere a laboratorului. Macaulay s-a ocupat de asta câteva zile mai târziu. Wynant a fost suprimat acasă la Macaulay, în Scarsdale, în noaptea zilei de 3 spre 4, pentru că, în dimineaţa zilei de 4, Macaulay şi-a concediat bucătăreasa cu cincisprezece zile de preaviz plătit cu un pretext vag, fără s-o lase să intre în casă.

— Cum ai aflat asta? Vreau detalii!

— Cu vechile metode. După ce l-am arestat, ne-am dus la el la birou şi acasă, unde i-am interogat pe toţi. Ştii tu: „Unde aţi fost în noaptea de 6 iunie 19...” etc., iar bucătăreasa actuală, angajată pe 8 octombrie, ne-a pus pe pista cea bună. Am mai descoperit o masă pe care erau pete de sânge. Sperăm să fie sânge uman: experţii se bazează pe asta.

(De fapt, s-a constatat că era sânge de vită.)

— Deci, nu sunteţi siguri...

— Nu mă mai bate la cap! Ba da, suntem siguri! Este singura explicaţie posibilă. Wynant a observat că Macaulay şi Julia îl furau. În plus, s-a gândit, pe bună dreptate sau nu, că erau amanţi, şi ştii cât de gelos era, iar când Macaulay s-a văzut descoperit, l-a ucis pe bătrân. Nu spune că nu suntem siguri. Şi uite-aşa s-a trezit cu un

cadavru, de care este foarte greu să scapi. Mai pot lua o înghiţitură?

— Doar una! spuse Nora. Toate astea sunt doar teorie, nu-i aşa?

— Spune-i cum vrei; nu contează.

— Parcă exista prezumţia de nevinovăţie.

— Asta e treaba juriului, nu a detectivului. Îl arestezi pe suspect, îl bagi la închisoare, ajunge pe prima pagină a ziarelor de scandal, procurorul pune la cale un cap de acuzare în timp ce noi căutăm indicii: oamenii care i-au văzut suspectului poza în ziar vin şi vorbesc cu noi şi gata. Tipul este numai bun pentru scaunul electric.

(Peste două zile, o femeie din Brooklyn a declarat că Macaulay închiriase un apartament pe trei luni, sub numele George Foley.)

— Dar mi se pare cusută cu aţă albă! exclamă Nora.

— Când crimele sunt comise prin metode ştiinţifice, trebuie să le rezolvi prin aceleaşi metode, spun eu, dar se întâmplă rar, şi nu este cazul. Probabil, Macaulay a dezmembrat cadavml şi l-a dus la laborator, bucată cu bucată, într-o valiză. Asta trebuie să se fi întâmplat spre 6 octombrie, pentru că atunci i-a concediat pe cei doi tehnicieni, Prentice şi Mc Naughton, şi a închis laboratorul. A îngropat bucăţile împreună cu hainele unei persoane corpolente, o centură cu iniţialele D.W.Q., şi un baston cu vârf de cauciuc, având grijă ca aceste accesorii să nu fie grav deteriorate de varul nestins. A reconstruit apoi pardoseala. Vor fi găsite, fără îndoială, locurile de unde au fost cumpărate hainele, bastonul şi cimentul.

— Sper, spuse Nora cu îndoială în glas.

— Pe de altă parte, reînnoind contractul de chirie pentru laborator, sub pretextul că Wynant ar putea să se întoarcă oricând, a demonstrat că era convins că nu va fi descoperit cadavrul şi, chiar şi aşa, s-ar găsi doar rămăşiţele lui D.W.Q., cadavrul ar fi de nerecunoscut, şi Wynant ar fi din nou acuzat, ceea ce ar fi justificat faptul că nu vrea să se

arate. Apoi, Macaulay a făcut rost de o procură nelimitată şi, cu ajutorul Juliei, procedează la transferul banilor. Acum, vorbesc teoretic. Juliei i se face frică, iar Macaulay nu mai are încredere în ea. Macaulay pune la cale ruptura relaţiei ei cu Morelli pentru a justifica gelozia lui Wynant. Pe de altă parte, se teme că fata ar putea să-i spună totul lui Shep sau, mai târziu, lui Face Peppler când va ieşi din închisoare. În acest moment, îşi fac apariţia Mimi şi copiii care-l caută pe Wynant. Macaulay crede că eu îi ajut în căutări. Decide s-o lichideze pe Julia. Mă urmăreşti?

— Da, dar...

— Situaţia se înrăutăţeşte pentru el. Când vine aici, să ia masa cu noi, în acea zi, se opreşte pe drum şi sună la birou, dându-se drept Wynant. Pune la cale o întâlnire la *Plaza* ca să anunţe prezenţa lui Wynant la New York. Se duce la *Plaza,* întreabă personalul dacă nu l-au văzut, ca să confere credibilitate poveştii. Sună la birou, apoi la Julia, care-l avertizează că va primi vizita lui Mimi. Decide să ajungă înaintea lui Mimi şi-o ucide pe Julia, dar nu ştie să tragă, fapt pe care l-am constatat în timpul războiului. Probabil că primul glonţ a ratat ţinta, distrugând telefonul, şi a golit tot încărcătorul. A aruncat apoi pe jos lănţişorul şi briceagul - ceea ce dovedeşte premeditarea - apoi se duce la Hermann ca să-şi pună la punct alibiul. Dar n-a prevăzut două lucruri: *primo*: că Nunheim l-a văzut părăsind apartamentul şi a auzit probabil împuşcăturile; *secundo,* că Mimi, care are şantajul în sânge, va ascunde lănţişorul ca să se folosească de el împotriva fostului ei soţ. A plecat, aşadar, spre Philadelphia, de unde mi-a trimis telegrama şi celelalte scrisori pe care le-a adresat lui însuşi şi mătuşei Alice, sperând că Mimi, supărată că este bănuită, va preda lănţişorul poliţiştilor. Macaulay ştia cine era Jorgensen: am găsit rapoartele detectivilor francezi în biroul lui. A pretins că a cerut deschiderea anchetei în acest sens la cererea lui Wynant. Apoi, s-a neliniştit când a văzut că nici eu nu cred în vinovăţia lui Wynant.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— De ce ar fi ameninţat-o Wynant pe Mimi care îl apăra ascunzând dovada care-l incrimina? Asta m-a dus la concluzia că lănţişorul fusese pus acolo ca să inducă poliţia în eroare. M-am gândit că Mimi pusese asta la cale. Macaulay era neliniştit şi în privinţa lui Morelli. Nu voia să fie suspectat cineva care, ca să se justifice, putea pune poliţia pe pista cea bună. Suspectarea lui Wynant era singurul mijloc ca acesta să fie considerat că mai trăieşte. Pe de altă parte, de ce i-ar fi ucis Macaulay pe ceilalţi doi, dacă nu-l asasinase şi pe Wynant? Întreaga poveste se axează pe ideea morţii lui Wynant.

— Doar nu vrei să spui că ai descoperit toate astea încă de la început? întrebă Nora, privindu-mă ameninţător.

— Nu, draga mea, deşi mi-e ruşine că nu m-am gândit la asta de la început. Dar, când Guild a anunţat că a fost descoperit un cadavru în magazie, puteau să jure chiar medicii că este vorba despre o femeie, eu tot aş fi susţinut că este vorba de Wynant. Nu încăpea nici o îndoială.

— Cred că te-ai ameţit, spuse Nora. Probabil de aceea eşti atât de vorbăreţ.

— Îl îngrijora şi Nunheim, am continat eu. Îl vânduse pe Morelli ca să rămână în termeni buni cu poliţia, apoi s-a dus să-l caute pe Macaulay. Aici, inventez din nou. Îţi aminteşti de tipul care m-a chemat la telefon, care pretindea că se numeşte Albert Norman şi care a închis brusc? Cred că Nunheim s-a dus la Macaulay ca să-l şantajeze, dar Macaulay a vrut să blufeze. Atunci, Nunheim m-a sunat ca să-l denunţe, şi Macaulay l-a obligat să închidă. Dar, după vizita noastră, a mea şi a lui Guild, Nunheim trebuie să-l fi sunat pe Macaulay după ce a şters-o, cerându-i o sumă uriaşă ca să dispară. Centralista de la biroul lui Macaulay a notat convorbirea din acea după-amiază cu un anume Albert Norman. Nu strâmba din nas referitor la... ipotezele mele. Macaulay a ieşit imediat după

ce a închis telefonul şi l-a ucis pe Nunheim care venise în locul stabilit dinainte.

— Este posibil! spuse Nora.

— „Posibil” este un cuvânt care trebuie folosit des în afacerea asta. Scrisoarea lui Gilbert era menită să demonstreze că Wynant avea o cheie de la apartamentul Juliei. Trimiţându-l acolo pe băiat, a urmărit să-l dea pe mâna poliţiei împreună cu scrisoarea şi cheia. În cele din urmă, Mimi vorbeşte de existenţa lănţişorului şi a briceagului, dar ea îl face pe Guild să mă bănuiască pe mine, şi Macaulay este din nou contrariat. Cred că, atunci când a venit de dimineaţă la noi, plănuise să mă atragă şi pe mine în Scarsdale ca să adauge şi numele meu pe lista victimelor lui Wynant. S-a răzgândit oare în ultima clipă? A devenit bănuitor când am spus să anunţăm poliţia? Fapt este că minciuna lui Gilbert, care a pretins că l-a văzut pe tatăl lui, i-a sugerat o idee: dacă reuşea să găsească pe cineva care să afirme că-l văzuse pe Wynant în viaţă, atunci totul avea să fie în ordine. Aşadar, s-a dus la Mimi în acea după-amiază, coborând din lift cu două etaje mai sus, şi a coborât apoi pe scară pentru ca liftierul să nu-şi poată aminti că-l lăsase la acel etaj. I-a spus lui Mimi că Wynant era vinovat, dar că poliţia nu va putea să-i demonstreze vinovăţia. Însă el, Macaulay, avea la dispoziţie întreaga avere a lui Clyde. Lui îi era greu să şi-o însuşească, dar ea îi putea servi drept intermediar dacă consimţea să împartă totul pe jumătate cu el. I-a dat titlurile şi cecul, dar Mimi a susţinut că i le-a dat Wynant care a vizitat-o la hotel. Probabil că Macaulay a insistat remarcând că Wynant nu avea cum să dezmintă spusele ei şi că Mimi şi copiii erau singurii care puteau reclama averea lui Wynant. Când este vorba de bani, Mimi îşi pierde total minţile, de aceea s-a conformat. Macaulay făcuse rost, în sfârşit, de un aliat care să spună că-l văzuse în viaţă pe Wynant. O avertizează pe complicea sa că toată lumea va crede că a

fost plătită de fostul soţ ca să-i facă un serviciu, dar că nimeni n-o va putea dovedi.

— Aşadar, povestea cu instrucţiunile pe care Wynant i le-ar fi oferit lui ca să-i dea lui Mimi bani în limita raţionalului a fost doar o minciună?

— Este posibil. Era doar un mijloc să pregătească terenul.

— Şi crezi că acum l-au prins?

— Da, într-un sens.

— Sunt multe dovezi împotriva lui, dar nu prea sunt clare.

— Este de ajuns ca să fie trimis la scaunul electric, am asigurat-o eu, adică esenţialul. Bineînţeles, ar fi interesant să fie găsite revolverul şi maşina de scris care a servit la dactilografierea scrisorilor semnate Wynant.

(Le-am găsit ulterior în apartamentul închiriat în Brooklyn pe numele de George Foley.)

— Cum vrei, spuse Nora, dar mi-am închipuit că detectivii strâng mai întâi toate probele...

— Şi apoi se miră că suspectul a fugit la antipozi sau în vreo ţară în care nici nu s-a auzit de extrădare.

— Bins, bine! spuse ea, râzând. Mai vrei să plecăm mâine spre San Francisco?

— Nu, decât dacă vrei tu. Să mai rămânem puţin aici. Din cauza poveştii ăsteia, am cam rămas în urmă cu băutura...

— Bine. Dar ce se va întâmpla cu Mimi, Gilbert şi Dorothy?

— Nimic. Vor continua să fie Mimi, Gilbert şi Dorothy, după cum noi vom fi tot Nora şi Nick, iar soţii Quinn vor rămâne tot soţii Quinn. O crimă nu este fatală decât pentru o persoană, victima şi, uneori, pentru asasin!

— Aşa cred şi eu, spuse Nora...

CUPRINS

Dashiell Hammett - REPERE BIBLIOGRAFICE.....6
CAPITOLUL I.....19
CAPITOLUL II.....22
CAPITOLUL III.....25
CAPITOLUL IV.....28
CAPITOLUL V.....32
CAPITOLUL VI.....38
CAPITOLUL VII.....43
CAPITOLUL VIII.....46
CAPITOLUL IX.....53
CAPITOLUL X.....61
CAPITOLUL XI.....68
CAPITOLUL XII.....80
CAPITOLUL XIII.....85
CAPITOLUL XIV.....91
CAPITOLUL XV.....96
CAPITOLUL XVI.....101
CAPITOLUL XVII.....106
CAPITOLUL XVIII.....108
CAPITOLUL XIX.....116
CAPITOLUL XX.....120
CAPITOLUL XXI.....128
CAPITOLUL XXII.....131

CAPITOLUL XXIII.....141
CAPITOLUL XXIV.....150
CAPITOLUL XXV.....154
CAPITOLUL XXVI.....166
CAPITOLUL XXVII.....178
CAPITOLUL XXVIII.....184
CAPITOLUL XXIX.....190
CAPITOLUL XXX.....197
CAPITOLUL XXXI.....204